

Ông chủ khó tính

Wee
©JinhCoconut

Mục lục

- [Chương 1: Giới Thiệu](#)
- [Chương 2: Rửa Bát Trà Nợ \(1\)](#)
- [Chương 3: Rửa Bát Trà Nợ \(2\)](#)
- [Chương 4: Phá Hông Chuyện Tốt](#)
- [Chương 5: Chi Là Hoang Tưởng](#)
- [Chương 6: Nếu Tôi Nói, Người Đem Đó Là Tôi](#)
- [Chương 7: Ôsin Của Tôi](#)
- [Chương 8: Chị Họ Bác Trần](#)
- [Chương 9: Phu Quân Tương Lai](#)
- [Chương 10: Cảnh Cáo](#)
- [Chương 11: Người Hùng Của Lòng Tôi](#)
- [Chương 12: Anh Bán Đậu Phụ Gần Nhà](#)
- [Chương 13: Ngoại Truyện 1](#)
- [Chương 14: Nụ Hôn Qua Cửa Ô Tô](#)
- [Chương 15: Yêu, Cũng Là Anh Trước](#)
- [Chương 16: Em, Là Của Tôi](#)
- [Chương 17: Chưa Từng Trách Em](#)
- [Chương 18: Chi Sợ Cậu Lo Lắng](#)
- [Chương 19: Lấy Tôi!](#)
- [Chương 20: Để Anh Che Chờ Em](#)
- [Chương 21: Chỉ Có Hình Bóng, Hân](#)
- [Chương 22: Hân Đang Ở Đâu?](#)
- [Chương 23: Ngày Mai Chúng Ta](#)
- [Chương 24: Về Với Anh](#)
- [Chương 25: Rau Củ Hâm Móng Giò](#)
- [Chương 26: Đừng Mong Thoát](#)
- [Chương 27: Đặc Biệt Là Vì Anh](#)
- [Chương 28: Người Đàn Ông Đẹp Nhất Lễ Đường](#)
- [Chương 29: Mình Tôi Là Đủ Rồi](#)

[Chương 30: Vẫn Là Lương Duyên \(Ngoại Truyện 2\)](#)

[Chương 31: Không Đáng Để So Sánh](#)

[Chương 32: Nói Yêu Lúc Này](#)

[Chương 33: Phiên Ngoại 1](#)

[Chương 34: Phiên Ngoại 2](#)

[Chương 35: Phiên Ngoại 3 \(End\)](#)

[Chương 36: Đổi Lời Tâm Sự](#)

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Giới Thiệu

Tác giả: Wee

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, HE, H nhẹ

Tình trạng: Đang viết

Độ dài: Long - fic

Rating: K+

Văn án:

Cô chỉ là một cô gái bình thường, à không, phải nói là được ông trời cực kỳ "ưu ái"...

Thiếu nợ, không nhà, không việc.

Ngay lúc sắp bị chủ nợ bắt được mang về lấy thịt "muối dưa", thì tình cờ "vận may" lại đến...

Rất cần cmt của các bạn, vì đây là lần đầu viết truyện ạ :)

~Wee's story <3

Thank you & love you~

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Rửa Bát Trả Nợ (1)

- Còn con chuột nhắt kia, muốn đợi tới khi nào mới ra đây?

Người Hiếu Lan Yên khẽ run lên như vừa bị tạt một xô nước lạnh. Không phải chứ? Đừng nói là, cái tên họ Vương gì đó kia đã biết cô trốn ở đây từ trước rồi đi!

Nhưng... hănh là vừa kêu cô ra sao?

Có nên ra hay không đây? Nhưng cô cũng không thể cứ ngồi thù lù một đống ở đây mãi [Tác giả: tự thấy mình so sánh như ... :v], hơn nữa hănh cũng không có dính dáng tới bọn đòi nợ kia, sao cô lại phải sợ chứ?

Đấu tranh tư tưởng một hồi, bên tai lại truyền tới tiếng nói lạnh băng pha chút khó chịu vì đang mất dần kiên nhẫn:

- Đừng để tôi phải nói lần hai.

Vớ vẩn, quá sức vớ vẩn mà! Hănh ta có nói lần ba lần tư thì cũng là việc của hănh, liên quan quái gì đến cô chứ, sao cô lại phải nghe theo hănh ta? Lời nói đã ra đến cửa miệng, lại bị Lan Yên nuốt trôi vào. Đương nhiên cô chỉ dám suy nghĩ tự nhủ như vậy, chứ thực sự thì cô đang run chết đi được. Tính Hiếu Lan Yên vốn nhút nhát lại hay nghĩ linh tinh, làm sao dám ăn nói mạnh mẽ như vậy chứ.

Bạn Lan Yên nhà ta lại tiếp tục lâm vào đấu tranh tư tưởng: "Mình không thể nói anh ta như thế, mạng mình, vừa được anh ta cứu cơ mà!"

Nghĩ tới đây, Hiếu Lan Yên đứng phắt dậy, ra thì ra, xem anh làm gì! Khí thế là vậy, nhưng vừa đứng lên, thì đầu cô đập ngay vào cái gì đó, đau điếng. Hiếu Lan Yên nhăn nhó xoa đầu, tata cả là tại cái gương xe chết tiệt!

Vương Hàn đứng bên ngoài vừa vặn chứng kiến, không ngán ngấm, không chạy lại, không gì hết, chỉ là trong mắt lộ ra một ít khinh thường.

Cuối cùng cô vẫn lết ra ngoài, tay xoa cái đầu, may không bị u lên, đúng là thâm hại hết sức!

Vương Hàn lơ đãng nhìn cô, vẻ mặt hiện rõ sự lười biếng và coi thường cái cách khôi hài ngu ngốc và chẳng mấy thú vị của cô:

- Chạy nợ, trốn sau ô tô, cũng thông minh.

- Ờ, tôi thông minh từ trong trứng. Dù sao cũng đội ơn anh thấy chết đã cứu, người tốt như anh sẽ gặp nhiều may mắn. Tôi đi đây.

- Đứng lại!

Tiếng gọi giật lại đây quyền uy, Hiếu Lan Yên cứ như vệt bầu lù dù bị sấm to đánh trúng, giật bắn mình mà kêu quang quác.

- Còn... còn gì nữa sao?

- Bỏ đi dễ như vậy? Cô cũng giỏi đi, dám động đến xe của Vương Hàn này.

- Tôi chỉ lấy nó làm nơi trốn, đâu có phá hoại gì?

Gì chứ? Chỉ là trong lúc hoạn nạn khốn cùng thấy bến đỗ để bầu vú, ngày hôm nay một mạng người mới may mắn mà giữ được. Là một mạng người đấy! Làm ơn đừng nói chuyện kiểu cái xe còn đáng coi trọng hơn cô đi mà :'(

- Vậy sao?

Vương Hàn tay cũng lười không buồn chỉ, đáp lại câu trả lời có phần thống thiết của cô, chỉ đưa mắt về hướng cái xe của mình:

- Cái gương sắp gãy và vết xước trên xe, tính sao đây?

Hiếu Lan Yên trợn mắt há mồm, cuống cuồng chạy quanh cái xe, thôi xong, chẳng lẽ cái đầu mình cứng tới mức làm gãy cả gương sao? Còn vết xước, chắc vừa nãy cầm chìa khóa nhà, vô tình vạch vào rồi...

Hiếu Lan Yên ôm đầu tuyệt vọng, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, cái xe xịn như vậy, dù chỉ là một vết xước nhỏ, cô có làm trâu ngựa cũng không đền được nổi... Giờ biết phải xử lí sao đây?

Vương Hàn nhìn bộ dạng luống cuống lo sợ của cô, khóe miệng bất giác kéo lên... Cô không xinh đẹp, nhưng lại có một kiểu đáng yêu khác biệt, làm hẳn bỗng dưng muốn nổi hứng trêu chọc, bỗng dưng muốn nhìn xem cái khuôn mặt kia lúc sợ sệt sẽ thế nào...

- Nếu đi ra nhà hàng ăn, mà quỵt tiền, thì cô phải làm gì?

Hiếu Lan Yên bị hỏi bất ngờ thì giật mình, nuốt nước bọt, nghĩ nghĩ một lúc:

- Cái tiệm mì nho nhỏ có được tính là nhà hàng không, tại tôi ngoài ra chỉ có ăn ở đó...

Thấy hẳn rõ ràng không có ý định trả lời, Hiếu Lan Yên lấm lét nhìn lên, nhưng mỗi tội nhìn lên mãi mà không thấy mặt người. Đau khổ là khi cô nhận ra mình quá lùn ._.

- Có lẽ tôi... phải rửa bát...

- Đúng rồi, cũng không đắt lắm, vậy cô muốn quyet tiền sửa xe của tôi, thì sao đây?

- Ý anh là... muốn tôi...phải rửa bát cho anh?

Trong mắt Vương Hàn bỗng lóe lên một tia ngạc nhiên xen vào thích thú. Xem ra chỉ là một con nhóc còn chưa biết mùi đời. Muốn về rửa bát cho hẳn? Cũng được thôi.

- Là tự cô nói, về nhà tôi làm công, nếu mấy tháng có biểu hiện tốt, tôi sẽ miễn nợ.

Hiếu Lan Yên thở phào, thôi vậy cũng tốt... Nhưng vẫn đề phòng hỏi lại:

- Nhưng, đừng nói nhà anh là nhà hàng hay xưởng sắt vụn gì đấy nhé?

Vương Hàn không thèm trả lời, thật là hỏi ngu ngốc. Hẳn lạnh lùng vào xe, đưa mắt ra hiệu, cô biết điều ngoan ngoãn lên xe, nhưng chợt nhớ ra:

- A, nhưng còn quần áo, nhà tôi...

- Bán nhà đi mà trả nợ, còn quần áo, đừng đem vào nhà tôi.

Sao vậy được, tuyệt tình quá, nhưng cô vẫn là im lặng, không nói gì. Giờ cô đang là người gây tai họa, phải ngoan ngoãn một chút!

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh, Hiếu Lan Yên, cũng chính thức theo người ta về nhà rửa bát thuê rồi...

*

End chap 2

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Rửa Bát Trả Nợ (2)

- Tôi... có cần phải biết tên anh không?

- Không cần.

Hiếu Lan Yên hỏi xong lập tức thấy mình ngu ngốc, cái gì mà cần hay không chứ.

- A, không phải, ý tôi là, anh tên, gì...

- Vương Hàn.

Kiệm lời như vậy... Đến tên cô cũng không thèm hỏi lại nữa. Mở miệng với hãnh, thì khó nhọc khổ sở lắm à? Nghĩ nghĩ một lúc, Hiếu Lan Yên lại quyết định mở miệng:

- Tôi tên Hiếu Lan Yên, anh gọi là Yên Yên cũng được.

Vương Hàn im lặng không đáp, bộ dạng chuyên chú lái xe. Hiếu Lan Yên được đà lại tiếp tục:

- Vậy sau này anh muốn tôi gọi anh là gì đây? Chủ nhân? Thiếu gia? Hay Vương tổng? ....

Tiểu quý, nói lắm như vậy, thật đau đầu. Nhưng cái miệng bên cạnh, ngu ngốc không hiểu, vẫn cứ huyên thuyên đủ điều, trên trời dưới đất, vô tình quay sang lập tức bắt gặp một ánh mắt lạnh băng, nhìn trừng trừng vào mình như cảnh cáo.

Cha mẹ ơi, người đâu mà đẹp như vậy? Đẹp động lòng người, đẹp không thể diễn tả, hẳn đẹp còn hơn anh bán đậu phụ ngày xưa cô thầm mến vạn lần nha!!

Lan Yên đờ như phỗng, bộ dạng ngờ nghệch, liền đưa tay tự tát vào mặt mình cho thanh tỉnh... Cô đang nghĩ lung tung cái gì vậy, cô theo hẳn để trả nợ, không phải để mộng mơ vớ vẩn nha!

Hiểu Lan Yên không dám nhìn Vương Hàn nữa, mà nhìn xuống chân, nhìn sang vô lăng. Cơ mà, xe gì mà lại đẹp vậy chứ!

- Anh... làm sao anh... lúc đó... biết tôi trốn ở trong...

- Cô cũng không gầy gò gì đâu. - Vương Hàn lười nhác mở miệng.

Gì cơ? Đây là đang nói cô béo quá nên mới bị phát hiện sao? Cô cao còn chưa tới mét sáu, nặng còn chưa tới năm mươi, như vậy cũng coi là béo đi?

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại.

Cái gì vậy? Sao lại đưa cô tới khách sạn? Chẳng phải từ đâu cô đã hỏi... Ôi thôi, ngu rồi, Lan Yên ơi là Lan Yên, ăn cái gì mà sao lại ngu dừ dội vậy? Lẽ ra cô phải sớm biết cái tên cao ngạo giàu có kia cũng chẳng tốt đẹp gì chứ. Rửa bát thuê cho khách sạn sao? Đời cô từ nay thảm rồi...

- Không muốn vào?

Hiểu Lan Yên giật nảy mình, lắp bắp:

- Nhưng... sao anh... không nói rõ là tôi phải làm thuê ở khách sạn?

- Khách sạn?

- Thì đúng vậy còn gì!

- Vậy xem ra nhà tôi có vinh dự đi.

Nhà, nhà của anh ta? Hic, cô đúng là đưa quê mùa ngu ngốc, anh ta đi xe xịn như vậy, đương nhiên phải ở biệt thự rồi... Vậy mà chưa gì cô đã vội kết luận, thực là lạc hậu hết sức!

Hiếu Lan Yên chưa rầu rĩ xong, từ xa đã thấy một bóng người bước tới:

- Cậu chủ đã về.

- Bác Trần, đây là giúp việc mới, phiền bác xếp phòng và công việc cho cô ta.

A, ra là bác quản gia, hẳn là thâm niên kinh nghiệm đây mà, thảo nào nhìn thôi cũng thấy đã lớn tuổi rồi.

- Tôi là Trần quản gia, xin hỏi tên cô là...

- A, cháu tên Hiếu Lan Yên, sau này bác cứ kêu Yên Yên.

Trần quản gia chỉ gật đầu, dẫn đường cho cô theo sau. Nhìn bộ dáng cô cúi gằm mà đi, chốc lại lăm lét nhìn lên, thấy người đằng trước mới yên tâm cúi xuống đi tiếp, Vương Hàn không khỏi thấy hài hước. Như vậy, là sợ lạc sao?

- Yên Yên, giờ đã khuya, phòng cháu ở đây, sáng mai sẽ có người dạy cháu nội quy và việc cần làm.

- Cảm ơn bác Trần, bác ngủ ngon.

Ngủ ngon? Cô bé này xem ra còn quá trẻ con đi. Bác Trần không đáp, chỉ cười nhẹ liền rời đi.

Bước vào phòng, cô vẫn còn chưa định thần, mọi chuyện diễn ra nhanh như là mơ. Mới hôm qua cô còn đang trốn chạy lũ đòi nợ, ăn không có, còn

phải ngủ ngoài đường vì sợ chúng đến nhà, vậy mà giờ, cô vừa được ngồi xe xích, được làm ở biệt thự sang trọng, lại được ở phòng to đẹp sạch sẽ thế này...

Ngôi nhà cũ của cô, có lẽ ngày mai, bọn cho vay nặng lãi sẽ tới dỡ ra, hoặc đem bán, cô đã biết trước điều đó rồi. Nếu giờ cô trốn về, chắc chắn sẽ bị chúng bắt lại, bán vào lò mổ mất thôi...

Nhưng chỉ là, mọi kỉ vật của cha mẹ, đều ở đó...

Nghĩ tới đây, Lan Yên ngã xuống giường, nước mắt tuôn rơi, thiếp đi từ lúc nào không biết.

- Yên Yên, dậy đi, đã muộn rồi.

Lan Yên còn buồn ngủ, bỗng nghe tiếng như mẹ đang gọi mình, thân thương như ngày xưa, sáng sáng gọi cô dậy tới trường. Cô vội bật dậy, đầu óc còn choáng váng, mở cửa phòng, ôm chầm lấy bóng dáng người trước mắt, vừa khóc vừa nói:

- Mẹ, mẹ về rồi, người ta đều nói dối, mẹ rõ ràng còn sống...

Người kia vòng tay ôm lấy Lan Yên, vỗ nhẹ như đang dỗ dành:

- Ngoan, đừng khóc...

Câu nói rất thành công thanh tỉnh Lan Yên, không, không phải là mẹ... Cô lúc này mới gỡ vòng tay của mình đang ôm cứng người kia, dụi dụi mắt.

Đứng trước cô là một người phụ nữ hiền từ phúc hậu, cũng đã không còn trẻ nữa. Vậy là cô nhầm rồi... Thì ra đó là vợ bác Trần. Cô lúc này mới nhớ lại chuyện hôm qua, cô đến đây làm thuê cho người ta, mẹ làm sao có thể

xuất hiện chứ? Hơn nữa, mẹ cô, mẹ cô sớm đã... Hiếu Lan Yên thật không muốn nghĩ nữa, liền ríu rít xin lỗi bác gái trước mặt, bay vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, rất nhanh trở ra, hai mắt vẫn còn đỏ.

- Con mau thay quần áo, rồi xuống chuẩn bị bữa sáng cho cậu chủ.

Hiếu Lan Yên vội vã thay ngay đồ người hầu, cùng bác gái Trần xuống dưới nhà...

- Hàn, anh hôm nay nghỉ, vậy chúng ta cùng đi chơi, người ta dạo này nhớ anh quá.

*

End chap 3

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phá Hỏng Chuyện Tốt

- Về đi, anh không rảnh.

- Hàn, sao anh nỡ đuổi người ta như vậy...

Mới sáng sớm đã có cảnh xuân đập vào mắt, cô gái xinh đẹp ăn mặc hở hang quần lấy cái tên họ Vương mà ưỡn ẹo. Hiếu Lan Yên tối qua khóc mí mắt vẫn còn sưng, nay lại được chứng kiến cảnh câu dẫn này, hai mắt càng thấy nhức nhối muốn dụi. Hiếu Lan Yên định chuồn vào bếp, bác gái lại cản cô, kêu rằng cô buổi sáng còn chưa chào cậu chủ.

- Cậu chủ, cậu ăn chưa, cậu muốn ăn gì?

Khi phát hiện âm lượng của mình hình như khá lớn thì cũng đã muộn. Một câu nói của đứa đầu gối thối, cũng đã thành công thu hút đôi trai gái đăng kia.

Hiếu Lan Yên thật sự đã phát hiện ra mình gốc thế nào rồi, người ta là chủ nhà, bên cạnh là bạn gái, còn cô là ai, là mẹ người ta chắc...

- A không, xin lỗi cậu chủ, cậu muốn ăn gì tôi sẽ làm.

- Bác Trần, bác chưa dạy nội quy cho cô ta?

Bác gái bối rối, quay sang Lan Yên, lại không nỡ trách mắng:

- Xin lỗi cậu, con bé hôm nay là ngày đầu tiên, chưa hiểu luật nên dậy muộn...

- Thôi được rồi, Thành Diệp, về đi, anh phải tới công ty.

Thành Diệp???

Chẳng phải chính là cô gái hôm đó trong xe, đã... làm... với hắn ta hay sao?

Mặt Lan Yên bỗng chốc ửng hồng, may cái mặt cô cũng không quá mỏng, không chắc đã đỏ bừng lên rồi, chuyện nhạy cảm mà... Vậy mà mọi suy nghĩ của cô dường như bị Vương Hàn nhìn thấu, ý cười thoáng xuất hiện.

Thành Diệp kia còn chưa kịp lả lơi câu nào, đã bị hắn ta bỏ lại, bước ra xe đi thẳng tới công ty. Bỗng chốc cô ta quay lại, tới gần Lan Yên:

- Gì đây, đồ hầu? Lớn giọng như vậy, xem ra không phải giúp việc đi?

Ui chao, giọng nói thật quyến rũ đi. Nhưng mà kệ tôi, liên quan gì đến bà cô chứ!

Đương nhiên những lời này, có cho vàng Hiếu Lan Yên cũng không dám thốt ra. Thành Tiệp chế giễu xong cũng rất nhanh quay gót, nhai con nhà quê, nhìn mặt mũi tầm thường, vậy mà dám ra vẻ...

- Yên Yên, lại đây!

- Bác gái...

- Con nhớ nhé, đây là Tiểu Phương, con gái ta, cả gia đình ta giúp việc ở đây cho cậu chủ từ lâu lắm rồi. Tiểu Phương sẽ nói với con nội quy nhà này.

- Con đã biết... A, bác gái, chuyện sáng nay là con...

- Ta không để bụng, người con tròn tròn, ôm cũng thích lắm.

Hiếu Lan Yên nghe xong cười toe toét, bác gái quả là quá tốt đi!

Bác gái Trần nhìn theo bóng dáng Yên Yên, đứa nhỏ tội nghiệp, chẳng lẽ mẹ nó, đã mất rồi hay sao...

Tiểu Phương hơn Lan Yên một tuổi, dịu dàng lại chu đáo, lại rất thông minh. Lan Yên rất thần tượng Tiểu Phương, bởi cô luôn ý thức được rằng cái não nhỏ bé của cô không thể theo kịp cô gái ấy.

- Yên Yên, giúp việc ở đây, buổi sáng phải dậy đúng giờ, nấu bữa sáng, dọn dẹp. Đặc biệt không có việc quan trọng thì không được nói chuyện với cậu chủ, cậu ấy rất có uy lực, không chỉ mình chị, mà ai cũng sợ cậu ấy, em tuyệt đối giữ phép tắc, nhất là... nhất là... không được nảy sinh tình cảm...

- Chị yên tâm, em trong lòng vẫn giữ tình cảm với anh bán đậu phụ gần nhà, chị đừng lo.

Hiếu Lan Yên nói vậy cho vui mồm, chứ thực ra cô giờ còn chẳng nhớ cái anh đậu phụ đó tên gì nữa rồi...

Xem ra giúp việc ở đây dễ dàng quá, chỉ có dọn dẹp rồi ăn cơm, lúc rảnh còn được tự do giải trí, rồi đi ngủ... Như thế này, xem ra mình lãi quá đi?

Lan Yên ngày trước trốn nợ quen thức khuya, giờ căn nhà này mọi người lại hay ngủ sớm, vì tên họ Vương kia có hôm về rất muộn hôm không về, nên chẳng cần ai phải đợi cả.

Hôm nay cũng vậy, Lan Yên ngủ không được, tự dưng thấy đói, mò xuống bếp kiếm cái gì ăn. Trong bóng đêm, cô vô tình nghe thấy tiếng động nho nhỏ...

Lan Yên rùng mình, cái quỷ gì thế? Dù nào cô có hoạt động chậm hơn người bình thường một chút, nhưng trong chốc lát vẫn có thể nhận thấy nguy hiểm, vội hét lên:

- A... Trộm... trộm...

Tiếng hét chói tai, bác gái cùng Tiểu Phương lập tức chạy xuống bật đèn...

Hiếu Lan Yên bỗng chốc đơ người... Không phải trộm... mà là ông chủ của cô... nhưng có điều...

Vương Hàn hôm nay tâm trạng không tốt, công ty đối tác dám làm khó đặt điều kiện mới đồng ý kí hợp đồng, một bên Thành Diệp quẩn dai như đĩa, một mực đòi tới nhà hăn, hăn cũng không ngại, thứ đàn bà này chỉ dòm ngó tiền đồ của anh, nên đưa cô ta về nhà, vừa tới phòng bếp cô ta đã lập tức lôi kéo hăn. (đã man quá =.=). Có thể nói là đúng lúc gay cần, thì tiểu yêu kia xuất hiện, hét hò ầm ĩ, thật đúng là luôn biết cách làm cho hăn muốn bóp chết...

Hiếu Lan Yên nhìn cậu chủ của mình đầu tóc rối bời càng thêm quynh rũ, áo đã cởi, cà-vạt đã tháo, người đẹp Thành Diệp tóc xõa, dây áo tụt... mà đầu óc quay cuồng. Lại nhìn xuống cái chảo đã thủ sẵn trên tay mình phòng trường hợp xấu nhất, mà lòng càng gào thét

Cô lại một lần nữa phá chuyện tốt của người ta rồi...

Bác Trần nhìn cô, con nhóc ngây thơ, nhà này nhiều bảo vệ như vậy, trộm kiểu gì chứ... Lại lén nhìn Vương Hàn, mặt hăn vẫn lạnh băng không cảm xúc, đi qua Lan Yên hướng về phòng, Thành Diệp đuổi theo, rất tự nhiên cũng bước vào phòng hăn.

Bác gái Trần và Tiểu Phương cùng nhìn Lan Yên cảm thông, mong cậu chủ rộng lượng mà bỏ qua cho con ngốc...

Nhưng thật ra, chỉ có trời biết, đất biết, Hiếu Lan Yên biết, trước khi đi ra khỏi phòng bếp, hăn đã "thì thầm" vào tai cô một câu rất rất rất "dịu dàng":

- Tôi không bỏ qua đâu.

*

End chap 4

Hihi chào các cậu :v

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chi Là Hoang Tưởng

Từ cái hôm Lan Yên ý thức được rằng não mình chỉ có chức năng làm đẹp hộp sọ, thì Vương Hàn cũng liên tiếp mấy đêm không về.

Mấy đêm rồi Lan Yên cũng không ăn khuya, đến đêm nay thì thật sự không chịu nổi, lần mò xuống bếp tìm đồ ăn.

Đang ăn ngon lành, cô đồng thời (lại) tiếng động phát ra từ ngoài cửa bếp, Lan Yên ăn vụng không dám bật đèn, nên đành ngồi quay hướng cửa sổ để lấy ánh sáng đèn hành lang. Thoáng thấy tiếng động từ sau lưng, cô đương nhiên dựng tóc gáy...

Chẳng lẽ lần này là trộm thật?

Trong bóng tối, bất chợt một bàn tay to lớn bịt lấy miệng Lan Yên, cô giật mình, nhưng lại không thể la lên.

Miệng không thể kêu, nhưng tay vẫn chưa bị giữ mà... Hiểu Lan Yên đang định đưa tay lên đấm loạn, thì đau khổ làm sao, người kia đã dùng cánh tay còn lại ôm ghì cô từ phía sau, kìm kẹp chặt chẽ.

Lan Yên thấy số mình thật thảm, là do cô chủ quan, lẽ ra phải đề phòng trước chứ...

Cô ngày trước bao lần trốn nợ, đối mặt với hiểm nguy, tuy cái đầu ngốc nghếch nhưng vẫn biết chạy là có thể thoát thân.

Nhưng tình cảnh của cô hiện tại, cơ hồ là hết cách rồi...

Hiếu Lan Yên sợ tới mức không dám nhắm mắt, lại không biết phải làm sao. Bỗng từ phía tai phải truyền đến một cảm giác tê dại chưa từng có.

Đầu cô quay cuồng, vẫn chưa hiểu chuyện gì diễn ra, thì lại cảm nhận tai mình bị ai đó ngậm vào, vành tai bị mút tới mức vừa buồn cười vừa khó chịu, một lát lại có vật gì đó nóng nóng ẩm ướt liếm qua, đảo lại trên đầu.

Kẻ lạ mặt buông tai Lan Yên, hơi thở lạnh lạnh phả vào gáy cô, làm cô càng run rẩy.

Người đằng sau dáng người to lớn cường tráng, cảm nhận được con nhóc trong tay mình run rẩy dữ dội, có khi nước mắt cũng sắp rơi rồi, lộ ra nụ cười đắc ý, hôn vào gáy cô.

Lan Yên cảm thấy bên dưới hông có vật gì đó vừa trướng vừa nóng cọ vào, cô không ngu tới mức không hiểu, quá sợ mà ngất đi...

- Yên Yên, sao em không ngủ ở phòng, lại ngủ ở bếp?

- A... chị... chị Tiểu Phương?

- Chưa tỉnh ngủ? Không chị thì ai?

- Nhưng...

Lan Yên định nói nhưng lại câm nín, cô nên nói cái gì đây? Nói đêm qua nhà có trộm, lại còn... lại còn giở ý đồ với cô?

Quên đi, có quý mới tin!

Lan Yên trong lòng vô cùng khổ sở, chợt nhớ ra điều gì vội kiểm tra lại quần áo tai mặt, vẫn bình thường

Chuyện đêm qua... cứ như là giấc mơ vậy.

Có lẽ là mơ thật, có lẽ cô đói quá nên hoang tưởng thôi.

Nhưng giá mà... mọi chuyện đúng là hoang tưởng... Bởi khi thay đồ hầu, cô cột tóc lại đồng thời phát hiện ra, vành tai mình, có một dấu vết rất nhỏ-vết răng cắn vẫn còn đỏ, chắc là đã chảy máu.

Cô hoảng loạn lắm rồi, mang mọi chuyện kể lại cho chị Tiểu Phương. Đúng như dự định, chị ấy không hề tin, còn nói cô cần nghỉ ngơi. Như vậy, là ám chỉ cô nói dối sao?

Mấy ngày sau, vào một buổi sáng đẹp trời, Vương Hàn đột nhiên trở về kêu chuẩn bị bữa sáng. Lan Yên vì chuyện hôm trước mà mất ngủ mấy ngày.

Đột nhiên có tiếng mở cửa, cô biết ngay bác gái Trần đã về, bác gái có việc ở quê nên đi vắng mấy ngày nay, cô có chuyện gì cũng chỉ có hỏi Tiểu Phương.

Bác gái Trần rất đúng mực mà chào cậu chủ. Lan Yên không được, trước mặt Vương Hàn lập tức thì thầm với bác gái chuyện đêm hôm trước. Bác gái Trần nghe xong im lặng một lúc, nhưng cuối cùng lại vẫn là không tin cô, nói cô phải chăng đã quá mệt mỏi.

Không phải mà, Hiểu Lan Yên không chịu nổi, sao ai cũng nghĩ cô bịa đặt chứ? Ấm ức, cô hơi lớn tiếng phân trần:

- Bác gái, con không có nói dối, con đến hôn còn chưa từng, làm sao dám bịa ra chuyện xấu hổ như vậy?

Âm lượng hơi lớn, Lan Yên lập tức muốn vả cái miệng mình, nói năng không suy nghĩ. Cô đưa mắt nhìn Vương Hàn. Phù, may quá, hẳn vẫn bình

thán... đương nhiên rồi, cô là ai chứ, việc vợ vấn của cô hẳn sao phải quan tâm.

Nhưng cũng đâu phải việc vợ vấn, nó liên quan đến trong sạch của cô cơ mà!

Nhưng cuối cùng thì, vẫn là chẳng ai tin cô :(

Đó là bởi vì, cô nhóc không biết rằng, có một người lúc này khước miệng đã kéo lên thành một đường cong tuyệt mỹ, trong đầu thầm nghĩ

"Chưa từng hôn ai? Vậy thì lần sau, sẽ không chỉ là cái tai đâu..."

*

End chap 5

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nếu Tôi Nói, Người Đem Đó Là Tôi

- Bác gái, bác có việc gì sao, sao bác về quê lâu như vậy?
- Yên Yên, bác về mấy ngày, con ở nhà thế nào?
- Con vẫn khỏe, vẫn còn có chị Tiểu Phương nói chuyện với con mà bác.
- Nghe bác, mấy ngày về sau ở nhà một mình phải ngoan, vâng lời cậu chủ...
- Sao con lại phải ở nhà một mình?
- Anh trai bác vừa mất, hai bác bây giờ phải cùng Tiểu Phương về dự đám tang, đồng thời lo một số việc, nếu nhanh có thể hai tuần là xong...
- Vậy sao? Bác đừng buồn quá nhé, con sẽ chờ bác và chị Tiểu Phương, hai người về sớm.
- Ngoan, ta đi đây.

Bác Trần và bác gái vừa về lại lập tức đưa Tiểu Phương đi ngay. Lan Yên giờ ở nhà rất chán, dù vẫn có mấy chú bảo vệ, nhưng trong căn nhà rộng lớn cơ hồ lại chỉ có mình cô...

Chiều ngày thứ ba sau khi cả nhà bác Trần về quê, Vương Hàn đột ngột trở về. Hiếu Lan Yên bị dọa cho giật mình, làm sao lại không giật mình được, hấn một thân cao lớn, lù lù xuất hiện sau lưng cô, thiếu chút nữa cô hét ầm lên rồi:

- Cậu... cậu chủ...

- Một mình ở nhà?

- A, cả nhà bác Trần về quê có việc quan trọng, nên...

- Được rồi, đi nấu bữa tối đi.

- Cậu chủ, cậu hôm nay ăn ở nhà?

- Vấn đề gì sao?

- A, không, tôi đi ngay.

Vương Hàn nhìn bóng dáng nhỏ của cô luống cuống chạy đi chạy lại trong phòng bếp, hẳn là lần đầu tiên một mình nấu một bữa ăn.

Lan Yên loay hoay một hồi cũng bưng ra cơm và vài món ăn, nhìn mình lúc này thật giống cô vợ nhỏ, bất giác phì cười.

Vương Hàn liếc cô lúc này đang cười ngây ngốc:

- Đứng đó làm gì? Không muốn ăn?

- Cậu chủ, theo luật là...

- Tôi bảo ngồi xuống.

- Được được, tôi ngồi, cậu đừng giận...

Hắn hôm nay tử tế đặc biệt vậy sao?

Ăn cơm xong, Lan Yên như mọi hôm xem mấy bộ phim hoạt hình chiếu trên kênh ưa thích. Vương Hàn bình thường rất ít xem ti vi, lúc này nhìn thấy con nhóc đang ngồi xem say sưa, lại nổi lên ý muốn trêu chọc.

Hắn đi ra sô pha, rất tự nhiên mà ngồi xuống cạnh cô, thân hình to lớn ngũ quan chói lọi, Lan Yên nhìn mà hoa cả mắt, liền quyết định tập trung xem hoạt hình, không để ý hắn.

- O, cậu chủ, sao cậu lại đổi kênh?

- Ý cô là, cô muốn xem gì, tôi phải xem cái đó?

- Không, không, tôi xin lỗi, cậu muốn xem gì cứ xem, tôi lên phòng vậy.

- Tôi cho cô đi?

- Vậy ti vi cậu cũng dùng, tôi còn ở đây làm gì...

Mặt Vương Hàn có phần đen lại. Lan Yên thấy cậu chủ không nói gì trong lòng hơi sợ, liền rất nhanh lấy lòng:

- Cậu chủ, sao cậu không nói gì? Sắc mặt cậu kém quá, cậu mệt à? Hay cậu đau ở đâu?

- Phiền phức.

Thanh âm lạnh lẽo có phần khó chịu, Lan Yên dường như bay mất vài vìa, vẫn cố nịnh nọt:

- Vậy tôi không nói nữa, tôi... bóp vai cho cậu nhé!

Vương Hàn im lặng, khẽ ngả người, như vậy coi như là đồng ý đi. Lan Yên cố thả lỏng, đưa đôi tay nhỏ lên vai hắn, nhẹ nhàng dấm bóp.

Đôi tay mềm mềm, đôi hắn còn không bằng gãi ngứa, rõ ràng chỉ là cách lấy lòng cũ rích, không hề có ý quan tâm thật sự :))

- Cậu chủ ơi,...

- Nói.

Phù... may quá, cuối cùng cậu chủ cũng trả lời:

- Đêm hôm trước, cũng lâu rồi, tôi đi xuống bếp tìm đồ ăn....

Hiếu Lan Yên đem mối ấm ức từ hôm ấy kể lại với Vương Hàn. Cô cũng không hiểu sao mình lại kể cái chuyện kì dị này với hắn nữa, nhưng, cô chỉ biết rằng, có cậu chủ ở đây, không ai loạn được.

Cô kể vừa lảng nhãng, ậm ờ lại qua loa [Tác giả: Ý là không vào sự việc chính ấy =))] vì cô sợ, vì xấu hổ nữa...

Vương Hàn nghe xong, vẫn trưng ra bộ dạng thản nhiên điềm tĩnh, mở miệng thốt ra hai chữ:

- Lại đây!

Lan Yên cũng nghe theo, tới gần cậu chủ. Hắn thấy cô rề rà thì mất bình tĩnh, một tay to khỏe kéo cô một cái, làm cô mất đà ngã vào lòng hắn, rất nhanh đổi thành tư thế ngồi trên đùi hắn.

Lan Yên hốt hoảng vô cùng, mẹ ơi, cô dám ngồi trên đùi cậu chủ! Như thế này người ta gọi là phạm thượng đấy!

- Tôi xin lỗi, tôi vô dụng quá, chân cậu có đau không...

Lan Yên bối rối định đứng dậy, Vương Hàn đột nhiên giữ chặt cô, miệng còn đe dọa:

- Thử đứng lên xem!

Lan Yên bị ánh mắt sắc lạnh của Vương tổng chiếu tới thay lời đe dọa, nhưng không hiểu tại sao hắn không cho cô đứng lên, hay tại chân hắn đau quá?? Nhưng cô chợt bất động, mùi hương này...

- Cậu... cậu chủ...

- Việc gì?

- Mùi hương của cậu... giống... giống...

Lan Yên im bật, nhận ra mình quá ngốc, cậu chủ cao cao tại thượng, cô rốt cuộc ăn cái gì lại nghĩ cậu chủ là kẻ hôm ấy chứ!

Vương Hàn cũng không truy cứu, nhàn nhạt hỏi cô một câu:

- Tại sao kể chuyện này với tôi?

- Tôi... tôi biết là cậu không quan tâm, nhưng mà...

- Nhưng?

- Nhưng tôi ức chế lắm!!! - Lan Yên phẫn nộ có phần to mồm.

- Có sợ không?

- Sợ gì ạ?

- Tên đấy

- Hôm nay thì không :))

- Tại sao?

- Cậu ở nhà thế này, tên nào dám đột nhập chứ!

Vương Hàn đột nhiên thấy trong lòng có chút ấm áp, có chút không nỡ phá hủy sự tín nhiệm của tiểu quý này dành cho mình.

Phải, người lạ đêm hôm đó, chính là hắn. Hắn thấy cô một mình ăn vụng trong bếp, lại không bật đèn, thật giống một con mèo lấu cá, cuối cùng là tiến tới trêu chọc cô.

Nhưng có một điều kì dị mà Vương Hàn hẳn không thể ngờ tới, đó là hẳn đối với cô... lại nổi lên phản ứng...

- Yên Yên

Hiểu Lan Yên shock @.@

Sao... sao... hẳn tự dưng lại gọi cô thân mật thế? Có đúng là cậu chủ lạnh lùng độc mồm của cô không vậy?? Bão rồi bão rồi :))

- Cậu chủ... cậu cần gì, cứ sai bảo, không cần gọi tên tôi như thế, tôi sợ lắm...

- Nếu tôi nói, người đêm đó là tôi, thì sao?

*

End chap 6

Chap sau có nên đổi tí không khí không nhờ :3

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ôsin Của Tôi

- Nếu tôi nói, người đêm đó là tôi, thì sao?

Hiếu Lan Yên đơ ~~

- Đừng... cậu chủ đừng nói vậy... Tôi biết không phải cậu mà...

- Sao biết không phải tôi?

- Vậy là cậu???

Vương Hàn chán chường không đáp, thay đổi nhanh thật đấy...

Hiếu Lan Yên phút chốc máu dồn ngược lên đỉnh đầu, mặt đỏ ửng, tức tối vô cùng, muốn đánh hấn, mắng hấn lại không dám, muốn chạy đi khỏi hấn lại không thể.

- Sao cậu làm thế, bất quá chỉ là cái gương và một vết xước, tôi có thể làm trâu làm ngựa, sao lại làm thế với tôi?

Hiếu Lan Yên bỗng chốc nhận ra mình như một thứ đồ được hấn nhặt về, hấn muốn làm cái gì thì làm cái đó.

- Tôi làm như thế thì sao? Nhục nhã sao?

- Không, không phải...

Tất nhiên không phải, vì hấn chỉ trêu đùa, chứ đã làm gì cô đâu =.="

- Không phải thì là thế nào?

- Cậu chủ, cậu đừng hỏi nữa, thả tôi xuống đi.

- Không nói sao, được thôi.

Dứt lời, Hiếu Lan Yên còn chưa kịp đáp, Vương Hàn đã lập tức hôn cô, lập tức đưa lưỡi vào miệng cô khuấy đảo. Lan Yên rùng mình nhớ lại đêm đó, lại càng cố chống cự, đưa tay lên đấm vào ngực hắn.

Đương nhiên, những cái đấm ấy chỉ như là massage, Vương Hàn để cô đấm cho thoải mái cơ tay, vẫn không dờn môi cô, mà càng ra sức mút.

Hiếu Lan Yên đau, rất tự nhiên mà rơi nước mắt. Vương Hàn có chút giật mình khi thấy có dòng ấm nóng lăn trên mặt mình, vừa rồi dường như hắn đã mất kiểm soát, tuy nhiên chính mình cũng không hiểu nổi tại sao.

Vương Hàn dờn môi cô, thấy nó đã sưng đỏ, đưa tay lên lau nước mắt cho cô:

- Khóc cái gì? Chỉ vì cái nụ hôn đầu vợ vẫn sao?

- Vợ vẫn? Với anh là vợ vẫn, với tôi là quý giá, sao anh có thể chà đạp tôi như thế? (thực ra dùng từ chà đạp cũng hơi quá)

- Tôi chà đạp em? Được, vậy để tôi cho em biết thế nào mới là chà đạp.

Vương Hàn lập tức vùi mặt vào cổ cô, mãnh liệt hôn, cô đau đớn, một giọt, hai giọt nước mắt rơi xuống mái tóc tím của anh...

Nhưng nếu chỉ biết khóc thì đời cô thảm rồi, lúc này phải bình tĩnh nghĩ cách. Nhưng hắn ta quyến rũ thế này, nghĩ được cách cũng không phải đơn giản =."

Vương Hàn ngẩng đầu hài lòng nhìn dấu hôn đỏ ửng trên cổ cô, đang định dờn xuống "bộ phận khác", thì một bàn tay bé nhỏ dứt khoát nâng đầu anh lên, dường như đang dồn lực rất lớn. :))

Lan Yên bắt lấy cơ hội, cụng thật mạnh đầu mình vào đầu anh. Đầu cô choáng váng, đau điếng, nhưng phải cố tỉnh táo mà thoát thân.

Khi Vương Hàn định thần thì con chuột nhắt đã chạy gần hết cầu thang. Hãn không tức giận, không đuổi theo, chỉ là trong lòng có chút tiếc nuối...

Mấy ngày sau nữa, Lan Yên tìm mọi cách có thể tránh mặt được hãn, hãn lại càng muốn trêu tức cô mà hay về nhà. Một chủ một tớ vẫn ngày hai bữa cùng nhau ăn, nhưng chẳng ai nói với ai lời nào, khung cảnh vô cùng lạnh lẽo.

Chiều hôm ấy, Vương Hàn về nhà sớm hơn mọi hôm, nhưng hãn không đi một mình mà còn mang theo một người đẹp về:

- Lấy nước ra đây! - Hãn ra lệnh, đương nhiên là lệnh cho cô.

Hiếu Lan Yên không nói, chỉ lẳng lặng đi lấy hai cốc nước. Cô là người hầu, ừ đấy, cô là người hầu đấy, nhưng lúc này đây, trong lòng cô khó chịu vô cùng, tại sao hãn không đi luôn đi, tại sao cứ phải về, sao không ăn ở ngoài, và tại sao... lại mang phụ nữ về...

Hiếu Lan Yên sợ hãi lắc đầu, cô đang nghĩ cái điên khùng gì thế, không được, cậu chủ mà biết, cô còn mặt mũi nào mà làm công trả nợ đây. Đứng trong bếp, cô nghe được tiếng nói vọng vào:

- Hàn, lâu như vậy mới gọi cho em, quên em rồi sao?

Vương Hàn nhếch mép, đúng là loại đàn bà, vừa vào tới nhà đã giở trò ve vãn. Hãn định không trả lời, nhưng trong đầu bất giác hiện lên bóng dáng nhỏ trong bếp, liền mở miệng:

- Nhớ anh sao?

Tô Kiều Kiều vô cùng sung sướng trong lòng, hôm nay anh đối cô lại khác biệt như vậy, còn hỏi cô có nhớ anh không, xem ra mấy năm nay vẻ đẹp của cô đã khuất phục được anh rồi. (:v)

Cô ta cũng chẳng thèm giữ lễ làm gì, lập tức câu lấy cổ anh ôm hôn mãnh liệt. Vương Hàn cũng lập tức đáp trả.

Hiếu Lan Yên bưng nước ra chứng kiến cảnh tượng này, giống như được xem phim người lớn miễn phí, mặt đỏ lên, tay run run suýt đổ khay nước:

- Cậu... chủ... nước... nước đây.

Wương Hàn không thèm trả lời, vẫn tập trung hôn người đẹp dữ dội. (âu sết :v)

Hiếu Lan Yên đương nhiên nhận ra mình là người thừa thãi, cô đang định tiến đến cầu thang để đi lên phòng, thì một giọng nói lạnh băng làm cô dừng bước:

- Đứng lại!

Wương Hàn ra lệnh, đẩy người đàn bà đáng khinh kia, quăng cho cô ta một câu

- Về đi!

- Sao vậy anh, chúng ta còn chưa... (:v)

- Tôi không nói lần hai.

Tô Kiều Kiều thông minh, đương nhiên nhận ra điều bất thường. Bao năm nay cô mang tiếng là tình nhân của anh, tiền bạc không mấy may lo nghĩ, ai cũng ngưỡng mộ, cô đương nhiên hiểu rất rõ tính của anh.

Vừa rồi cô còn thắc mắc tại sao hôm nay anh đối cô lạ như vậy, nhưng có lẽ giờ thì cô đã hiểu, chắc chắn là vì muốn chọc tức con hầu quê mùa kia. Cô không can tâm, cố gắng hỏi lại:

- Em sẽ về, nhưng em muốn hỏi anh, đũa quê mùa kia, là gì của anh?

Vương Hàn không thèm liếc cô ta lấy một cái, tiêu sái bước tới chỗ Hiếu Lan Yên vẫn đang bất động, trên mặt mang theo nhu tình khó nhận biết.

Rất nhẹ nhàng, hắn đặt một nụ hôn lên môi cô trước cái nhìn đầy kinh hoàng của Tô Kiều Kiều. Hiếu Lan Yên đang hóa đá, bị nụ hôn của hắn làm tâm tình vỡ nát, bất giác rùng mình.

Cho tới khi Lan Yên tưởng chừng sắp ngưng thở, thì hắn mới buông tha môi cô, giọng nói lạnh băng đầy uy quyền, nhưng lại mang theo một chút dịu dàng hiếm thấy cất lên:

- Cô ấy ư? Cô ấy, là ôsin của tôi.

*

End chap 7

Cảm giác viết mà không có người đọc nó đau lòng ghê gớm :(((

Cmt điiii màaaaa

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Chị Họ Bác Trần

Từ hôm Vương Hàn hôn cô, cũng không về nhà nữa

Lan Yên nhiều lúc vẫn tự hỏi, trong lòng cô là nhẹ nhõm, hay là mất mát?

Hắn ta cuối cùng vẫn chỉ coi cô là ô sin không hơn không kém. Đây là điều đương nhiên, nhưng đã như vậy, thì tại sao đối với cô... lại còn... Chẳng lẽ con người cô rẻ mạt đến vậy? Mấy ngày nay cô ở nhà một mình, tự thấy mình chẳng khác gì thứ đồ bỏ đi, chân tay tê liệt ra rồi...

"Cạch"

Tiếng cửa mở? Vậy là Vương Hàn về? Hay là nhà bác Trần? Đều không phải, từ cánh cửa rộng lớn, một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp bước vào. Các nét trên gương mặt bà thể hiện rằng, bà đã không còn trẻ nữa

- Chào bác... bác tìm ai ạ?

- Cháu là ai?

- A, cháu là Lan Yên, cháu giúp việc cho nhà này ạ

- Thảo nào nhìn cháu lạ quá, ta nhớ tháng trước còn là người khác mà...

Hiểu Lan Yên cũng không nói được gì nữa, kinh khủng chưa, cái nhà này mỗi tháng thay một giúp việc đấy! Hiểu Lan Yên đã ở đây gần một tháng, chắc khoảng ít ngày nữa thôi, cô cũng sẽ bị đá bay ra khỏi cái biệt

thự này, trở lại với đường xá, không nhà không cửa, không ăn không mặc... và... không còn phải nghĩ đến Vương Hàn...

- Tiểu Yên, sao thế? Sao tự nhiên đơ ra vậy?

- A, cháu xin lỗi, mà cháu vẫn chưa biết bác là ai...

Người phụ nữ kia im lặng vài giây, nhìn cô rồi mở miệng

- Ta là chị họ bác Trần, lên đây giải quyết chút việc

- Ra vậy, thật tiếc quá, cả nhà bác Trần lại vừa về quê của bác gái chưa lên. Bác có mệt không, bác ngồi đi để cháu lấy nước cho bác. Muộn như vậy, bác đã ăn gì chưa?

Người phụ nữ thoáng ngẫm nghĩ, sau đó lại nở nụ cười hiền hậu

- Ta ăn rồi, con ngồi đây nói chuyện với ta cho vui

Lan Yên ngạc nhiên, cô còn không biết gì về bác ấy, thì nói gì đây? Nhưng cô không sợ, nếu bác ấy được sự đồng ý của các chú bảo vệ, thì chắc chắn là người quen rồi!

- Tiểu Yên, con về đây giúp việc được mấy tháng rồi?

- Dạ, con làm được gần một tháng

- Làm thế nào mà con được nhận?

- A? Dạ, là do con làm hỏng xe của cậu chủ, nên bị bắt về làm công ạ

- Vương Hàn sao? Từ khi nào nó trở nên không lí lẽ như vậy?

Gọi... gọi... thẳng tên cậu chủ? Hiểu Lan Yên run run, không phải chứ, xem ra quý bà này cũng không vừa đi

Phát hiện mình lỡ miệng, người phụ nữ cười trừ, lại hỏi cô

- Yên Yên, ta hỏi thật nhé. Con làm ở đây cũng lâu như vậy rồi, thấy cậu chủ như thế nào?

- Cậu chủ ấy ạ? Cậu ấy, thực ra thì kì lạ lắm, con sợ cậu ấy, nên cũng không dám nhận xét

- Kì lạ?

- Cậu ấy lạnh lùng, không lí lẽ, lại hay bắt nạt con nữa!!

- Bắt nạt con??

- Đúng vậy, như vậy thật xấu tính, còn có... còn có...

Còn có chuyện hôm trước, nhưng cô đương nhiên giấu đi, không kể ra. Hay ho gì mà kể chứ, với lại từ nãy cô nói xấu hẳn cũng nhiều rồi...

- Vậy con, có thích cậu chủ không?

- Thích? Không, sao lại thế ạ. Con không...

- Được, con không cần gấp thế, ta biết rồi mà

Nói ra chữ "không", trong lòng Hiếu Lan Yên không hiểu sao lại có chút khó chịu, là vì cô nói lời trái với lòng mình sao? Không phải, cô thích hẳn thì sao, mà không thích thì sao? Cô quen hẳn mới một tháng, nhưng cô hiểu rằng, loại người trắng hoa lại lãnh khốc ấy, cơ hồ không bao giờ có thể nhìn về phía cô...

Không biết qua bao nhiêu lâu, chuyện trên trời dưới biển cô và chị họ bác Trần đều đã nói qua. Bác ấy dường như không có dấu hiệu ngừng nói, Lan Yên vì mấy đêm nay mất ngủ nên đã buồn ngủ rồi...

Khi cô đang định lên tiếng chúc ngủ ngon, thì cánh cửa rộng lớn lại mở ra, lần này thì đúng là Vương Hàn về, trên người còn sặc mùi rượu, còn có Tô Kiều Kiều, đang từng bước nặng nhọc dìu hắn ta vào nhà

Chị họ bác Trần cũng nhìn thấy cảnh này, nhìn cô, lại nhìn Vương Hàn, khẽ lắc đầu. Nhưng rất nhanh, lại nở nụ cười hiền hòa

- Tô tiểu thư, cảm ơn cháu đã đưa Vương Hàn về. Cũng đã muộn, cháu mau về ngủ đi :))

- Bác... - Tô Kiều Kiều có chút kinh ngạc mà kêu lên, đã bị chặn họng

- Được rồi, khỏi phải tạm biệt

Nói rồi kêu một chú bảo vệ dìu Vương Hàn lên lầu. Hắn rõ ràng không say, chỉ là trước mắt cô giả vờ mất kiểm soát vì bia rượu, nhưng không ngờ về đến nhà lại gặp tình cảnh này...

Chị họ bác Trần nhìn Hiếu Lan Yên chôn chân xuống nền nhà, cười tủm tỉm, rồi cũng lên tầng đi ngủ

Tô Kiều Kiều giậm chân tức giận, ai oán nhìn lên lầu, đúng là làm hỏng chuyện tốt của người ta! (chuyện gì thì biết rồi đấy :v). Lại nhìn Lan Yên, trong mắt rất rõ là khinh thường

- Con hầu quê mùa, mà cũng khá đấy, đã la liếm đến người nhà ông chủ rồi?

Lan Yên không hiểu gì, nên quyết định không tranh cãi

- Tô tiểu thư, chúc ngủ ngon!

Nói một câu rất nhanh rồi chạy vội lên tầng, cô vừa buồn ngủ, lại vừa khó chịu. Hắn ta đúng là không ra sao, uống rượu đến mức đi không vững :)) lại còn phải để phụ nữ đưa về, đàn ông sao lại bê tha như vậy!

Nhưng có điều cô không biết rằng, sự trách móc của cô, chính là biểu hiện của lo lắng...

Trong căn phòng rộng lớn sang trọng, tiếng nói một người phụ nữ vang lên, chứa đựng thật nhiều ẩn ý, trách có, yêu có

- Vương Hàn, chỉ là vì một cô giúp việc nhỏ bé, mà anh phải diễn cái bộ dạng say xỉn đáng xấu hổ như vậy sao?

- Mẹ, mẹ hết thú vui rồi, giờ lại đến chọc phá con sao?

- Nếu hôm nay tôi không đến, làm sao biết anh định làm cái trò hề gì? Hiểu Lan Yên đúng là đũa ngọc, suốt ngày bị anh bắt nạt, tới mù mị đầu óc, thích anh như vậy mà lại không dám nói :))

Wang Han hiem hoi trong đời biết tới ngạc nhiên...

Vậy là con nhóc... thích anh?

*

End chap 8

Mình chỉ định viết khoảng 15 chương hoặc ngắn hơn thôi, có được không ạ?

Cmt nhé :*

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Phu Quân Tương Lai

Sáng hôm sau Hiếu Lan Yên thức dậy, gọi khắp nhà cũng không thấy chị họ bác Trần đâu. Cô tự nhủ chắc bác ấy có việc gì nên đã đi rồi, cô còn chưa kịp tạm biệt. Lại chợt nhớ ra, cửa phòng Vương Hàn vẫn đóng, như vậy là chưa dậy sao?

Hắn là tại tối qua uống say quá rồi! :))

Hiếu Lan Yên làm xong bữa sáng, liền lên phòng Vương Hàn gọi

- Cậu chủ, dậy ăn sáng đi

Gọi mãi vẫn chưa thấy phản ứng gì, Lan Yên sốt ruột. Gì thế? Mệt tới mức ấy cơ à. Cô cứ đứng tựa cửa như vậy mà chờ, vì không dám đập cửa, lại không dám mở cửa bước vào phòng. Bác gái Trần đã nói: Con có thể đại đột tới mức mở két sắt nhà này, nhưng tuyệt đối ĐỪNG BAO GIỜ ngốc tới mức tự ý mở cửa phòng cậu chủ

Đương nhiên cô hiểu, chỉ là một cách nói ẩn dụ thôi, nhưng như vậy là đáng sợ lắm rồi.

Đang suy nghĩ vớ vẩn, thì cửa phòng cậu chủ đột ngột mở ra, Lan Yên mất đà, tưởng chừng sắp hôn đất, lại may mắn vớ được cái gì đó mà túm vào

Nhìn lại cái mớ vải trong tay mình, Lan Yên mắt tròn... Áo choàng tằm? Cô ngơ ngác nhìn lên, lập tức bắt gặp ánh mắt Vương Hàn sắc lạnh cận kề ngay trước mắt mình

Lan Yên giật mình, suýt hét lên. Vợ vàng đứng dậy, áy náy nhìn cậu chủ, là do cô trước khi ngã, kéo được áo Vương Hàn, đồng thời đem cả người hấn lồi xuống đấy mà... Nhưng phải công nhận, hấn... nhìn ở góc độ nào cũng đẹp :v

- Muốn ám sát chủ của cô à?

- Không, cậu đừng nói vậy oan cho tôi. Là tôi chờ cậu xuống ăn sáng, đợi mãi mà cậu chưa ra...

- À, vậy hóa ra là do tôi

- Không, không, tôi xin lỗi, lần sau tôi sẽ cẩn thận...

Một tháng giúp việc ở đây, công việc cô đều quen thuộc, chỉ có điều, mỗi lần đối diện với cậu chủ, không hiểu sao cô lại cứ sợ như vậy...

Hiểu Lan Yên lăm lét theo sau Vương Hàn xuống dưới. Hấn ngồi xuống bàn ăn, rất điềm tĩnh cầm lấy dao và đĩa. Lan Yên nhìn hấn, quên mất có thể ngồi, cứ đứng như vậy mà nhìn hấn. Cô cũng là con người, đương nhiên biết rung động trước cái đẹp, phong cảnh trước mắt lại hữu tình như vậy, cô có mù đâu...

Vương Hàn liếc thấy con nhóc đang nhìn mình ngây ngốc, khóe miệng kéo lên, hỏi cô

- Học hết lớp mấy?

Lan Yên tỉnh mộng, nghe thấy hấn hỏi, miệng vợ trả lời, trong lời nói nghe rõ chút buồn

- Tôi tốt nghiệp cấp ba thì đi làm thuê

- Làm gì?

- À... làm mấy công việc chân tay như rửa bát, bưng bê, quét dọn,... giúp gia đình trả nợ

Vương Hàn ngừng tay, nhìn cô một chút

- Có muốn học tiếp không?

Hiếu Lan Yên chưa từng nghe qua câu hỏi kì lạ như vậy, liền cười ngu

- Cậu chủ hỏi lạ quá, tôi chưa từng dám nghĩ đến

- Tôi đang kêu cô trả lời

- A... tất nhiên có... ai chẳng muốn được học cao, có công việc ổn định chứ... Nhưng tôi...

Nhưng cô thì hẳn là không thể!

- Từ ngày kia, buổi sáng bắt đầu đi học

Lan Yên như vẹt nghe sấm, cơ hồ không hiểu gì, ngu ngơ hỏi lại

- Cậu ơi, mà học cái gì ạ? Với cả học ở đâu?

- Việc của cô là nghe theo tôi, chứ không phải là nhiều chuyện

Gì thế? Chuyện liên quan đến cô thì cô hỏi, sao lại tính là nhiều chuyện được? Nhưng hình như cậu chủ nói... là sắp cho cô đi học thì phải =."

Hiếu Lan Yên vừa mới tiêu hóa được lời Vương Hàn, quá bất ngờ mà suýt hét lên

- Cậu chủ, tức là cậu cho tôi học cao hơn?

Vương Hàn không thèm đáp lại sự chậm hiểu của cô, ý là đúng rồi :)

Lan Yên sững muốn ngắt, vẫn không tin nổi

- Cậu chủ thần tiên, cậu cao cả như vậy, tôi biết báo đáp thế nào?

- Muốn báo đáp?

- Vâng :v

- Vậy lấy thân mà báo đáp :))))

- O, thế không phải bây giờ tôi đang lấy thân làm công cho cậu chủ đây sao

Vương Hàn nhếch mép ám muội

- Không phải là báo đáp như vậy

"Vậy thì là như thế nào..." Vương Hàn dường như nhìn thấu thắc mắc của cô, rất nhanh kéo cô ngồi lên đùi, môi cũng rất nhanh hạ xuống cánh môi mọng, lập tức liền rút cạn đường khí, rút cạn suy nghĩ của cô...

Sau một hồi, hãn buông cô ra, Lan Yên mặt tái xanh, xong lại đỏ bừng, cố gắng hít thở

- Là như vậy

- Như vậy thì không được đâu cậu chủ, tôi là giúp việc, cậu là ông chủ, cậu cũng không có thích tôi, không nên làm như vậy

- Như vậy thì làm sao? - Vương Hàn dai như đĩa :) Hiểu Lan Yên lại càng rối

Thấy cô không đáp, hãn ta lại cười, lời nói vừa mang ý dụ dỗ vừa mang ý đe dọa

- Muốn biết là làm sao, hay là làm tiếp đi (=.=")

Lan Yên đang định mở miệng hô không, thì tiếng bước chân truyền đến. Cô giật mình, nhìn vội ra cửa, bộ dáng thật khiến người ta hiểu rằng cô vừa vụng trộm điều gì tội lỗi

Vương Hàn vẫn ôm cô không thả, cũng không thèm nhìn xem ai tới, chỉ là trên mắt có một tia khó chịu với "kẻ phá đám" vừa tới

Từ ngoài cửa, một cô gái xinh đẹp thanh tú bước vào, rất quen thuộc mà tiến tới phòng bếp, quả là thần tiên giáng thế, vẻ đẹp thanh cao không ai chạm được tới, không gì tả xiết :)) (tại tác giả ngu không biết tả thôi)

Hiểu Lan Yên miệng há hốc, lay lay cánh tay Vương Hàn. Hẳn nhìn thấy gương mặt ngây ngốc tới đáng yêu của cô, cũng hướng mắt về phía cô nhìn...

Sau vài giây, Vương Hàn lập tức thả vòng tay, có ý để Lan Yên nhảy xuống. Hẳn lập tức đứng lên bước về hướng người con gái xinh đẹp kia, giọng điệu có phần thật ấm

- Vương Thiên Nhi? Sao em lại tới đây?

Người con gái nở nụ cười làm đất trời chao đảo, trong ánh mắt đối Vương Hàn ngập tràn tình ý, tiếng nói cất lên trong thanh như nước suối, rung động lòng người

- Em tới xem phu quân tương lai hiện sống thế nào. Có được không, Hàn?

*

End chap 9

Mình vào năm học rồi :(dù truyện của mình ít bạn đọc, nhưng dù sao vẫn phải thông báo rằng mình sẽ viết chậm lắm :((

Dù sao cũng cảm ơn các bạn đã đọc nhé! Hóng cmt ^_^

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cảnh Cáo

- Em tới xem phu quân tương lai hiện sống thế nào. Có được không, Hàn?

Phu quân tương lai...

Lan Yên không hiểu sao lại không thấy bất ngờ gì khi nghe mấy chữ này... Có gì đáng bất ngờ? Hẳn là Vương tống, người đẹp khắp nơi vây quanh, thì lí gì lại chưa có bạn gái, cái này chắc cũng là một loại hôn ước đây mà...

- Vương Thiên Nhi, anh đang hỏi nghiêm túc

- Em cũng trả lời nghiêm túc mà. Ngày trước anh đâu có gọi cả họ em ra như thế, nghe xa cách quá. Lần này em sẽ ở nhà anh lâu dài, có được hay không?

Vương Hàn sau vài giây im lặng, nhẹ nhàng trả lời, ngữ điệu thật khác mọi ngày

- Chỉ cần em muốn

Hiếu Lan Yên chưa từng nghe qua anh có thể nói chuyện dịu dàng như thế, trong lòng có chút hỗn loạn, lại cảm thấy mình nên đi lau nhà thì hơn...

Chú bảo vệ mang mấy chiếc va li vào, nhìn qua thôi cũng biết là hàng đắt tiền. Vương Hàn kêu người chuyển đồ lên căn phòng bên cạnh phòng hăn, người con gái này hẳn là có thân phận đặc biệt đi...

Vương Hàn đi lên lầu, Vương Thiên Nhi cũng như vậy đi theo. Nhưng trước khi đi, Vương Thiên Nhi đã dành tặng cho cô một ánh mắt. Ánh mắt ấy, hẳn không biết, nhưng cô biết, nó sắc lạnh, nó làm cô rùng mình...

Hiếu Lan Yên lại thấy mình suy nghĩ lung tung rồi... Cô quả thật đã định đi lau nhà, thì điện thoại bàn lại vang lên

- A lô

- Yên Yên?

- A... là bác gái??

- Phải, là ta

- Bác gái, sao bác về lâu như vậy? Con nhớ bác lắm, con ở nhà rất chán, khi nào bác lên?

- Yên Yên, con đang không nhẽo đấy à? Ta điện về để nhắc con ta chưa giải quyết xong công việc, có lẽ phải hai tuần nữa ta mới có thể lên...

Há?? Bác đừng đùa chứ! Như vậy là một tháng rồi còn đâu, cô sẽ phải tiếp tục ngày tháng cô đơn chán chường sao?

- Bác gái à... A, còn chuyện này. Hôm nay có một cô gái đã tới nhà chúng ta ở bác ạ. Cô ấy xinh như tiên vậy!

- Kì lạ vậy sao? Cô ấy tên gì?

- Để con nhớ... là Vương... a đúng, là Vương Thiên Nhi!

Đầu dây bên kia bỗng dưng im lặng, Lan Yên hơi gấp, bác gái chẳng lẽ cúp máy rồi?

- Yên Yên... con nghe ta đây. Vương tiểu thư... là người con tuyệt đối đừng đắc tội, nếu không... nếu không... con sẽ thảm lắm...

- Bác gái, bác bình tĩnh đi, con làm sao lại đắc tội với cô ấy, mà cô ấy là ai?

- Vương tiểu thư là em nuôi của cậu chủ, từ nhỏ lớn lên bên Vương Hàn, là người duy nhất có thể tùy tiện động chạm cậu ấy. Cậu chủ cũng luôn bảo hộ cho cô ấy... Trước đây có kẻ từng không biết điều bắt nạt Vương Thiên Nhi, kết cục là bị Vương Hàn xử lí rất khùng khiếp... Con... con lại hậu đậu... con phải cẩn thận...

Thì ra là thế... Thanh mai trúc mã, lớn lên là yêu nhau... Hai người họ đẹp đôi, như vậy cũng là lẽ thường thôi... Dù cô hậu đậu, nhưng cũng đâu ngu ngốc tới mức để Vương Hàn đánh đập, bác gái lo gì chứ!

- Bác gái, bác đừng lo, con sẽ giữ gìn bát cơm của mình thật tốt

- Được, giờ ta cúp máy, con nhớ giữ sức khỏe còn lo cho cậu chủ, có gì điện cho ta

- Chào bác gái, bác mau lên đây nhé

Hiếu Lan Yên thở dài một hơi, đất nước rộng lớn, hoàng tử vẫn sẽ tìm thấy công chúa thôi

- Hiếu Lan Yên, mang cho tôi ly cà phê và nước ép

Hiếu Lan Yên ngậm ngùi, đó, giờ cô phải mang nước lên cho công chúa rồi...

Cô pha xong nước, cẩn thận bê lên lầu. Hai tay bê cái khay nên không thể gõ cửa, may làm sao cửa lại không đóng, cô chỉ kêu một tiếng

- Cậu chủ, tôi vào nhé

Vì bình thường cậu chủ cũng không đáp nên cô vào luôn. Đây là lần thứ hai cô vào phòng cậu chủ, với cô đây là một nơi xa xỉ, vừa rộng lớn lại vừa lạnh lẽo, đúng theo phong cách của Vương Hàn

Vương Thiên Nhi uyển chuyển mềm mại yên vị trên đùi Vương Hàn, hai tay trắng nõn vòng qua cổ hắn, đôi môi xinh đẹp kề sát vành tai như thủ thi, đôi khi lại cười khúc khích. Nhưng khủng khiếp hơn là, Vương Hàn cũng cười...

Đúng, hắn cười... Cô từ ngày tới nhà này chưa từng được nhìn thấy nụ cười thật sự dịu dàng này, trong phút chốc ngây ngốc, chân bước đi cũng rất liêu xiêu

Và thế là con ngốc lại gây chuyện...

Xoảng... ggg

Tiếng đổ vỡ liên tiếp vang lên chói tai, Vương Thiên Nhi giật mình nhìn sang, Vương Hàn cũng như vậy mà nhíu mày, trong đáy mắt rõ ràng có tức giận...

Hiếu Lan Yên run sợ vô cùng, cô sao lại thế này

- Cậu chủ, tôi xin lỗi, tôi dọn ngay, lập tức pha 2 ly khác

Lan Yên nhìn đồng cốc chén cao cấp tan tành mà chỉ muốn chết đi. Cô vội quỳ xuống nhặt mảnh vỡ... thì ôi thôi... đám cốc chén sang trọng nó trả thù cô rồi. Mảnh thủy tinh xoẹt qua tay Lan Yên, máu lập tức túa ra không cách nào kìm lại được. Cô khổ sở không biết làm sao, đau đớn nhưng không dám khóc

Vương Hàn từ nãy quan sát cô, tức giận trào lên, lập tức buông tay ôm Vương Thiên Nhi, chạy ra chỗ cô cầm chặt bàn tay đang chảy máu. Hắn

nhìn hốt mắt cô hồng lên, không sao mắng nổi, lại nhìn máu đã nhỏ giọt xuống sàn nhà, lập tức đưa tay cô vào miệng

Cảm giác ngón tay mình trong khoang miệng ấm nóng làm cô giật mình, muốn thu tay lại bị hãm cản một cái, suýt hét lên

Cuối cùng mọi việc vẫn xong xuôi. Cô ra khỏi phòng cậu chủ, tim vẫn đập mạnh, đang định xuống cầu thang thì một tiếng nói vang lên sau lưng, vừa nhẹ nhàng, lại vừa sắc bén

- Tôi cảnh cáo cô...

Hiếu Lan Yên ngu ngơ quay lại, Vương Thiên Nhi một thân xinh đẹp kiêu diễm đứng trước cô, nở nụ cười mê hoặc

- Dây dưa với Vương Hàn, tức là cô đã động tới tôi rồi...

*

End chap 10

Hí hí :(viết nhanh quá luôn

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Người Hùng Của Lòng Tôi

- Dây dưa với Vương Hàn, tức là cô đã động tới tôi rồi...

Gì nữa đây? Kiếp trước phải chăng cô ăn ở thất đức, nên kiếp này toàn bị người ta đe dọa thế này...

Vương Thiên Nhi vẫn đứng đó nở nụ cười dịu dàng, nhưng chỉ Lan Yên mới biết nụ cười ấy có sức sát thương thế nào

Hiếu Lan Yên không biết lấy đâu ra can đảm, trả lời

- Vương tiểu thư, xin cô hãy nói rõ hơn... tôi... sao lại... dây dưa với cậu chủ...

Vương tiểu thư từng bước tiến tới, Lan Yên theo phản xạ mà lùi lại...

- Cô Hiếu, cái lý này rất đẹp, tiếc quá, nó lại vỡ mất rồi, là do nó không nghe lời cô, tự trượt ra khỏi khay phải không...

Vẫn là người giàu thì lợi hại mà... Muốn cô làm gì thì cứ nói, sao phải hàm ý chứ. Nhưng Vương Thiên Nhi không nói tiếp, nụ cười trên môi vụt tắt, nhẹ nhàng đưa tay...

Xoảng...

Lại thêm một tiếng động vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Hiếu Lan Yên

Cô nhìn trên tay mình trống không, lại nhìn xuống cầu thang, cái khay và đồng mảnh vỡ của ly đã rơi tung tóe xuống dưới

- Có chuyện gì? - Vương Hàn bước ra từ trong phòng, lạnh giọng hỏi.

Vương Thiên Nhi quay lại, nét mặt hiền lành, trong sáng, lại thêm ít sợ sệt

- Không sao, là em lỡ tay, định cầm giúp Lan Yên, sợ cô ấy đau tay, không ngờ lại vô ý làm rơi

À, thì ra là tốt bụng muốn bê hộ cô sao? Vậy sao lại không sớm nói ra?

- Thiên Nhi, đó không phải việc của em, tại sao phải làm hộ, có sao không?

- Em không sao mà. Chúng ta vào phòng đi

Vương Thiên Nhi quay đi còn cố ý tặng cho cô một nụ cười đầy ẩn ý. Lan Yên không nói được gì, chỉ nhìn theo bóng dáng họ thân mật vào phòng.

Phải rồi, cô là giúp việc, đây là việc của cô, cô có bị gì thì cũng không ảnh hưởng tới ai, nhưng Vương tiểu thư cành vàng lá ngọc, lỡ cô ấy bị thương, đồng lương của cô tính sao đây?

Nhưng có một thứ Lan Yên không biết, đó là ánh mắt lo lắng hiếm thấy mà cậu chủ dành cho cô. Cô không thấy, nhưng Vương Thiên Nhi thì có...

Cô lại nhìn xuống cầu thang, nhìn mảnh thủy tinh bên này, lại nhìn mảnh sứ bên kia, nếu thế này mà bước xuống sẽ đứt chân mất... Lan Yên mệt mỏi chờ đợi, nhưng cuối cùng vẫn là đi dọn dẹp, lòng thầm cầu nguyện bác gái cùng chị Tiểu Phương sớm trở về

--

Hiếu Lan Yên muốn nấu bữa tối, lại phát hiện trong tủ lạnh chẳng còn gì. Haiz... hôm nay có Vương tiểu thư mà ăn uống đạm bạc, cậu chủ sẽ xử cô mất. Lan Yên lại lết xác đi chợ mua đồ

Cũng lâu rồi cô chưa ra ngoài, bởi việc đi chợ là của bác gái, bác ấy lúc nào cũng mua được nhiều đồ tươi ngon. Nhưng phải chịu thôi, giờ chỉ có mình cô, cô phải tự thân vận động rồi...

Hiếu Lan Yên cố mua thật nhanh rồi trở về nấu cơm. Cô vừa cầm cái giỏ vừa hát hò linh tinh.

Nhưng có lẽ kiếp trước cô làm đao phủ, nên kiếp này đời cô mới tệ hại đến thế. Không biết từ đâu một tên gầy gò như que củi chạy qua, cuồm luôn cái giỏ bên trong còn có ví tiền của cô mà chạy biến...

Ôi mẹ ơi, tiền đi chợ cả tháng này!!!!

Ý thức được rằng miếng ăn chỗ ở của mình đang bị đe dọa nghiêm trọng, cô mới dồn hết công lực mà hét lớn

- Cướp! Cứu với! Cướp! Tiền của tôi!

Mọi người thấy tên cướp chạy qua, nhưng không ai dám bắt, vì hăn... có dao

Hiếu Lan Yên ruột đau như cắt :v khóc không ra nước mắt, có trách thì trách cô xui xẻo đi. Bao nhiêu người thì nó không cướp, vì sao lại chọn đúng đứa ăn nhờ ở đợ như cô mà cướp như vậy chứ, chẳng lẽ cô xấu xí tới mức trời cũng muốn diệt hay sao :)))

Hiếu Lan Yên bất lực ngồi bệt xuống đất. Thật tuyệt vọng quá mà, giờ thức ăn nó cũng cướp, nấu nướng gì nữa đây...

Hiếu Lan Yên chán chường, cứ như vậy ngồi gục mặt xuống, bộ dáng khổ sở, chẳng thèm để ý cái gì nữa

- Cô gái, đừng khóc :))

- Tôi có khóc đâu

- Không khóc sao? Vậy ít nhất cũng đứng lên lấy đồ đi chứ

Đồ gì nữa, trêu người nhau à? Hiếu Lan Yên chửi thầm trong bụng, đang định đứng lên lết về nhà, lại nhất thời kinh hãi

Trước mắt cô, một chàng trai trẻ, gương mặt nam tính nhưng đầy dịu dàng ấm áp, hương cô mỉm cười, nụ cười đẹp như ánh nắng

Nhưng đó không phải là điều làm cô kinh hãi! Mà là do trên tay anh ta... là cái giỏ của cô...

- Giỏ... giỏ... của tôi... sao anh...

- Còn không mau cảm ơn ân nhân đi, tôi bắt cướp cho em đấy

Ôi mẹ ơi! Anh hùng thời hiện đại đây mà. Hiếu Lan Yên sững phát điên, suýt chảy nước mũi :v cầm vội cái giỏ riu rít

- Tạ ơn anh, đội ơn anh, anh là người hùng của lòng tôi :)) anh có cần hậu tạ không (ý chỉ tiền)

Chàng trai chỉ cười, Lan Yên dần mặt, biết là rằng anh ta đẹp, cũng không cần phải cười tới tươi tắn rực rỡ thế đâu mà...

- Hiếu Lan Yên, em vẫn ngốc như xưa nhỉ...

*

End chap 11

>.<" cmt please~!!!!!!

<3

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Anh Bán Đậu Phụ Gần Nhà

- Hiểu Lan Yên, em vẫn ngốc như xưa nhỉ...

Hiểu Lan Yên đần mặt, chưa hiểu gì, một lúc sau mới mở miệng nặn ra vài chữ

- Anh nói tôi?

- Còn không phải em?

- Chúng ta quen nhau sao?

- Quả nhiên, mới vài năm đã quên anh rồi

Làm ơn đi, đừng làm ra vẻ phim kiếm hiệp ấy nữa. Hiểu Lan Yên nhìn anh ta, cố nhìn xem có nét nào thể hiện sự "quen biết" của cô với người con trai này hay không... và kết quả là

- Xin lỗi, nhưng anh là ai :v

- Anh là người em thích ngày xưa đấy, vậy mà giờ đã không nhớ gì rồi...

Sao?? Mạnh miệng như vậy? Ngày xưa, ngày xưa... cô thích ai...

Lan Yên phút chốc giật nảy mình, suýt kêu lên

- Anh... anh Hình Long?

Chàng trai không đáp, thay vào đó là nụ cười chói lóa. Hiểu Lan Yên shock vô cùng... không phải chứ... anh ấy... là anh bán đậu phụ gần nhà cô

đấy mà!!!

(xem lại chap 4 =))))

Đờ đẫn...

Không phải chứ, ngày xưa anh ta không chói lóa đến mức này đâu mà @.@

Ôi... quả là người hùng của đời cô, ngày xưa mấy lần cô bị bọn trẻ hư bắt nạt, có hôm bị chó đuổi, vẫn luôn là anh một tay che chở :)))

Tịch Hình Long đã là hàng xóm của Lan Yên từ khi cô sinh ra, khi ấy cô ngây thơ trong sáng, luôn quấn quít với anh (nhưng đương nhiên là không bảnh bèo tới mức: "Sau này em nhất định sẽ lấy anh" đâu :D)

Đối với cô, anh là người thân, là bạn tốt, là cả ân nhân. Cô thật muốn mời anh về nhà, muốn làm bánh, mời anh ăn cơm... Nhưng cô chợt nhớ ra... mình đâu còn nhà để về nữa...

Nhưng kì lạ là, anh không hỏi cô nhà ở đâu, sống thế nào, ba mẹ có khỏe không... Chỉ đơn giản là...

- Em còn không mau về nhà nấu cơm đi

Hiểu Lan Yên hơi bất ngờ, có phải hay không giờ cô xấu quá, anh nhìn không thuận mắt nên muốn đuổi cô đi?

- Anh... anh...

Hiểu Lan Yên vắt óc nghĩ mãi, cuối cùng vẫn chỉ nặn ra được mấy chữ

- ... có khỏe không?

- Anh khỏe. Còn em, em khỏe không? - Hình Long đáp, trong mắt hiện lên một chút xót xa

- Em rất khỏe. Anh... bây giờ... sống ở đâu?

- Anh sống gần đây

- Gần đây?

- Phải, gần đây. Bất ngờ sao?

- Đương nhiên rồi. Nhưng sao... Không phải anh... sang nước ngoài sống sao?

- Đồ ngốc, anh học ở đó đương nhiên cũng phải về chứ.

Hình Long lấy ra một cây bút, viết lên tay cô mấy chữ nhỏ, là địa chỉ và số điện thoại của anh. Cô nhìn nhìn cái tay, lại nhìn anh, anh quả thực là đã đẹp hơn trước rất nhiều :')

Hiếu Lan Yên tạm biệt anh, về tới nhà mới chợt nhớ ra mình không có điện thoại, vậy lấy số anh làm gì chứ. Kể cũng hơi tiếc, nhưng thôi, nếu rảnh cô sẽ tới nhà anh.

Đang mãi suy nghĩ lung tung, đột nhiên tiếng nói lạnh băng vang lên như dội thẳng vào Hiếu Lan Yên một gáo nước

- Đi đâu giờ này mới về?

Hiếu Lan Yên giật nảy mình quay lại, đã thấy bóng Vương Hàn cao lớn lù lù ở cầu thang

6 giờ tối? Thôi xong, sao lại muộn như vậy rồi?

- Tôi... tôi... đi chợ...

- Đi chợ gần 1 tiếng à?

Thôi mà cậu chủ, có cần bắt bí cô thế không, chỉ là muộn một chút thôi mà. Hắn không phải cũng ở bên người đẹp tới bây giờ mới xuống sao? Còn trách cô... sợ người đẹp của hắn ăn muộn sẽ béo phì sao...

- Tôi... tại tôi đi chậm...

Nhìn trên tay cô không hiểu từ đâu có một vết xước, máu còn chưa khô, Vương Hàn nhíu mày, chạy tới cầm lấy tay cô giơ ra, quát

- Nói, bị làm sao?

- Tôi bị cướp!!! - Hiểu Lan Yên bị hắn quát, sợ quá mà buột miệng kêu lên

Vương Hàn mặt đen lại, sát khí tỏa ra, lực đạo ở cánh tay cũng lớn hơn. Lan Yên nhăn nhó muốn rút tay lại, sao từ nãy cô lại không phát hiện ra vết xước này chứ, thảo nào cứ thấy đau đau mà không biết từ đâu =."

- Cậu chủ, cậu đừng lo mà, tôi may mắn được người quen cũ giúp đỡ bắt tên cướp. Số tiền tháng này không mất, bữa tối tôi nấu ngay, cậu đừng tức giận...

Vương Hàn thầm rủa một tiếng... Con nhóc đần độn, cô nghĩ hắn tức giận là vì cái số tiền con con ấy hay sao

Vương Hàn không nói gì, chỉ là cầm cô vào bếp, đồ ăn cũng là gọi người ta mang tới, ngon lành đẹp mắt... Hiểu Lan Yên cô quả là vô dụng thật rồi!

Vương Hàn cùng Vương Thiên Nhi xuống bàn ăn. Hiểu Lan Yên theo thói quen cũng ngồi xuống. Vương Thiên Nhi nhìn cô, không lớn tiếng, quay sang nhẹ nhàng hỏi Vương Hàn

- Hàn, anh cho giúp việc cùng ngồi ăn sao?

Hiếu Lan Yên nghe thấy thì như bị điện giật, vội vã đứng dậy, thu lại bát đĩa của mình. Nhưng cậu chủ của cô lại lần nữa lên tiếng ra lệnh

- Ngồi xuống!

Cô không biết làm sao, nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ một hồi, vẫn là cậu chủ có uy lực hơn, thôi thì đành ngồi xuống trước đã...

Hiếu Lan Yên hôm nay ăn rất dè chừng :) Cô rất muốn ăn thịt gà, nhưng đĩa thịt gà lại ở tận bên cậu chủ, lại khiến cô do dự. Nhưng đồ ăn hôm nay ngon như vậy, chắc cả đời cũng khó được ăn lại, đành cố rướn người sang gắp (chết vì ăn :))

- Chử gì kia?

Vương Hàn hỏi cô, giọng tỉnh bơ

- A, cái này... là địa chỉ người đã cứu tôi hôm nay. Anh ấy là bạn thân hồi nhỏ của tôi

- Vậy sao?

- Vâng

- Xóa đi!

- Dạ??

- Tôi nói xóa đi!

*

End chap 12

Chap sau sẽ là 1 ngoại truyện nhé :)

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ngoại Truyện 1

Tôi sinh ra trong một gia đình không khá giả. Tôi không có cha, chỉ có mẹ.

Tôi và mẹ sống trong một ngôi nhà nhỏ, không đủ đầy nhưng vô cùng ấm áp... Kí ức của tôi về người mẹ hiền từ là những phút giây tĩnh lặng ngắm nhìn bà bên chiếc bàn cắt đậu phụ, đôi khi lại bận rộn bên những thùng sữa đậu nành...

Tôi thường phụ mẹ bán đậu phụ. Có những hôm chỉ một mình tôi bán, bởi mẹ còn phải đi làm thêm ở những nơi khác, như vậy mới đủ tiền nuôi tôi ăn học.

Cạnh nhà tôi có một cô bé nhỏ hơn tôi ba tuổi. Khi ấy tôi sáu tuổi, cô bé ấy mới lên ba, đáng yêu và... ngộ nghĩnh

Nhà cô bé cũng không giàu có gì, cha mẹ cô bé cũng rất vất vả, nhưng cũng như tôi, họ hạnh phúc...

Có một ngày, cha mẹ cô bé đi làm và gửi cô bé ở nhà tôi. Mẹ tôi rất thích con gái, hôm ấy lại được nghỉ nên đồng ý ngay. Cô bé ngây thơ, có vẻ rất thích tôi, luôn theo tôi như một cái đuôi nhỏ. Và tôi... cũng rất thích em ấy!

Đó là lần đầu tiên chúng tôi chơi với nhau. Cô bé ấy hỏi tên tôi và rồi cứ luôn miệng gọi "anh Long" vô cùng đáng yêu... Có lúc tôi từng ước, có thể mang tiếng gọi theo mình suốt đời...

Hiếu Lan Yên lớn lên, vẫn đáng yêu, vẫn ngốc nghếch. Cô bé hay bị đám trẻ to lớn bắt nạt, bởi cô bé nhà nghèo, dễ sai bảo... Đương tôi sẽ bảo vệ em ấy, tôi luôn thích điều đó. Thích cái phút mà em ôm lấy tôi sau khi đám trẻ hư chạy đi, em không khóc nhè, mà lại cười rất tươi...

Nụ cười ấy, mãi khắc sâu vào tâm trí tôi...

Nhưng chẳng ai có thể vui vẻ mãi, tôi nghĩ vậy, khi tôi mười bốn tuổi, hai mẹ con tôi chuyển sang nơi khác sinh sống, một nơi tốt hơn để kiếm tiền... Và cuối cùng, ngày tôi đi, đã được nhìn thấy giọt nước mắt của em. Nhiều đó thôi, cũng đủ để tôi tự hứa với lòng mình một lời chắc nịch: "Anh nhất định sẽ trở về"

Mẹ vẫn làm lụng vất vả giữa thành phố phồn hoa, tôi thì ra sức học. Công sức của tôi, tất cả, chỉ mong đổi lấy được nụ cười của mẹ. Và khi nhận được tấm học bổng du học nước ngoài từ tôi, mẹ đã khóc vì hạnh phúc...

Phút chốc trong lòng tôi hiện lên nụ cười của cô bé năm nào, và đó là lí do, tôi hỏi mẹ số điện thoại gọi về cho em. Em nhắc ống nghe, vô cùng vui sướng khi biết đó là tôi. Em cứ hỏi đi hỏi lại rằng tôi thật sự sẽ sống ở nước ngoài sao, làm tôi vừa buồn cười, lại vừa không nỡ...

Ba năm trời, tôi ở Mỹ, không liên lạc được với em. Mẹ tôi mất khi tôi học năm hai, vì bị xe đâm khi đang gánh hàng qua đường. Đó là nỗi đau lớn nhất đời tôi, tôi có lúc đã định bỏ học về nước, nhưng cứ nhìn nụ cười trên tấm di ảnh của mẹ, tôi lại quyết tâm, vì mẹ mà học tiếp

Tôi đỗ bằng loại giỏi, công việc lương cao và ổn định, tôi trở về quê hương, về bên mẹ...

Sau đó, tôi chợt nhớ tới em, không biết mấy năm nay em sống ra sao. Tôi theo trí nhớ tìm về làng quê ngày xưa, nhưng trước mắt tôi, chỉ là quán ăn

lạ hoắc. Tôi hỏi tất cả mọi người, họ nói gia đình em đã lên thành phố, hình như đã vay ai đó rất nhiều tiền để mua nhà

Cuối cùng tôi cũng lấy được địa chỉ của em. Đó là một ngôi nhà hai tầng nhỏ, nếu không nói là chật chội, gia đình em bán bánh ngọt ở đó. Tôi đã tưởng tượng ra bóng dáng em nhỏ xinh, tay cầm hộp bánh mà líu lo...

Nhưng không. Trước mắt tôi là một đám người mặt mày hung tợn, nhìn em như muốn ăn tươi nuốt sống, họ đập phá nhà em, dỡ cả cổng nhà. Còn em, em bé nhỏ và sợ hãi, trên má còn hằn vết ngón tay

Nhưng em vẫn kiên cường, em bỏ chạy. Bọn chúng đuổi theo em, tôi cũng vậy, tôi nhất định sẽ cứu em, không để ai dám động vào em...

Em chạy vào một nhà để xe, nấp sau một chiếc xe ở trong góc. Tôi im lặng ngồi trong xe, chờ thời cơ đưa em ra... Em không có nhà, tôi sẽ cưới em, em không còn cha mẹ, tôi sẽ nuôi em...

Nhưng người tính không bao giờ bằng trời tính...

Người cứu em không phải tôi, mà là Vương Hàn- một tên giàu có và trắng hoa. Tôi biết hăn, bởi người quyền lực như hăn đương nhiên ai cũng biết. Có thể tôi sẽ ngưỡng mộ hăn, nếu hăn không bắt Yên Yên về làm giúp việc cho hăn

Tôi biết hăn không thiếu tiền sửa xe, mà rõ ràng là muốn làm khó Yên Yên. Tôi đi theo xe hăn, biết được địa chỉ, tôi mua một căn hộ gần đó, chỉ để dõi theo em...

Và chiều hôm qua, em ra ngoài đi chợ để về nấu cơm cho hăn, em bị cướp. Tôi biết em rất sợ những việc như vậy, tôi đương nhiên cứu em. Em còn không nhớ tôi là ai, nhưng tôi luôn nhớ, Hiếu Lan Yên của tôi, ngốc nghếch và đáng yêu...

Nhìn cách mà em vội vàng trở về, không hiểu sao tim tôi vô cùng khó chịu. Em là vì cái tên lãnh khốc vô tình ấy hay sao? Vì sao phải khổ như vậy? Tại sao em không nhờ tôi giúp đỡ, em nợ hẳn bao nhiêu, tôi sẽ trả cho em mà...

Hiểu Lan Yên, em ngốc sẽ không hiểu bên hẳn có bao nhiêu là nguy hiểm...

Giờ tôi đã trở về, Tịch Hình Long này sẽ bảo vệ em, đưa em ra khỏi đau khổ...

*

End chap 13

Bù luôn chap này cho sự chậm trễ của chap 12 ^_^

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nụ Hôn Qua Cửa Ô Tô

Theo lời cậu chủ, Hiếu Lan Yên quả thực đã xóa đi địa chỉ của Hình Long... Thế là giờ cô chẳng còn lại thông tin gì về anh cả, nhưng vì cậu chủ dọa nếu không xóa hẳn sẽ đuổi việc cô, đương nhiên cô phải nghe rồi...

Sáng sớm, Hiếu Lan Yên vừa làm bữa sáng đã thấy Vương Hàn đi xuống

- Cậu chủ, cậu hôm nay dậy sớm vậy? Mời cậu ăn sáng, để tôi gọi Vương tiểu thư...

- Không cần, để cô ấy ngủ. Ăn mau lên còn đi

- Ở, nhưng đi đâu ạ?

- Lời tôi nói cô không để đầu chắc? Hôm nay là buổi học đầu tiên, nhanh lên đi

A, ra là đi học... Đi học??? Đúng là cậu chủ, nói được làm được, thật uy tín mà!

Cậu chủ ăn xong, quần áo chỉnh tề, nhìn thế nào cũng rõ ràng là con nhà quyền quý. Còn cô thì sao? Có muốn nói dối là họ hàng với cậu chủ, cũng không có cửa đâu...

Vương Hàn lái xe ra từ gara. Suốt 1 tháng trời làm việc với danh nghĩa "trả nợ", tới giờ cô mới biết là cậu chủ đã đổi xe mới. Hiếu Lan Yên tần ngần, chửi rửa trong lòng: đồ nhà giàu, xe hẳn cũng đã mua cái mới, vậy mà còn bắt mình tiếp tục làm ô sin...

- Còn đứng đó, không muốn đi sao?

Hiếu Lan Yên sực tỉnh, chạy vội ra xe, nhìn cái xe bóng lộn xa hoa, trong lòng có chút bối rối. Trừ hôm cô theo Vương Hàn về làm ô sin cho hắn, cô chưa từng ngồi xe hơi, trong đầu mường tượng ra cách mở xe, cuối cùng cũng chui được vào trong xe...

Chiếc Lamborghini chuẩn bị lăn bánh đột nhiên dừng lại.

- Vương Hàn, chờ em một chút!

Vương Thiên Nhi một thân xinh đẹp như tử đinh hương dưới nắng sớm, uyển chuyển mềm mại tiến tới chỗ Vương Hàn:

- Hàn, buổi trưa em muốn tới công ty anh, em sẽ mang cơm, chúng ta cùng ăn trưa, được chứ?

- Được, nhưng bác Trần không ở nhà, ai đưa em tới?

- Em đi taxi, anh đừng lo, em đã lớn rồi mà.

- Được, vậy cẩn thận.

Vương Thiên Nhi rất tự nhiên kéo áo Vương Hàn, đặt một nụ hôn ngọt ngào lên môi hắn. Cảnh nụ hôn qua cửa ô tô thể này thật khiến người ta ngưỡng mộ...

Hiếu Lan Yên đương nhiên biết mình là người thừa, lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt kiên định như kiêu: trời hôm nay đẹp quá, 2 người cứ tự nhiên đi nhé!

Vương Hàn sau nụ hôn không hề nói, cũng không phản ứng gì, chỉ là nhẹ nhàng quay đầu về phía Hiếu Lan Yên, nhìn con nhóc đang "cố" ngấm trời ngấm đất, cũng không có vẻ gì là khó chịu, hắn lập tức cho xe chạy

Vương Thiên Nhi đứng đó, lặng im, nhìn theo chiếc xe đã lăn bánh, trong mắt có điểm thất thần...

- Sao mặt đỏ thế?

Hiếu Lan Yên lại thầm rửa, mẹ nó, hẳn toàn hỏi vợ vẫn...

- Đỏ... đỏ sao... ha ha... tôi... cũng không biết nữa, chắc... tại nóng

Vương Hàn nhếch miệng, kiềm chế việc muốn cười. Xe dừng tại trước một tòa nhà, là một trung tâm dành cho những người đã có công việc nhưng muốn học cao hơn, và cũng dạy cho những người không biết chút gì như cô nữa...

Hắn đưa cho cô một cái balo, kêu cô cứ vào lớp đúng theo hướng dẫn, hẳn đã đăng kí nhập học cho cô rồi

Hiếu Lan Yên đương nhiên vô cùng sung sướng. Cô chỉ là đứa mồ côi không cửa không nhà, hẳn giàu có còn bận rộn, vì sao lại tốt với cô như thế...

Hiếu Lan Yên sau một hồi chật vật cũng tìm được lớp học, nhưng khổ nỗi học viên trong lớp đã đến đủ cả, cô chặm chạp bị muộn mất rồi

Có một người đàn ông cao lớn chững chạc đứng trên bục giảng, hẳn là thầy giáo. Nghĩ vậy, Lan Yên lí nhí

- Em... chào thầy, xin phép thầ... y... y...

Hiếu Lan Yên ngó người. Kia... không phải anh Hình Long sao? Sao anh ấy lại ở đây?

Tịch Hình Long nhìn thấy cô đang hóa đá ở cửa lớp cũng có điểm bất ngờ. Hóa ra từ bây giờ, cô lại trở thành học trò nhỏ của anh

- Được, mau vào lớp đi

Tịch Hình Long cười, nụ cười làm nữ sinh điên đảo. Thế đấy, giờ anh là thầy của cô, như vậy cũng thực tốt, ngày nào cô cũng được gặp anh rồi

Phải công nhận anh thật giỏi, giảng bài hay và cuốn hút. Cuối giờ, anh gọi cô lại, muốn đưa cô về, cô từ chối vì cậu chủ đã dặn cô, hẳn sẽ tới đón cô

Đúng vậy, cậu chủ đỗ xe gần học viện, cậu đứng tựa người vào xe, đang nghe điện thoại, bộ dạng điềm tĩnh phong trần, thu hút mọi cái nhìn, trong đó có cả cô...

Hiếu Lan Yên đứng ngây ngốc bên đường. Vương Hàn cất điện thoại nhìn thấy cô nhưng không gọi, chỉ là đứng yên nhìn biểu cảm hài hước của cô. Hiếu Lan Yên sau khi bị một học viên đụng phải, mới bừng tỉnh chạy đến chỗ Vương Hàn, ngại ngùng gỡ đầu gỡ tai

- Cậu chủ, cậu bận việc mà vẫn đến đón tôi sao?

- Tôi nói sẽ đón cô về nhà à?

- Dạ?? Thế thì cậu đưa tôi đi đâu?

- Công ty

Hả?? Sao lại tới công ty???

*

End chap 14

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Yêu, Cũng Là Anh Trước

Vương Hàn dẫn Hiếu Lan Yên tới công ty trước bao ánh mắt ngỡ ngàng của nhân viên. Ông chủ có đối tượng mới sao? Nhưng nhìn Hiếu Lan Yên, quả thực là không thể có khí chất ấy!

Vương Hàn bấm đờng thang máy riêng, rất nhanh đẩy cô tới tầng cao nhất, tới phòng làm việc của anh.

Thấy tổng giám đốc trở về, cô thư kí xinh đẹp đoan trang lập tức đứng lên, bộ dáng dịu dàng nhất có thể

- Vương tổng đã về, đây là lịch hẹn chiều nay tôi đã sắp xếp, mời anh duyệt qua

Miệng nói những lời cứng nhắc, nhưng ánh mắt thì rõ ràng chỉ toàn là ngưỡng mộ và say mê... Vương Hàn chỉ lạnh lùng gật đầu, hỏi

- Vương Thiên Nhi tới chưa?

- Dạ, Vương tiểu thư vừa tới, đang đợi anh trong phòng.

Cô thư kí trong đáy mắt hiện ra tiu nghỉu, lại vô cùng bất ngờ khi thấy Hiếu Lan Yên. Tổng giám đốc đúng là tổng giám đốc, luôn có phụ nữ vây quanh. Nhưng nhìn cô gái này, có vẻ giống giúp việc hơn là tình nhân...

Hiếu Lan Yên lò dò theo hần bước vào phòng, đã nhìn thấy Vương tiểu thư cao ngạo ngồi đợi trên ghế sofa, trên bàn là cơm trưa đang bốc khói.

Vương Thiên Nhi dường như không bất ngờ khi nhìn thấy Hiếu Lan Yên, chỉ là luôn đặt ánh mắt yêu thương lên Vương Hàn. Hiếu Lan Yên lại vô cùng thắc mắc, thật kì dị, ăn trưa với người đẹp mà cũng dặt cô theo, chẳng nhẽ muốn cô dọn dẹp rửa bát luôn tại đây sao??

Ăn cơm xong, quả thực là Hiếu Lan Yên đi dọn dẹp... :)))

Vương Hàn lại vùi đầu vào công việc, những vẫn hướng Vương Thiên Nhi nói

- Thiên Nhi, về trước đi

- Sao vậy? Em ở đây với anh không được sao?

Rõ ràng là không can tâm, nhưng lời nói thì vẫn ôn hòa như nước. Xui thay, Vương Hàn xưa nay chưa từng nói hai lời

- Anh sẽ cho người đưa em về, không cần gọi taxi

Vương Hàn không thích ai trả treo. Vương Thiên Nhi biết mình không thể nán lại, liền ra về, trước khi đi còn nhìn nhìn Lan Yên, trong mắt đã giấu đi mấy phần tức giận, nhưng sự đố kỵ dường như vẫn lộ ra ngoài.

Đợi Vương tiểu thư đi rồi, Lan Yên mới rón rén hỏi

- Cậu chủ... còn tôi thì sao? Tôi không được về ạ?

"Được về"? Vương Hàn nhíu mày, ở cạnh hẳn cô khó chịu đến thế à?

Thấy sắc mặt cậu chủ đen lại, Hiếu Lan Yên lập tức nhận ra mình đã đắc tội gì rồi, nên ngậm miệng, im lặng ngồi lại sofa, một lúc thì... ngủ quên mất!

Tối chiều, cô mơ hồ tỉnh dậy, nhận thấy mình đang nằm trên sofa đẹp đẽ thì vô cùng chột dạ. Trời ạ... sao cô lại ngủ quên tới tận giờ này?

- Ngủ khòe đấy chứ?

Chỉ một câu hỏi của cậu chủ cũng làm cô giật thót. Cô lí nhí, vội đứng dậy đi theo cậu chủ xuống nhà xe. Haiz... cô đã ngủ từ trưa tới lúc Vương Hàn... tan làm...

Vương Hàn không lái xe ngay về nhà, làm Hiếu Lan Yên thắc mắc nhưng lại không dám hỏi, chỉ ngồi im im một chỗ, mặt cũng không ngẩng lên

Hắn dừng xe ở một cửa hàng điện thoại lớn, Hiếu Lan Yên đang định mở miệng hỏi điều gì, lại lập tức nuốt xuống khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc...

- Anh Long!

Anh ấy cũng tới đây mua điện thoại sao? Thật là trùng hợp nha!

Hình Long nhìn thấy cô cũng hơi bất ngờ. Nhưng khi anh nhìn thấy Vương Hàn bên cạnh cô, ánh mắt trùng xuống, khó chịu nổi lên.

Vương Hàn thấy cô tươi cười như vậy, trong lòng cũng không mấy thoải mái, nhưng vẫn tiến tới chỗ anh. Hiếu Lan Yên nhìn cậu chủ của cô, nhanh mồm giới thiệu

- Cậu chủ, đây là Tịch Hình Long, anh ấy ngày xưa lớn lên cùng tôi, lần trước bắt cướp cho tôi, giờ còn dạy tôi ở trường đấy!

Vương Hàn nhìn nét mặt hờ hững của cô, chỉ đáp hai từ:

- Tôi biết.

Lan Yên tròn mắt, cậu chủ biết anh Long?

Tịch Hình Long lịch sự cười, đưa tay ra trước một cách thân thiện:

- Vương tổng, ngài tới mua điện thoại sao?

Vương Hàn cũng bắt tay anh, mắt nhìn cái túi nhỏ trên tay anh, đáp lại

- Ừm, thầy giáo Tịch hình như đã mua được rồi?

Hàm ý của câu nói ấy, cả đời Hiếu Lan Yên cũng sẽ không hiểu nó có nghĩa là: Mua xong rồi thì về sớm đi! Nhưng Tịch Hình Long thông minh, đương nhiên nhận ra ý tứ của Vương Hàn. Anh quay sang chào Lan Yên rồi bước đi, túi nhỏ trên tay dường như bị siết chặt...

Một lúc sau, Vương Hàn cùng Hiếu Lan Yên ra về. Cô cầm cái túi nhỏ xinh có in tên cửa hàng, gương mặt ngơ ngác...

- Cậu chủ, đừng đùa nữa, cái điện thoại này làm sao lại là của tôi được...

- Phiền phức, mua cho cô thì cô dùng, nhiều lời làm gì

Hiếu Lan Yên nhìn nhìn cái túi, nghĩ nghĩ, cái điện thoại xịn như vậy, cô đương nhiên là không dám nhận. Sau này nếu hấn ta lợi dụng để ép cô làm điều gì xấu thì chết cô rồi... Nhưng rốt cục, sau một hồi đôi co, vẫn là cô hầu phải khuất phục...

Nhìn chiếc xe Lamborghini khuất dần vào bóng chiều, Tịch Hình Long càng nắm chặt vật trong tay, đôi mắt hiện lên tia thất vọng khó tả...

Một tiếng động khô khốc vang lên, chiếc điện thoại mới tinh mấy giây trước còn nằm trong tay anh, vỡ tan tành dưới đất...

- Hiếu Lan Yên, sao lại là hấn ta?

Người, là anh quen trước.

Điện thoại, là anh mua trước.

Yêu cô, cũng là anh trước.

Vậy mà... cuối cùng, mọi thứ vẫn thuộc về Vương Hàn...

*

End chap 15

Chúc các bạn đọc vui và góp ý nhé :*

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Em, Là Của Tôi

Hiếu Lan Yên ngồi trên xe, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái túi trong tay.

Như chợt nhớ ra điều gì quan trọng, cô quay sang Vương Hàn mở miệng:

- Cậu chủ, vừa nãy hình như anh nói anh biết anh Long?

Nghe hai chữ "anh Long" quả là thân mật quá mà. Vương Hàn không nhìn cô, nhàn nhạt đáp lại:

- 24 tuổi, đã có bằng tiến sĩ, lúc đầu tôi đã nghĩ sẽ để hãnh nhào nặn lại cái não của cô...

"Nhưng bây giờ, tôi chỉ muốn ném hãnh ra xa cô!". Vế này Vương Hàn không nói ra, lẳng lặng giữ lại, trầm tư.

Hiếu Lan Yên biết ý cậu chủ chê mình ngu ngốc, tuy nhiên vẫn rất cao hứng, nở nụ cười ngây ngô:

- Ai da cậu chủ, anh Long quả nhiên là giỏi. Cậu biết không, từ hồi tôi còn bé nhé, anh ấy...abc...xyz...

- HIẾU LAN YÊN!

Một câu nói của cậu chủ làm Lan Yên đang thao thao bất tuyệt giật bản mình. Cô tròn mắt không hiểu, cậu chủ lại tức giận hay sao? Haiz, tuy chỉ mới ở với hãnh có hơn một tháng, nhưng cô nhận thấy hãnh thật là dễ cáu giận nha! Nhất là với cô...

- Cậu... cậu chủ... tôi lại nói gì sai ạ?

Bộ dạng Lan Yên lấm lét như con chuột nhỏ, Vương Hàn lại càng oai phong tuyên bố, trong giọng nói còn có ý gằn xuống

- Em.là.của.tôi.

Bốn từ, chỉ bốn từ. Nếu là người con gái khác, có lẽ sẽ ngỡ ngác, sẽ phụng phịu, sẽ tra hỏi nọ kia. Nhưng Hiểu Lan Yên nhỏ, đáp lại hần một câu rất hồn nhiên, rất đồng dạng:

- Phải, tôi là của anh còn gì!

Vương Hàn nghe cô trả lời, một tia bất ngờ xoẹt qua. Hần không đáp, chỉ là đưa cái nhìn chiếu thẳng vào cô. Trước ánh mắt quyền uy ấy, Hiểu Lan Yên vẫn là nhút nhát, nhìn xuống dưới chân, nhỏ giọng:

- Tôi là ô sin của anh còn gì...

Vương Hàn cuối cùng cũng hiểu ra... Hóa ra là hiểu ý tứ của hần ra như vậy. Thôi thì cứ để thời gian làm con nhóc này sáng não ra đi, còn giờ cô cứ có ý thức "là của hần" như vậy cũng tốt rồi...

Về tới nhà, Hiểu Lan Yên lại vào bếp nấu nướng. Từ khi không có bác Trần, cậu chủ lại hay ăn ở nhà, tay nghề Hiểu Lan Yên trở nên rất khá. Đôi tay nhanh nhẹn thái rau củ, thi thoảng lại đưa lên lau mồ hôi, hai gò má ửng hồng tự nhiên.

Vương Hàn lặng yên nhìn ngắm lưng cô, muốn tiến tới căn vào cái gáy trắng ngần kia, nhưng vẫn là kìm lại, đi ra phòng khách.

Sau bữa cơm, ông chủ khó tính lại kêu mỗi lưng. Cô hầu nhỏ đương nhiên phải xoa bóp. Cào cào một hồi sau lưng hần thì cô bắt đầu thấy mỗi.

Vương Hàn biết nên kêu cô ngừng bóp, hẳn lấy ra chiếc điện thoại trang nhã vừa mua cho cô, bấm bấm một lát rồi bảo:

- Từ nay có việc gì phải gọi vào số này.

Hiếu Lan Yên nhìn dãy số trên màn hình sắc nét, chần chừ không đáp.

- Có biết cách gọi không?

- Dạ, có...

- Thế thì tốt.

Vương Hàn lên phòng làm việc, để lại Hiếu Lan Yên vẫn ngồi nhìn chăm chăm vào điện thoại.

"Cạch"

Không biết sau bao lâu, Vương Thiên Nhi mở cửa bước vào, váy đỏ xé tà, bốc lửa quyến rũ. Đôi mắt mờ sương, bước đi không vững càng làm tăng thêm dáng vẻ câu dẫn.

Nhìn thấy Hiếu Lan Yên đồ ngủ lười thoi đang ngồi ngây ngốc, Vương tiểu thư nhếch mép:

- Vương Hàn đâu?

Hiếu Lan Yên giật mình đáp

- Vương tiểu thư, cậu chủ đang ở phòng làm việc.

Vương Thiên Nhi định bước đi, nhưng hơi men lại làm cô thấy con nhóc kia thật vô cùng chướng mắt, liền quay lại:

- Đến khi nào thôi việc?

Hiếu Lan Yên bị hỏi bất ngờ nên ấp úng:

- Vương tiểu thư, thực ra tôi...

Hiếu Lan Yên không biết nói ra sao, chẳng lẽ lại nói rằng cô không thể thôi việc, là do tên họ Vương kia bắt cô...

- Mặt dày!

Hiếu Lan Yên tròn mắt, chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì lại tiếp tục bị dội thêm một gáo nước:

- Đúng là cha mẹ không biết dạy dỗ, vất mũi chưa sạch đã biết lôi kéo đàn ông. Vô liêm sỉ!

Trời đất quay cuồng, Hiếu Lan Yên vẫn cố trụ vững. Cô bình thường ngốc nghếch rụt rè, nhưng trên đời này, cô hận nhất là kẻ động tới cha mẹ cô.

- VƯƠNG TIỂU THƯ! Tôi đúng là không còn cha mẹ, nhưng tôi ít nhất còn có lòng tự trọng. Cái gì mà lôi kéo đàn ông, cô mang cha mẹ người ta ra chửi bới thì là loại người gì?

Hiếu Lan Yên nói tới nổi mắt đỏ lên, trong lòng vô cùng uất ức. Khốn nạn! Cô đã làm gì sai chứ?

"Chát"

Má Hiếu Lan Yên hằn rõ năm ngón tay đỏ ửng, sưng lên sau cái tát của Vương Thiên Nhi, nhưng cô vẫn nắm chặt tay, quyết không rơi nước mắt...

- Loại không ra gì, đúng là chỉ giỏi đóng kịch trước mặt Vương Hàn. Đánh cô chỉ làm tôi bẩn tay.

Vương tiểu thư nói xong bỏ lên tầng. Chỉ còn mình Lan Yên chôn chân nơi sàn nhà lạnh ngắt

Bỗng tầm mắt tối dần, cô ngã xuống, nước mắt đồng thời không thể nén lại mà tuôn rơi, tiếng gọi cha mẹ cũng không thể thốt ra.

Trong cơn mơ, cô dường như cảm nhận được một đôi bàn tay bế mình lên, lưu luyến khuôn mặt cô, rồi lại có gì đó rất mềm, rất ấm đặt lên má cô.

Hiếu Lan Yên theo bản năng đưa tay níu chặt vạt áo bên mình, vùi đầu ngủ, quên đi đau đớn...

*

End chap 16

Tớ không có lịch up nhất định nên các bạn thông cảm nhé :p :*

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chưa Từng Trách Em

"Oa"...

Hiếu Lan Yên ngáp dài một tiếng. Cơ thể cô đáng lẽ ra phải rất mệt mỏi, nhưng kì lạ là hiện tại cô lại thấy vô cùng thoải mái.

Nặng nề tràn ngập căn phòng, Hiếu Lan Yên nhắm nhó mở mắt, lại phát hiện ra một điều vô cùng kinh khủng: Cô đang nằm trên giường cậu chủ!!!

"Không được hét lên. Không được hét lên..." Hiếu Lan Yên tự nhủ, cô phải quan sát tình hình, phải nhanh chóng chuẩn khỏi đây, chắc đêm qua cô mộng du nên mò vào phòng cậu chủ rồi, nếu bị phát hiện thì đời cô đi rồi...

Nhưng quả thực đời không như mơ, khi cô định ngồi dậy thì mới phát hiện ra rằng: có cái gì đó đang đặt trên bụng cô!

"Ôi mẹ ơi, cái gì thế này?"

Hiếu Lan Yên đưa tay luồn vào trong chăn, lần theo cái tay trên bụng mình. Đôi tay nhỏ bé sờ sờ trên bắp thịt rắn chắc. Hiếu Lan Yên khó hiểu quay sang, mặt ngày một xám xịt...

- AAAAAAAAAA.....

Vương Hàn nhíu mày, lưỡi biếng mở mắt, tay vẫn đặt trên bụng cô không bỏ xuống. Hiếu Lan Yên quả thực muốn cắn lưỡi tự tử, cái thể loại gì đang diễn ra với đời cô thế này???

- Ổn ào cái gì?

Tiếng nói lạnh lạnh của cậu chủ kéo cô về thực tại. Hiểu Lan Yên đang vô cùng tuyệt vọng, cuối cùng lấy hết dũng khí lí nhí một câu:

- Cậu... cậu... chủ... sao tôi lại ở đây?

- Tại sao? Không phải em tự vào à?

- Tôi? Tôi... nếu vậy... tôi xin lỗi, cậu đừng giận, tôi xuống ngay...

Nhìn thấy con chuột nhỏ sắp thực mạng chạy đi, Vương Hàn rất nhanh liền vươn tay kéo cô lại giường, ôm gọn cô vào lòng, lưỡi biếng khép mắt.

Mẹ nó, cái gì mà ngôn tình, cái gì mà năm cạnh trai đẹp vô cùng ấm áp bình yên? Láo, láo hết, bây giờ trong lòng Hiểu Lan Yên chỉ thấy sợ hãi run rẩy, được cậu chủ ôm cứ như nằm trong nước đá ấy!

Vương Hàn nhìn cô run đến không dám chớp mắt thì vừa buồn cười lại vừa khó hiểu. Đêm qua không phải năm áo của hắn nhất quyết không buông sao? Vậy mà giờ còn muốn trốn...

- Vì sao cãi lại Thiên Nhi?

Hiểu Lan Yên nghe hắn hỏi, nhất thời bất ngờ nhìn lên, bắt gặp đôi mắt lạnh lùng của hắn lại nhát chết mà cúi xuống, gương mặt tròn tròn trắng nõn theo quán tính mà áp sát vào lồng ngực vạm vỡ của hắn.

- Tôi... xin lỗi...

- Xin lỗi cái gì?

- Tôi... tôi không nên...

Vương Hàn dường như không muốn nghe cô nói nữa, nhìn thấy buồn bã trong mắt cô, vòng tay ôm cô càng chặt...

- Không bao giờ thông minh ra được...

Cậu chủ lại chê cô! Hiểu Lan Yên nằm im như khúc gỗ, đầu óc mông lung. Một lúc sau, như chợt nhận ra điều gì, cô vội lấy hết sức bình sinh bật dậy, thoát khỏi vòng kìm kẹp sắt đá mà chạy ra ngoài, miệng còn cố nói:

- Cậu chủ, tôi đi làm bữa sáng.

Vương Hàn nhìn cô chạy như ma đuổi, môi bạc khẽ cười, nhưng lập tức gọi cô sau vài giây suy nghĩ:

- Hiểu Lan Yên!

Hiểu Lan Yên nghe cậu chủ gọi thì giật bản mình, sợ bị trách tội nên chỉ dám lăm lét quay lại.

- Xuống nhà gọi Vương Thiên Nhi lên đây!

Ra là muốn hỏi thăm người đẹp. Hẳn sợ ý trung nhân của hắn bị cô làm cho thiệt thòi mà... Cô thật ngu ngốc, chỉ biết rước họa vào mình...

Vương Thiên Nhi bộ dáng kiêu diễm ngồi trên salon, đầu ong ong sau bữa tiệc ẩm ỹ đêm qua, nhưng cô vẫn nhớ, nhớ rất rõ, hôm qua cô đã tát Hiểu Lan Yên. Không hiểu sao trong lòng Vương Thiên Nhi có một chút lo lắng, nhưng rất nhanh liền bị gạt bỏ. Hiểu Lan Yên chỉ là một đứa giúp việc, một cái tát cũng đâu có ảnh hưởng gì.

- Vương tiểu thư...

Vương Thiên Nhi ngược mắt nhìn Hiểu Lan Yên, tựa như thấy một cái gai trong mắt.

- Cậu chủ... muốn Vương tiểu thư lên phòng...

Vương Thiên Nhi không thèm đáp, ánh mắt mừng rỡ xen lẫn lo âu, rất nhanh liền đi lên phòng Vương Hàn.

Hiếu Lan Yên cố không để tâm, lại vào bếp nấu nướng. Nhưng thực sự trong lòng vẫn cầu mong cậu chủ đừng đuổi việc cô, thời buổi này tìm kiếm cái ăn chỗ ở thật không dễ, cô không có trình độ học thức, lại không có sức khỏe tốt, không chừng ra đường còn gặp lại bọn đòi nợ thì...

"Cạch"

- Hàn, muốn gọi em sao không xuống nhà?

- Thiên Nhi, em hẳn còn nhớ việc mình làm đêm qua?

- Việc đêm qua? ...À, hôm qua em đi sinh nhật bạn, về có hơi muộn...

- Anh không nói chuyện đó.

- Vậy là chuyện gì? Không lẽ, ý anh là việc...

- Em đã tát Hiếu Lan Yên.

Vương Thiên Nhi sững sờ, lần đầu tiên trong đời biết tới thua thiệt

- Anh trách em tát cô ta?

- Anh chưa từng trách em...

Vương tiểu thư thở phào, nở nụ cười đắc thắng. Cô biết Vương Hàn từ nhỏ vẫn luôn bên vực bảo vệ cô, chắc chắn sẽ không bao giờ vì việc con con như vậy mà trách cô.

- Nhưng nếu em còn làm chuyện như vậy với Lan Yên một lần nữa, thì ĐỪNG TRÁCH ANH.

*

Enh chap 17

Kaze_Itouse của em đây :) đọc và góp ý nhé ^^

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Chi Sợ Cậ Lo Lắng

- Là vì cô ta?

Vương tiểu thư xinh đẹp kiều diễm, gương mặt trắng bệch, ánh mắt cố kìm nén đau khổ nhưng không thể, bộ dạng có điểm khó coi.

- Vì cô ta mà anh đối xử với em như vậy?

Vương Hàn vẫn như trước im lặng, ánh mắt cũng lười không nâng lên, lạnh lùng ngồi đọc báo.

- Hàn, từ nhỏ anh chỉ có bệnh vực chứ chưa từng dọa nạt em. Rốt cuộc cô ta là gì của anh?

- ... Là Người của anh.

Chỉ vài từ ngắn gọn, nhưng dường như quá đủ để đánh dấu chủ quyền ai đó.

Vương Thiên Nhi còn muốn nói, bao lời chửi rủa vẫn còn trong lòng, nhưng cô thông minh, đương nhiên hiểu lúc này không phải là lúc nóng giận, sẽ tự mình chuốc lấy đau khổ.

- Hàn, em xin lỗi, là đêm qua em say quá, không còn biết gì...

Lại trưng ra nụ cười thanh cao như ngọc, tiến lại gần vòng tay ôm Vương Hàn:

- Anh đừng chỉ vì vậy mà giận Thiên Nhi của anh chứ!

Khẽ liếc thấy tia nhu hòa trong mắt Vương Hàn, Vương Thiên Nhi trong lòng nhẹ nhõm và đặc ý vô cùng, làm gì còn ai trên đời này hiểu Vương Hàn bằng cô chứ!

Vương Thiên Nhi bước ra ngoài, đứng dựa vào tường, ánh mắt căm thù không hề che giấu. Được, Hiểu Lan Yên, giờ cô thắng tôi, nhưng sau này mới biết, ai là người thua thảm hại.

Bữa sáng hôm đó vẫn diễn ra bình thường, có điều Vương Hàn ăn nhiều hơn! Hiểu Lan Yên bỗng dưng thấy lòng vui vui kì lạ...

Đang ăn, Vương Hàn nhận được một cuộc gọi bất ngờ, công ty hẳn đã xảy ra chuyện lớn, cần hẳn tới ngay để giải quyết. Hiểu Lan Yên nhìn bộ dạng hẩn vội vã, thúc giục cô, liền nói:

- Cậu chủ, tôi sẽ đi học bằng xe buýt, cậu đừng lo.

Sau vài giây chần chừ, Vương Hàn cũng đồng ý, bỏ đi rất nhanh chỉ để lại cho cô hai từ: cẩn thận.

Hiểu Lan Yên đeo balô, tung tăng ra bến xe buýt, lại chợt nhớ ra mình không biết đi chuyến nào. (-_-")

Đang loay hoay thì tiếng còi xe xa lạ vang lên từ phía sau, Hiểu Lan Yên giật mình quay lại.

- Yên Yên? Sao giờ này còn đứng đây?

- Anh Long! Em đang... chờ xe buýt...

- Mau lên xe, anh đèo em đi!

Hiểu Lan Yên ngây ngô cười cười, số cô quả là may mắn, trong lúc bế tắc lại gặp được cứu tinh.

- Yên Yên!

- Dạ?

- Vương Hàn anh ta... đối với em...

- Đối với em làm sao?

- Có tốt hay không, hẳn ta có làm gì...

- Không có... sao anh lại hỏi kỳ lạ như vậy?

- Không có gì, chỉ là, anh lo cho em, hẳn ta không hề tầm thường, dính líu không biết bao nhiêu phụ nữ, em...

Hiếu Lan Yên nghĩ nghĩ, Vương Hàn quả nhiên là cực kỳ trắng hoa, tận mắt cô đã chứng kiến không biết bao nhiêu lần hẳn đưa mỹ nữ về. Không hiểu sao cô bỗng thấy khó chịu, thoáng chốc nghĩ lại cảnh sáng nay nằm trong vòng tay hẳn, khuôn mặt lại bất giác đỏ lên...

Giờ học trôi qua, Hiếu Lan Yên đầu óc mơ hồ, cái dáng nhỏ bé không ngừng dậm dậm chân bên đường, Tịch Hình Long càng nhìn càng thấy đáng yêu, không nhìn được mà tới gần.

- Yên Yên, sao còn đứng đây? Anh đưa em về nhé!

Hiếu Lan Yên nghĩ nghĩ, cũng đã khá muộn, cô cũng đói nữa, nhưng...

- Anh Long, anh về trước đi, em đợi cậu chủ.

Cậu chủ từ trước luôn dặn cô sẽ tới đón, cô không thể về trước, nhờ hẳn tới không thấy cô, có thể sẽ lo lắng (=]]]])

Tịch Hình Long nghe cô nói như vậy, không khỏi có chút chạnh lòng, nhưng vẫn nhẹ vuốt tóc cô cười hiền:

- Vậy được, cẩn thận, anh về trước.

Hiếu Lan Yên cười tươi chào anh, nhìn thấy bóng dáng chiếc ô tô của anh đã đi khuất, liền ngồi lại một chỗ, tiếp tục đợi chờ...

Vương Hàn giải quyết xong công việc đột xuất ở công ty, mệt mỏi rã rời, hẳn cứ như vậy làm việc từ sáng tới chiều, không ăn không nghỉ.

Vừa bước chân vào nhà liền nghe tiếng động trong bếp, biết chắc là Hiếu Lan Yên đang nấu nướng.

Nhưng không phải, là bác Trần.

- Cậu chủ đã về rồi. Nhìn cậu mệt mỏi quá, tôi lấy cậu ăn chút gì nhé!

Vương Hàn khẽ gật đầu, hỏi thêm một câu:

- Việc ở quê bác đã xong rồi à?

- À phải, đã xong rồi.

Bác Trần quay vào bếp, lát sau bưng ra một bát cháo nóng thơm lừng, lại ngập ngừng hỏi:

- Cậu chủ, con bé Lan Yên đâu rồi ạ? Từ sáng tôi ra đã không thấy nó đâu, thực nhớ nó quá!

Miệng nói vậy, nhưng trong lòng bác Trần lại có chút lo lắng, chẳng lẽ vì Vương tiểu thư kia, mà cậu chủ đã cho con bé thôi việc rồi? Nếu vậy thì tội nghiệp con bé quá...

Nhưng thực chất, không chỉ bác Trần, mà cái con người cao ngạo kia cũng đang vô cùng lo lắng. Con nhóc kia giờ này còn chưa về?

Quên cả mệt mỏi, Vương Hàn không nghĩ ngợi gì mà vọt đi lấy xe, thật ra hẳn cũng thấy khó hiểu, tại sao mình lại phải gấp như vậy. Nhưng cứ thoáng nghĩ tới hình ảnh ngơ ngác của con nhóc kia, lòng hẳn lại như có lửa, lập tức tăng ga, chỉ mong càng nhanh càng tốt...

Lúc này đã là chiều muộn, bầu trời xám xịt lại càng tăm tối, mấy đám mây đen kéo tới bất ngờ...

Mưa rơi xuống, đường phố sau một trận chạy mưa náo loạn lại tĩnh lặng lạ thường, chỉ còn tiếng mưa nặng hạt giữa tiết đầu đông, càng thêm lạnh giá...

Cuối cùng cũng tới trường, Vương Hàn không quan tâm nên đỗ xe chỗ nào, cũng không cần ô, cứ một thân mà chạy đi tìm người.

Trời mưa tối, đèn đường chưa lên lại càng khó nhìn. Vương Hàn cũng đã ướm kha khá rồi, cũng đã nhìn thấy cái dáng nho nhỏ, thấp thoáng ở góc mái hiên sân bóng cạnh trường.

Nhìn con nhóc đã lùn lại còn run lên vì lạnh, Vương Hàn không thể cầm lòng mà phóng tới ôm cô thật chặt, miệng còn không ngừng mắng:

- Em bị ngu à? Tại sao giờ này vẫn còn ở đây? Chẳng lẽ không biết về trước hay sao?

- Không... phải... tôi sợ về trước, cậu chủ tới mà không thấy... tôi sợ cậu lo lắng...

Vương Hàn không thể kiên nhẫn, Hiểu Lan Yên chưa nói hết câu, thứ ấm áp đã bao trọn môi cô, điên cuồng mút lấy, lại còn nhay cắn làm cô vừa đau vừa khó thở.

Cứ như vậy, trời mưa tầm tã, nụ hôn vẫn không ngừng dây dưa, không thể chấm dứt...

*

End chap 18

Hí hí :) lỡn mạn nhi :))

Dạo này tớ thi cử nên mãi mới ra chap, các bạn đừng tức nhé vì tớ thề không drop đâu :*

Chắc sắp tới cũng lâu lâu mới có chap tiếp :(vẫn ủng hộ tớ nhé, động viên tớ chứ đừng giục tớ kiểu khó chịu :(tớ buồn :')

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Lấy Tôi!

Hiếu Lan Yên về tới nhà, thấy bác Trần thì vui gần chết. Chỉ có điều chẳng thấy chị Tiểu Phương đâu cả. Thì ra chị ấy đã qua nhà phu nhân giúp việc. Hiếu Lan Yên buồn chán thấy rõ. Không có chị Tiểu Phương, cô mất người bạn duy nhất rồi...

"Hắt xì!"

Cô giật mình, nhìn sang cái người cao ngạo đang đứng bên cầu thang kia, quần áo vẫn còn ướt, nước mưa đọng lại trên mái tóc tím, nhỏ giọt xuống gương mặt lạnh lùng không tí vết...

Hiếu Lan Yên vừa xao động, lại vừa thấy có lỗi. Nhỏ giọng hỏi:

- Cậu chủ... hình như cậu cảm rồi...

Vương Hàn nhìn nhìn cô một chút, trả lời:

- Là tại ai?

Hiếu Lan Yên khẽ thở dài, đúng là tại cô, gây ra chuyện rồi bắt người khác dọn dẹp hậu quả...

- Tôi... xin lỗi. Cậu nghỉ đi, tôi sẽ nấu cháo, mang thuốc cho cậu...

Vương Hàn cũng chẳng truy cứu, đằng nào cũng là do con ngốc không biết đường về. Bước chân lên tới nửa cầu thang, đột nhiên dừng lại.

Sau tiếng "Alô" đầy hàn khí, giọng nói bỗng trở nên nhu hòa.

Thế nhưng chỉ vài giây sau, hấn dáng vẻ gấp gáp, mặc kệ người đầy nước mưa, không nói một lời, tức tốc lao ra ô tô, phóng đi nhanh như gió. Tiếng xe lăn bánh như át cả tiếng mưa, xé tan cả không gian u tối... Hiểu Lan Yên đứng đó nhìn theo, không hiểu mình đang nghĩ gì, có chút cảm xúc không tên, phải chăng là lo lắng...

Cả ngày nay cô không có ăn chút gì ngoài bữa sáng, giờ cái bụng đói meo, mặt mũi cũng vì thế mà nhăn nhó.

Đã rất lâu cô mới được ăn cơm của bác gái, quả đúng là tay nghề đầu bếp! Hiểu Lan Yên ăn liền mấy bát cơm mới thấy no, còn không ngừng xuýt xoa ca ngợi. Cô và bác gái ăn xong thì thật nhàn rồi, nên cùng ngồi xem ti vi. Bác Trần nhìn cô một hồi, cô vẫn chẳng thay đổi gì, vẫn cứ ngốc nghếch và hiền lành...

- Yên Yên.

- Dạ? Bác hỏi gì con?

- Những ngày bác đi, ở nhà có chuyện gì không?

- Dạ, không có... Bác đừng lo, con rất khỏe mà!

- Con bé ngốc, ý ta là, Vương tiểu thư, có... làm khó... con không?

Hiểu Lan Yên nhất thời im lặng, nhớ lại cái tát hôm ấy. Có lẽ là do Vương tiểu thư say xin thôi, cô chỉ là một đứa giúp việc, những chuyện này, cô phải biết chịu đựng...

- Bác gái, không có đâu, con không sao...

Bác Trần dường như nhận ra bối rối trong mắt Lan Yên, chắc chắc là có chuyện rồi, cũng may hôm nay Vương tiểu thư đã sang nhà phu nhân, giờ bà mới có thể nói chuyện thoải mái với con bé.

- À phải Yên Yên, chiều nay con đi đâu mà về muộn như vậy?

Hiếu Lan Yên đem "nỗi khổ" ngày hôm nay của mình kể lại, chỉ thấy trong mắt bác gái chứa đầy những ánh nhìn kì lạ, nhưng cảm xúc hỗn tạp. Hai bác cháu cứ như vậy tâm sự, thời gian đều đặn trôi...

Đồng hồ đã điểm mười một giờ, bác Trần nhìn Hiếu Lan Yên, cười hiền:

- Yên Yên, ngủ thôi, đã muộn rồi. Cậu chủ không biết lại bận việc gì, trưa không về, chắc giờ cũng vậy.

Hiếu Lan Yên hơi bất ngờ, liền hỏi lại:

- Trưa nay anh ấy không về ạ?

- Phải, từ trước vẫn vậy mà, luôn mất tăm mất tích.

Nghĩ nghĩ một lúc, vẫn là cô mang ơn Vương Hàn, hẳn còn đang bị cảm, linh tính mách bảo cô rằng, nhất định cả ngày nay hẳn không có ăn gì.

- Bác gái, con chưa có buồn ngủ, bác cứ ngủ trước đi.

Bác gái định nói gì đó, nhưng lại thôi, chỉ khẽ gật đầu rồi đi lên phòng.

Thực ra cô chỉ nói dối vậy thôi, cô buồn ngủ, thực sự buồn ngủ lắm rồi, thế nhưng cô phải cố gắng áp chế thứ hấp dẫn chết người này, cô phải thức...

Và như thế, cứ nhắm mắt, rồi lại bừng tỉnh, rồi lại gật gù... Hiếu Lan Yên rơi vào trạng thái chập chờn hơn bao giờ hết, cho tới khi, một tiếng "phịch" nặng nề kéo cô ra khỏi cơn mộng mị.

Wương Hàn? Hẳn đã về rồi?

Nhưng tại sao lại nằm trên sô pha như khúc gỗ thế này? Hiểu Lan Yên thất thần, không phải là do say xỉn đấy chứ? Nhưng không, trên người hẳn đâu có mùi rượu.

- Cậu chủ ơi...

Hiểu Lan Yên khẽ hít một hơi, tiếng gọi nhỏ như tiếng mèo kêu. Người bên cạnh dường như không nghe thấy, cả căn phòng ngoài sự im ắng, chỉ có ánh đèn vàng mờ ảo.

Sự im lặng ấy như dọa Hiểu Lan Yên chết khiếp, cô bước đến gần, đôi tay bé nhỏ lay lay người Vương Hàn. Hẳn vẫn như cũ không đáp một lời, dường như vì khó chịu mà phát ra tiếng "hừ" nho nhỏ.

Hiểu Lan Yên giật mình, đặt tay lên trán hẳn... Sao lại nóng như vậy? Lại sờ tới tay hẳn lạnh như băng, trên gương mặt tuần mã lấm tấm mồ hôi. Cô vội vàng dìu hẳn lên phòng, nhưng khổ nỗi người đâu mà cao to như vậy, trái ngược với cô vừa thấp bé lại vụng về, thành ra nửa ngày cô hầu nhỏ mới đưa được ông chủ lên tới giường.

Còn chưa kịp thở dốc, cô đã vội vàng chạy đi nấu cháo, lấy thuốc hạ sốt, rồi lại lấy khăn mát đắp lên trán cho ai kia. Chợt nhớ ra, hẳn vẫn mặc bộ quần áo dính nước mưa, chứng tỏ có việc gì vô cùng quan trọng nên mới tất tả như vậy. Thôi thì đành nhắm mắt mà thay cho hẳn bộ quần áo khác... Cảm giác ngượng ngùng đã bị xót xa lo lắng đẩy đi từ lúc nào... Xong xuôi, cô mới ngồi xuống, lặng lẽ nhìn con người tuần lãnh trên giường.

Nắng sớm mùa đông chiếu vào căn phòng sang trọng, Hiểu Lan Yên khẽ nhíu mày, vì chói mắt mà tỉnh dậy. Hóa ra cô đã ngủ quên mất. Việc đầu tiên khi thức dậy, đó là lập tức đặt tay lên trán người bên cạnh... đã mát hơn nhiều, thật may quá!

Nhưng dường như có gì đó không đúng! Nhìn gương mặt siêu cấp đẹp trai phóng đại trước mắt, cô thật chỉ muốn hét lên một tiếng. Đêm qua là cô ngồi dưới sàn, hằn ngủ trên giường, từ khi nào đã trở thành cô ôm hằn cùng nằm trên giường rồi???

Hiếu Lan Yên lo sợ vô cùng, nghe thấy tiếng hằn thở đều đều mới yên tâm hơn một chút, dõi theo hằn, định từ từ mà trốn đi. Nhưng ngay khi chuột nhắt sắp thành công, con mắt lạnh lùng của mãng xà lại hé mở, chiếu thẳng vào gương mặt lén lút.

Hiếu Lan Yên thấy Vương Hàn đã tỉnh, không để hằn kịp nói câu gì, vội vàng giải thích:

- Cậu chủ, xin đừng hiểu lầm, tôi không cố ý trèo lên giường cậu. Tôi... tôi... là do hôm qua cậu bị sốt... nên...

Con chuột nhắt còn chưa kịp trăng trối hết lời, đã bị mãng xà một phát tóm gọn, giam hãm trong vòng tay rắn chắc.

- Hiếu Lan Yên!

Tiếng gọi phát ra từ miệng mãng xà, vừa quyến rũ lại vừa nguy hiểm, thật làm người ta vừa si mê lại vừa sợ hãi...

- D... ạ...?

Cảm nhận được sự run rẩy của người trong lòng, Vương Hàn mới mở miệng thốt ra hai từ, đánh nát tâm can con chuột chết nhát:

- Lấy tôi!

- A? Lấy... lấy cái gì ạ?

- TÔI.

*

End chap 19

Hú hú >< chào các bạn, tớ đã định đăng từ hôm noel nhưng không xong nổi nên om tới tận hôm nay.

Xin lỗi các bạn vì sự chậm trễ (tớ đã viết chap dài hơn đó), để lại vote hoặc cmt ủng hộ tớ nhé ^^

Yêu các bạn!

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Để Anh Che Chở Em

- Lấy... lấy cái gì ạ?

- TÔI.

.....

Thượng Đế~ Sao người lại trêu chọc cô như vậy, sao lại để cô đối mặt với những chuyện hoang đường như thế này chứ? Thôi thì có thể bù đắp cho cô một chút, có thể làm cô ngất đi mà...

Nhưng đời không như mơ, đâu phải muốn ngất là ngất được! Hiểu Lan Yên thay vì lẩn tránh ra một cái cho nhẹ đầu, chỉ biết há hốc miệng, mắt nhìn trưng trưng vào lồng ngực màu đồng đẹp đẽ trước mặt.

Vương Hàn thu gọn mấy biểu cảm ngây ngốc đó vào trong đáy mắt, lại sợ cô cứ như vậy mà đờ thành đá, liền "nhắc nhở" thêm một câu:

- Nghe rõ tôi nói gì chưa?

Hiểu Lan Yên vẫn còn chưa định thần, nửa ngày mới dám đưa mắt nhìn lên một chút, đôi môi mọng mấp máy vài lời không rõ thanh âm.

Vương Hàn cũng biết cô khó hiểu, liền giải thích một chút:

- Mặt mũi như vậy, sốc lắm à? Tôi bảo em lấy tôi, chứ đâu bắt em một đời một kiếp bên tôi.

Giờ cô còn đờ hơn nữa...

Càng nghe lại càng rối bời, thôi thì cố gắng hỏi hẳn một câu:

- Tôi không hiểu, ý cậu chủ là gì?

Vương Hàn cũng không lấy làm vội vã, nới lỏng vòng tay kẹp cô, đứng dậy từ ngăn kéo lấy ra một tờ giấy, hướng cô chầm chậm nói:

- Cha tôi đang bệnh, sợ rằng khó qua khỏi. Ông ấy hiện tại muốn tôi lập tức kết hôn để an lòng.

Nhận lấy tờ giấy "đăng ký kết hôn" từ Vương Hàn, Hiếu Lan Yên cũng nhận thấy tay mình đang run lên không ngừng. Là một tờ Đăng ký kết hôn bản chuẩn, có công nhận của pháp luật, là khuôn mẫu cho bao cuộc hôn nhân muốn được chấp thuận... Bất giác, lòng cô nhói đau...

Giấy, là thật.

Nhưng tình cảm, là giả.

Từ đầu tới cuối, cô vẫn chỉ là một đứa không ra sao được người ta nhặt về, rồi người ta sai khiến. Cơ bản, dạng người thấp hèn như cô, không có quyền chống đối. Tuy vậy, cô vẫn rối rắm, cô vẫn đau lòng... Cô thật sự không thể hiểu nổi bản thân, cô hiện tại đang muốn trốn tránh yêu cầu của ông chủ, hay là muốn cuộc hôn nhân này là chân thật?

Vương Hàn thấy cô lặng lẽ nhìn vào tờ giấy, trong mắt có vài tia phức tạp, nhưng nhanh chóng biến mất, tiếp đó đưa thêm cho cô một tờ giấy nữa.

- Còn đây là hợp đồng mới. Hiếu Lan Yên, em nên nhớ tôi không bắt buộc, em có thực hiện yêu cầu này hay không, là tùy em.

Cô nhìn vào tờ giấy Vương Hàn vừa đưa, ghi rất rõ ràng, nào là bên A, bên B, thực hiện làm giúp việc, kéo dài 1 năm. Thậm chí, mỗi tháng còn cho cô một khoản tiền lương không hề nhỏ.

- Nếu... tôi không đồng ý? - Cô đáp ứng.

- Không sao, thời gian qua em làm việc rất tốt, tôi coi như xóa nợ, em... có thể đi.

Nếu nữ chính không ngốc, đương nhiên có thể nhận ra điều bất ổn trong câu nói sượng sạo kia, thế nhưng điều đó lại không xảy ra với Hiếu Lan Yên. Cô cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào tờ giấy, tưởng chừng như sẽ không bao giờ lên tiếng nữa.

- Tôi cho em một ngày suy nghĩ. Nếu đồng ý, theo tôi đi gặp cha mẹ. Còn không, lập tức xếp đồ.

Một ngày? Hẳn ta coi việc hôn nhân, hạnh phúc của một cô gái chỉ là một trò đùa hay sao?

Cả ngày hôm đó cô thần thờ.

Ngày hôm sau cô vẫn cứ thần thờ.

Lời nói của ai cũng như gió thoảng, lướt qua tai Hiếu Lan Yên nhẹ nhàng rồi lặng lẽ trôi đi, không chút lắng đọng.

Cô không ngừng dằn vặt mình, cô không thể đồng ý thứ giao hẹn kì dị như thế được. Cô không thể đánh đổi thứ lớn lao của đời mình chỉ vì vài đồng lương tháng. Cô không thể...

Nhưng nếu cô không làm, cô sẽ đi đâu? Cô không có nhà, không có họ hàng, không có năng lực, nói dễ hiểu một chút thì là "vô dụng"! Vậy cô có thể làm gì sau khi rời khỏi căn biệt thự sang trọng này? Cơ bản là, cô không có con đường nào cả...

Đêm buông xuống, cô vẫn cứ trần trọc. Có phải hay không trời sắp sáng rồi? Hiểu Lan Yên ngồi dậy, lấy ra hai tờ giấy trắng mực đen đang dày vò cuộc đời cô. Với lấy cây bút, tay Hiểu Lan Yên run như mắc bệnh. Tới tên mình, cũng được ký ra trong run rẩy... Giọt nước mắt bất chợt rơi xuống vị trí tên người "chồng", tâm tư cô hầu nhỏ nhòa đi trong đêm tối.

Trời đã sáng, nhưng đầu óc Hiểu Lan Yên thì chưa có sáng chút nào. Cô đã trở thành một người vợ, danh phận đàn hoàng, một danh phận mà biết bao nhiêu người mong ước, khát khao: Vương phu nhân. Hiện tại chưa ai biết điều này cả, giờ đây nếu cô xé tan tờ giấy ở dưới gối đi thì vẫn kịp, nhưng cô lại không đủ can đảm. Cô nhận ra, chưa khi nào cô cần một lời khuyên như lúc này, cũng đồng thời nhận ra, cô sẽ chẳng thể nhận được lời khuyên từ ai cả.

Hiểu Lan Yên uể oải rời giường, hôm nay, chính là ngày mà Vương Hàn bắt cô quyết định. Cô sợ phải đối mặt với việc ấy. Sau một hồi vò đầu bứt tai, cô quyết định đi ra khỏi căn biệt xa hoa này một lát, hít thở bầu không khí tự do.

- Yên Yên!

Tịch Hình Long! Không ngờ anh ấy cũng dậy sớm như vậy. Hiểu Lan Yên bỗng nhiên thấy lòng vui vẻ, có lẽ cuộc sống này của cô, vẫn còn có người để tâm sự, tin tưởng.

Anh ngồi trầm tĩnh trong quán cà phê nghe cô khỗ sở kể chuyện. Đồng hồ đều đặn tích tắc, hình như đã mấy tiếng rồi, may mắn hôm nay là chủ nhật. Anh lên tiếng, phá vỡ im lặng:

- Vậy là em đã đồng ý với Vương Hàn?

- Anh Long, em đã nghĩ rất nhiều, hầu như cả đêm qua em không có ngủ, có lẽ thực sự không có cách nào...

Nhưng cô không biết rằng, ngay khi cô vừa ra khỏi nhà, cái người mà cô muốn trốn tránh đã vào phòng cô. Người đàn ông cao to ngồi lặng thình trong căn phòng ấm áp, tuần lảnh tựa một vị thần, đẹp như khắc như tạc, tay không ngừng mân mê hai tờ giấy. Hắn cứ nhìn mãi vào hàng chữ run rẩy, khuôn mặt nghìn năm băng giá hé ra một nụ cười tươi tắn hiếm hoi. Vương Hàn bước ra khỏi căn phòng, đôi mắt còn đẹp hơn cả ánh bình minh mỗi sớm.

Hiếu Lan Yên nhìn ra bên đường, đôi mắt ngập tràn thảm đạm. Có lẽ cô phải trở về rồi, dù muốn hay không, cô vẫn phải đối mặt với sự thật: Cô đã đăng ký kết hôn. Thế nhưng ngay khi cô vừa định tạm biệt Tịch Hình Long, thì anh lại hỏi cô một câu, đầy kiên định, chắc chắn:

- Nếu em sợ Vương Hàn, không muốn làm theo lời hắn, vậy tại sao không giao mình cho anh, để anh bảo vệ, che chở em?

Hiếu Lan Yên ngồi im không khác một pho tượng, quá nhiều sự việc diễn ra, cô không thể thích ứng kịp. Thay vì an ủi cô, anh lại nói ra lời làm cô càng thêm rối rắm. Cô đã cúi đầu tới không thể thấp hơn, đang định mở miệng nói lời xin lỗi, thì một giọng nói lạnh lẽo vang lên, lạnh lẽo đẩy cô xuống biển băng sâu thẳm:

- Cảm ơn tiến sĩ Tịch, nhưng việc bảo vệ cô ấy, không cần phiền tới anh, vì tôi - chồng cô ấy sẽ làm điều này.

*

End chap 20

= ω = Ta bí rồi đó, cmt góp ý đê!

<3

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Chỉ Có Hình Bóng Hẳn

Tịch Hình Long im lặng.

Anh không nói câu gì làm không gian càng thêm thâm trầm hơn bao giờ hết. Hiếu Lan Yên lại càng bối rối. Tầm mắt chẳng biết phóng đi đâu, đành phải thủy chung nhìn xuống đất.

Vương Hàn cũng chẳng thèm đợi chờ ai phải nói, lạnh lùng kéo tay cô lôi ra xe, đi thẳng.

Có cảm giác gì đó trong lòng Lan Yên như là tội lỗi? Nhưng cô tại sao lại phải thấy có lỗi? Cô điên rồi! Bỗng nhiên nhớ lại những lời hẳn vừa nói, cái gì mà chồng cô? Chẳng lẽ... hẳn đã thấy mấy tờ giấy trong phòng cô rồi?

- Cậu chủ, cậu đưa tôi đi đâu?

Vương Hàn không đáp, cứ như vậy mà lái xe, xem câu hỏi của cô còn không bằng gió thoảng.

Xe dừng chân tại một ngôi biệt thự. Ngay lúc cô còn đang lơ ngơ, đã bị lôi đi ngay tức khắc.

Bị lôi lên cầu thang lúc nào còn không hay, đến khi Hiếu Lan Yên định thần lại một chút, đã thấy "chị họ bác Trần" lộng lẫy quý phái đứng ngay trước mặt.

Hiếu Lan Yên thoáng giật mình, lắp ba lắp bắp:

- Con... con chào bác...

Giờ cô mới để ý tới người đàn ông đang nằm thở ôxy trên chiếc giường lớn, lại thoáng thấy ánh mắt chị bác Trần buồn bã lóe lên tia vui vẻ, mới thấy rằng tình cảnh này của mình hết sức kì lạ.

Vương Hàn buông tay đang giữ chặt lấy cô, bàn tay bé nhỏ bỗng chốc trở nên thiếu vắng, có chút cảm xúc lạ lùng như là không nữa... Hăn tiến lại phía giường, giọng nói bản chất đã lạnh, lại cố ý trầm xuống như không muốn nói to:

- Cha...

À, ra là cha hăn. Hiếu Lan Yên nhìn hăn quỳ gối bên giường, lại nhìn cha hăn yếu ớt, cảm thấy lòng trùng xuống.

- Hàn, con về...

Con? Biết ngay mà, đúng là đời cô luôn bị người khác dắt mũi. Trước tới nay vẫn cứ ngây ngô mà nghĩ rằng người phụ nữ quyền quý kia là chị họ bác Trần. Haiz... kết quả lại là mẹ Vương Hàn, quả đúng là mẹ nào con nấy, đều nguy hiểm và thích thách thức IQ con người.

Vương Hàn hiểu ý mẹ mình, bước tới phía Hiếu Lan Yên kéo cô lại giường. Theo quán tính, cô cũng quỳ xuống. Hăn lấy ra từ trong túi áo một cái hộp nhỏ, từ từ mở ra. Vật trong hộp lấp lánh kiêu sa, chỉ nhìn qua cũng làm người ta lóa mắt, khỏi nói nhiều cũng hiểu là cái nhẫn, không phải một chiếc nhẫn bình thường, mà là thứ trang sức của người quyền quý...

Trong giây phút mơ hồ, dường như Vương Hàn nắm lấy tay cô, đeo vật nhỏ bé tinh tế kia lên ngón tay trắng ngần của cô, trông thật lấp lánh đẹp mắt!

Cô đã nghĩ là mình đang mơ! Vì Hiếu Lan Yên nhiều khi cũng rất dễ rơi vào mộng mị về những điều không tưởng. Nhưng đây lại là sự thật... Người đàn ông lạnh lẽo quyền lực bậc nhất kia, đang đeo nhẫn cưới cho một cô hầu tầm thường. Nghe mới thật kì quái và vô lý làm sao! Nhưng cho tới khi cảm nhận được sức nặng của vật trên tay, Vương Hàn vẫn cứ không buông cô ra, thậm chí còn kéo cô đứng dậy, nắm lấy tay cô rất chặt, giọng nói kiên định vô cùng:

- Cha, mẹ, hai người đã thấy rồi, đây chính là cô gái mà con muốn kết hôn.

Người đàn ông trên giường mắt khẽ mở, sự yếu ớt cũng khó mà giấu hết đi nét tuấn tú nghiêm trang trên khuôn mặt, thật là y hệt Vương Hàn. Mẹ hẳn nở nụ cười mãn nguyện, tiến tới nắm lấy tay cô, giọng nói vô cùng vui sướng:

- Yên Yên, cảm ơn con rất nhiều, tâm nguyện của chúng ta xem ra đã thành rồi.

Thật buồn... Sẽ thế nào nếu phu nhân phát hiện ra thứ hôn ước này chỉ là một hợp đồng giấy trắng mực đen, một thứ hiệp ước được quy đổi bằng tiền? Và cô, thì mãi mãi vẫn chỉ là một đứa hầu không hơn không kém.

- Đám cưới sẽ tổ chức ngay tuần sau, miễn là hai đứa sẵn sàng.

- Vâng.

Wương Hàn chỉ trả lời đúng một chữ, tim Hiếu Lan Yên run lên một hồi.

- Cậu chủ đã về! Yên Yên, con đi cùng cậu chủ sao?

Hiếu Lan Yên nghe bác Trần hỏi, chỉ biết ấp a ấp úng. Vương tiểu thư đã đứng từ phòng khách nhìn cô từ bao giờ. Ánh mắt thản nhiên trong lành như nước, nhìn mà như không.

- Hàn, anh vừa đi đâu về vậy?

- Anh qua nhà cha mẹ.

Vương Thiên Nhi giữ chặt điện thoại trong tay tới nỗi móng tay trắng bệch, cố gắng kìm nén cơn tức giận đang trực trào, trưng ra nụ cười tươi đẹp nhất có thể:

- Anh qua thăm cha phải không? Vậy mà không kêu em.

Hiếu Lan Yên mới thấy thật kì lạ! Vương Thiên Nhi thân thiết với Vương Hàn tới mức, gọi cha hẳn là cha, vậy mà sao lại không cưới nhau luôn đi cho đẹp cả hai họ. Còn lòi người vô tội như cô vào, cứ như cố tình chế giễu cô vậy...

Người ta nói ngọc có cái phúc của ngọc, có lẽ đúng vậy. Nếu như Hiếu Lan Yên không chậm hiểu, thì phải chẳng cô đã không được hưởng thứ may mắn mà người người khao khát. Chỉ có điều, cô lại chẳng hề nhận ra đó là may mắn...

Ngày qua ngày, Hiếu Lan Yên vẫn đi tới trường, nhưng tâm hồn thì đã sớm đi lên mây rồi. Tịch Hình Long dường như đang trốn tránh cô, cô muốn nói chuyện với anh, anh lại vờ đi như không thấy. Tại sao vậy chứ? Cô suy nghĩ, định hỏi anh cho rõ ràng, nhưng lại ngại nên thôi. Hơn nữa, mỗi lần cô nói chuyện với anh Long, Vương Hàn đều tỏ vẻ tức giận, hẳn đã tức giận thì thật là khó coi.

Cô lại nghĩ tới hẳn! Lại nghĩ tới cái ngày trọng đại sắp diễn ra, thật sự rất gần rồi. Haiz, sao lúc nào cô cũng phải một mình chống lại sợ hãi vậy chứ, ngày trước ít nhất còn có anh Long, giờ thì...

Bác Trần vẫn cứ quan tâm yêu thương cô, nhưng lạ lùng là không cho cô làm nhiều việc nhà nữa. Không biết là do tưởng tượng hay đó là sự thật, dường như mọi người cứ dần cách xa cô ra vậy... Hiểu Lan Yên thái rau củ, chẳng hiểu sao mồ hôi lại chảy ra từ khóe mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh mẹ cha hiền từ trìu mến, có tiếng động viên vô hình nào vọng vào tâm trí cô.

Tất cả mọi thứ cô biết về những bước tiếp theo của cuộc đời mình, đó là ba ngày nữa cô sẽ kết hôn, và mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng, cô không cần bận tâm gì hết. Giấy đăng kí đã có, nhẫn đã đeo, chỉ là không có chụp ảnh cưới. Gia đình Vương Hàn cố gắng làm mọi thứ đơn giản nhất có thể.

Ba ngày này...

Đó có phải là khoảng thời gian ngắn nhất cuộc đời hay không? Khi mà cô đang bối rối lo sợ, thì cái người mang danh nghĩa "chồng tương lai" của cô đang ở đâu? Hẳn đã đi công tác rồi, trước khi đi chỉ để lại một câu hứa: Sẽ trở về trước khi đám cưới diễn ra.

Hai ngày nữa...

Chưa bao giờ 24h trôi qua nhanh tới vậy. Vương tiểu thư mấy ngày này không ở nhà, bác Trần cũng vậy. Cứ như chỉ có một mình cô, một mình cô giữa tòa lâu đài sang trọng nhưng lạnh lẽo...

Đau khổ thay, chỉ còn đêm nay nữa thôi, cô sẽ bước vào lễ đường. Hiểu Lan Yên chẳng thể chớp mắt một chút nào. Có lẽ đó là tâm trạng của mọi cô dâu, cũng là tâm trạng của cô hầu nhỏ đang lăn lộn trên giường.

Ngay khi Hiếu Lan Yên sắp thiếp đi, thì một tiếng động kéo cô dậy. Là tin nhắn từ điện thoại. Đêm hôm như vậy, ai lại nhắn tin cho cô? Hơn nữa số điện thoại của cô, ngoài Vương Hàn còn có người biết sao?

Hiếu Lan Yên lồm cồm bò dậy, với lấy chiếc di động từ mặt tủ đầu giường, thầm đọc:

"Yên Yên, là bác Trần đây. Con mau ra ngoài đi con, bác có việc gấp lắm"

A, ra là bác Trần. Hiếu Lan Yên vội vã chạy đi lấy áo khoác, trong lòng lo lắng vô cùng. Muộn như vậy, bác Trần đang ở ngoài đường, chẳng lẽ có việc gì hay sao? Lẽ nào bác Trần đang gặp nguy hiểm? Cô không dám tưởng tượng nữa, động tác đã gấp gáp lắm rồi, thậm chí còn quên khuấy mất ngày mai là ngày cưới.

Hiếu Lan Yên bước ra khỏi nhà, gió lạnh ùa vào làm cơ thể bé nhỏ khẽ run lên. Nhưng liệu bác Trần đang ở đâu? Điện thoại lại rung lên một lần nữa

"Yên Yên, bác đang đợi ở đầu đường Linh Hoa, nhanh đi con"

Cô biết đường này rồi! Phải mau lên nào.

Nhưng lạ quá! Cô đã đứng ở đầu đường Linh Hoa rồi, sao vẫn không thấy bác Trần?

"Cộp"

Một dòng ấm nóng chảy ra từ phía sau gáy Lan Yên. Cô mơ màng, mất đi ý thức. Chẳng một lời nào được nói, chẳng một tiếng nào được nghe. Thân hình bé nhỏ gục xuống dưới chân người phụ nữ, giây phút cuối cùng trong tâm trí chỉ có hình bóng Vương Hàn.

"Cậu chủ, mai là ngày cưới của chúng ta..."

*

End chap 21

HAPPY NEW YEAR!!!!!!!!!!!!!! ^^

Chân thành cảm ơn các bạn thân yêu đã theo dõi "Ông chủ khó tính" trong suốt thời gian qua, chúc các bạn luôn vui vẻ xinh tươi và đồng hành cùng mình nhé <3

À nhân tiện, các bạn đã đọc "Em muốn sinh con cho anh" và "Nếu đó là duyên" của mình chưa?

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hẳn Đang Ở Đâu?

Choáng váng.

Xung quanh chỉ một màu đen tối, khung cửa sổ bé nhỏ le lói ánh trắng mờ, lạnh lẽo rợn người.

Hiếu Lan Yên mơ hồ mở mắt, phải mất một lúc để nhìn rõ không gian, nhưng đáng tiếc cũng chỉ có một màu mênh mông u ám. Mùi ẩm thấp hòa cùng sắt vụn, hình như cô đang ở trong một căn nhà hoang.

Hiếu Lan Yên đương nhiên vô cùng sợ hãi! Thực sự chỉ muốn đập đầu vào đầu đó cho ngất tiếp đi, nhưng lại không đủ can đảm. Phía sau gáy khẽ nhói đau, cảm giác cộm cộm như có một miếng băng được ai đó dán sơ sài. Cô chờ người, tình cảnh hiện tại là cái gì đây?

"Két!!!"

Hiếu Lan Yên giật mình. Cánh cửa ra vào kêu lên tiếng chói tai. Ánh đèn vàng chập chờn vài lần mới có thể từ từ sáng. Cô sợ sệt hướng mắt nhìn xung quanh: Một căn phòng rộng lớn, gỗ sắt vứt lung tung, bụi bẩn và tạm bợ vô cùng. Chỉ có một tấm gỗ dẹt, được trải thảm lót, có gối và chăn, thể hiện rằng nơi này vẫn còn một chút dấu vết "con người"...

Phía sau đầu lại truyền tới một cơn đau, Hiếu Lan Yên nhắm mắt, vội nhớ ra bác Trần... Phải rồi! Bác Trần! Bác ấy đã hẹn cô ra ngoài có chuyện gấp mà? Vậy giờ bác ấy ở đâu? Nghĩ vậy, cô định đứng lên, lại thấy cả thân người mềm nhũn, không thể chống đỡ lập, tức ngã xuống sàn. Sao lại có

thế kì lạ như vậy? Rõ ràng cô đang đi gặp bác Trần ở đường Linh Hoa, thế nào lại thành cô đang vật vã ở đây? Còn nữa, điện thoại của cô đâu rồi?

Cô hướng mắt về phía cửa ra vào đang hé mở, trong đầu hàng vạn mối lo sợ. Cô sợ cái cảnh tượng như phim kinh dị thế này, biết đâu cô sắp bị đem ra mổ xẻ, thí nghiệm thì sao? Nghĩ tới đây thực sự Hiếu Lan Yên đã muốn khóc lắm rồi!

Có tiếng bước chân nặng nề văng vẳng, ba tên đàn ông to con, mặt mũi bặm trợn tiến vào căn phòng. Hiếu Lan Yên bắt đầu có linh cảm cực kỳ bất an, nhưng người cô mềm như bún, chỉ biết cố gắng hết sức, lùi dần vào góc tường. Thấy vậy, ba tên kia trên mặt lại càng lộ ra hứng thú, nụ cười vén lên ghê tởm và hung ác, hướng nhìn Hiếu Lan Yên đầy thèm khát, có tên còn liếm mép như thú hoang.

Hiếu Lan Yên bắt đầu co rúm, bắt đầu hiểu ra, có lẽ cô... bị lừa rồi. Hay nói trắng ra, là mạng cô đang nguy rồi! Dù là thế, Hiếu Lan Yên giọng đã run lên bần bật, vẫn cố lấy can đảm mà nói to nhất có thể:

- Các người là ai? Các người định làm gì?

Tên ở giữa nghe cô hỏi xong thì ngửa cổ cười khăng khặc, đáp lại cô bằng một giọng khả ố vô cùng:

- Em gái, em vào đây rồi thì hỏi nhiều làm gì? Vui vẻ với bọn anh một đêm có phải hơn không?

Thôi xong! Hiếu Lan Yên nghe thấy tiếng tâm can mình vụn nát. Cô đã gây thù chuốc oán với ai ở kiếp trước, mà kiếp này lại khủng khiếp như vậy? Cái cảnh bắt cóc hiếp dâm tưởng chỉ có trên phim thôi chứ. Đừng đùa nữa mà, mai cô... Phải rồi! Mai là ngày cưới của cô mà!

Như vậy thì đúng là bắt cóc trước hôn lễ rồi! Nhưng cô liên quan gì chứ? Sao lại là cô, mà không bắt cóc Vương Hàn? (=_"=) Nếu thật sự cô sẽ bị...

thì đời cô thảm thật rồi!

- Nhưng... còn bác Trần... các người... làm sao các người...

Hiếu Lan Yên đúng là càng nói càng thấy mình ngu. Giờ này còn bác Trần gì nữa chứ, cô còn chưa ngộ ra là mình bị lừa hay sao? Cô bị chúng gọi ra đường rồi đánh ngất chứ còn sao nữa... Cái gì mà việc gấp giữa đêm chứ, chỉ vì một tin nhắn nặc danh, mà cô chẳng quan tâm liền chạy một mạch ra đường vắng. Ôi chao... thật là thành phần tận cùng xã hội, một đứa như cô sống chỉ chật đất mà...

Nhưng cũng lạ, làm sao chúng biết được số điện thoại của cô cơ chứ? Hơn nữa, cô không hề biết chúng, vì sao chúng lại muốn hại cô? Còn chưa kịp suy nghĩ gì thêm, Hiếu Lan Yên đã lập tức nhận ra một loại cảm giác kì lạ dâng lên trong cơ thể.

Người cô dường như càng mềm hơn trước, mặt mũi đỏ bừng, thứ cảm giác vô hình nay đã có thể gọi tên: Ngứa. Cơn ngứa râm ran, nhưng dường như không xuất phát từ bên ngoài, mà là từ bên trong. Không ổn, cô thực sự không ổn rồi! Hiếu Lan Yên chưa bao giờ trải qua cảm giác kì dị này, nên không thể hiểu nó là gì, cũng không biết rằng, mình đã bị tiêm thuốc.

Mọi thứ trước mắt cứ mờ dần, mờ dần. Ba tên đàn ông thấy cô vắn vẹo đau khổ lại càng khoái trá, tiếng cười càng man rợ, giọng nói đầy đắc ý:

- Thuốc ngấm rồi, đợi một lúc xem thế nào rồi cho thêm liều nữa.

- Nữa sao anh? Thế có nhiều quá không?

- Ngu như chó, nhiều thì nó mới chủ động, mình mới có cái mà quay chứ.

- Hehe, đúng là anh cả. Con này nhìn quê quê ngu ngu mà nồn nà ra phết, em cũng ngứa ngứa lắm rồi!

Chúng cười với nhau âm ỉ như tiếng hú săn mồi. Những tràng cười liên tiếp kinh dị, những lời lẽ bẩn thỉu và đầy ý tứ, rót vào tai Hiếu Lan Yên, nhưng cô cũng chẳng thể hiểu điều gì, bởi lẽ cô đang quay cuồng trong cơn khó chịu quái đản...

Vương Hàn...

Vương Hàn...

Hắn đang ở đâu?

Mai là ngày cưới, hắn sẽ cưới cô, cô sẽ cưới hắn. Vậy mà giờ đây, cô đang lâm vào nguy hiểm, hắn thì ở xa. Ngày mai, cô biết phải làm sao? Cô đã mệt và kiệt sức rồi, cơn ngứa vẫn không dứt, nhưng thay vì gục xuống và thiếp đi, cô lại cứ vật vờ như vậy, không thể hiểu mình đang cần điều gì.

Văng vẳng bên tai cô, vẫn là cuộc đối thoại đầy đáng sợ:

- Tội cho cô em, mai cưới mà giờ lại phải dăng... cho bọn anh.

- Phải rồi, ai bảo em đắc tội với khách quý của anh cơ. Thôi thì chịu khó, bọn anh sẽ nhẹ nhàng...

- Hôn phu của em, giờ còn bận bên người đẹp rồi!

Lại là tiếng cười ấy... Hiếu Lan Yên muốn bịt tai lại vô cùng, cô không muốn nghe những lời ấy thêm chút nào nữa.

Cô khó chịu, vô cùng!

1h sáng.

Vương tiểu thư một thân kiều diễm kiều sa, đứng dựa lưng vào chiếc xe sang trọng, váy đen ôm sát từng đường cong mềm mại. Đôi môi nở nụ cười bí ẩn quyến rũ, điện thoại trên tay khẽ rung, ý cười càng thêm đậm:

- Xong chưa?

- Đã ổn thỏa. Đang chờ thời điểm thích hợp.

- Tốt, gặp sau. Liệu mà làm theo lời tôi.

Mắt Vương Thiên Nhi tràn ngập đắc ý, cô quả vẫn là thông minh nhất! Nào để xem, ngày mai, ngày mai, ai sẽ có thể cưới ai.

"Hiếu Lan Yên ơi Hiếu Lan Yên, rốt cục cũng chỉ là một con nhãi què mùa, xử lí còn dễ hơn gấp vạn lần mấy con đàn bà khác..."

Vương Thiên Nhi lại cười, nụ cười tươi tắn rạng rỡ như xóa mờ cả không gian tối tăm. Cô bước vào trong, từ từ nổ máy, chiếc xe chậm chậm di chuyển.

Đường khuya thanh vắng, nhưng không phải không có xe, quả là trời giúp cô mà! Vương Thiên Nhi bấm nhanh số điện thoại quen thuộc, giọng nói dịu dàng vang lên:

- Hàn, anh xong việc chưa?

- Anh xong rồi, có việc gì?

- Không có gì, em đang ở đường Khương Minh, sắp tới đón anh đó.

- Đón anh?

- Phải rồi, em... Á Á Á!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng thét chói tai nhưng vẫn thật thánh thót, thành công làm rúng động tâm trí Vương Hàn:

- Thiên Nhi, Thiên Nhi, em sao thế? Trả lời anh, mau!

Đáp lại tiếng gọi dồn dập của Vương Hàn, chỉ có sự im lặng đầy chết chóc. Hắn nhanh chóng thu dọn lại tài liệu, tức tốc chạy xuống nhà để xe, phóng đi trong đêm tối.

Cảnh trước mắt hắn mới thật thảm thương: Vương Thiên Nhi mỏng manh xinh đẹp ngất trong xe, chiếc ô tô của cô đâm sầm vào gốc cây bên đường. Vương Hàn vội vã chạy ra, vì đường khuya nên hầu như không có người, hắn bế Vương Thiên Nhi ra khỏi xe, cũng may vô lăng có túi đệm khí nên cả người không xây xước. Đặt cô vào xe mình, hắn lập tức gọi người đến giải quyết chiếc ô tô còn đang "cắm cọc" bên đường.

Nhưng hắn lại không để ý rằng, từ khi nào ngồi bên hắn, đôi mắt xinh đẹp kia đã hé mở, đôi môi đỏ mọng kia đã trưng ra một nụ cười đầy đắc thắng. Cả ngày mai, kiểu gì Vương Hàn cũng sẽ ở bên chăm sóc Vương Thiên Nhi cô rồi! Cô mới là người phụ nữ mà hắn quan tâm nhất, chứ không phải Hiếu Lan Yên. À phải, Hiếu Lan Yên! Chắc giờ này con nhóc đã bị "xử đẹp" rồi. Có lẽ mai sẽ có phim hay để xem thôi, ai bảo đã ngu ngốc mà còn thích trèo cao chứ! Nghĩ tới đây, quả thực Vương Thiên Nhi muốn bật cười sung sướng, nhưng vì vở kịch còn đang dang dở, đành cố nhắm mắt diễn nốt vai cô gái yêu kiều, vì vô tình tránh một chiếc xe máy mà dẫn tới tai nạn, ngất xỉu tội nghiệp.

Vậy mà trái với tất cả dự định của Vương Thiên Nhi, Vương Hàn chỉ đưa cô tới bệnh viện, làm thủ tục, sau một cú điện thoại liền lập tức rời đi. Vương Thiên Nhi trở tay không kịp, chẳng thể ngờ sự việc lại diễn ra theo chiều hướng như vậy, Vương Hàn không ở lại vì vội đi đâu hay sao? Chẳng lẽ...

Vương Hàn sắp xếp ổn thỏa phòng bệnh cho Vương Thiên Nhi, một câu không nói liền đi mất. Bởi lẽ, trong đầu hắc giờ đây, chỉ có duy nhất một bóng hình bé nhỏ, đang ngốc nghếch đợi hắc trở về, dặt tay vào lễ đường.

Đã thêm 30' trôi qua, một liều thuốc nữa đã được tiêm thêm trong sự chống cự vô ích của Hiếu Lan Yên. Cô thực sự không thể chịu đựng được nữa. Cô đã vật lộn với cơn khó chịu này lâu lắm rồi.

Ba tên đàn ông quay mặt nhìn nhau, nụ cười vô cùng gian xảo biến thái. Bọn chúng tiến tới gần Hiếu Lan Yên, rất nhẹ nhàng mà kéo tay cô đẩy ngã xuống chiếc giường tạm bợ bản thủ, bắt đầu cởi quần áo của mình. Hiếu Lan Yên lơ mơ nhưng lại vẫn có thể nhìn rõ, một cổ buồn nôn dâng lên, nhìn vào thân thể lũ khốn đang trần truồng, cô thật sự chỉ muốn ứa nước mắt... Cô vẫn không hiểu, sao cô lại lâm vào đường cùng thế này?

Chúng vẫn đứng im, trần truồng như đợi cô chủ động tiến tới. Vì chúng hiểu, thuốc càng ngấm thì con người càng mất kiểm soát, nhất là với một con nhóc như Hiếu Lan Yên, hai liều thuốc là quá đủ để cô trở thành một diễn viên cấp ba trong vài phút. Thế nhưng cô vẫn có thể chống cự được tới bây giờ, quả thực là rất phi thường rồi.

Thế nhưng mọi thứ đều có giới hạn của nó, Hiếu Lan Yên cũng vậy. Cô bắt đầu cảm thấy chân tay này không phải của mình nữa, cho dù mắt cô vẫn thấy, cổ họng cô vẫn ghê tởm vô cùng.

Hiếu Lan Yên khóc.

Nước mắt lặng lẽ tuôn ra, phần uất và tủi hổ, chẳng thể thốt ra một tiếng thút thít nào. Chỉ đơn giản là cứ dầm ìa nước mắt. Cô không muốn mình mất đi sự trong trắng này, suốt hơn hai mươi năm trời... Một thứ hi vọng và đau khổ kì dị nào đó dâng lên mãnh liệt, thành công kéo lại được phần nào

sự mất kiểm soát của Hiếu Lan Yên. Trong tâm trí cũng chỉ duy nhất có hình bóng của một người: Vương Hàn.

Có lẽ, cô thật sự đã yêu hẳn rồi! Yêu rất nhiều là chẳng khác...

Nhưng, kia... là Vương Hàn sao? Hay là do cô tuyệt vọng quá nên sinh ra ảo tưởng mất rồi?

*

End chap 22

Chap dài mệt muốn đứt hơi :((

Sr vì để các bạn chờ lâu, dạo này tớ kiểm tra dữ dội quá!

Cảm ơn đã ủng hộ tớ ^^

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ngày Mai Chúng Ta

Tầm mắt Hiếu Lan Yên dần dần mờ đi. Hoặc là, tâm trí cô đang mất kiểm soát. Niềm hi vọng nhỏ nhoi là hình bóng Vương Hàn dường như đã tan biến vào hư không. Hóa ra tất cả chỉ là mộng mị do cô tự vẽ ra, tự hi vọng. Nước mắt Lan Yên vẫn rơi lã chã, thấm đẫm khắp gương mặt trắng nõn, lấm lem đất bụi.

Không! Cô không thể buông xuôi như thế. Cô không thể để chúng muốn làm gì thì làm, dù chỉ là một chút lý trí, cô cũng phải cố lên. Vô tình quay sang bên phải, Hiếu Lan Yên nhìn thấy một mảnh thủy tinh nhỏ, sáng lên dưới ánh đèn vàng yếu ớt, dường như là từ một cái chai đã vỡ. Chưa khi nào nhìn thấy một vật nguy hiểm mà Hiếu Lan Yên lại vui mừng đến thế. Cô yếu ớt với tay tới mảnh thủy tinh kia, cho tới khi nó nằm gọn trong lòng bàn tay bé nhỏ. Hiếu Lan Yên cố sức nắm chặt, tới mức cô có thể cảm nhận được máu tươi đang chảy ra từ lòng bàn tay mình.

Kì diệu làm sao! Đau đớn truyền tới từ bàn tay hình như đã xua đi phần nào cơn mê muội. Hiếu Lan Yên vui sướng vô cùng, bọn chúng muốn cô chủ động, cô sẽ tự thức tỉnh mình. Ba tên khốn vẫn đang mãi mê cười đùa nhe nhớn, rồi lại chỉnh camera, không hay biết rằng cô gái nhỏ nằm trên tấm gỗ kia, đang ra sức dùng mảnh thủy tinh sắc nhọn rạch lên tay mình.

Càng đau đớn bao nhiêu, Hiếu Lan Yên càng ra sức bấy nhiêu. Dường như lúc này, chỉ cần cô dừng cái việc tự hại mình này lại, cơn mộng mị thêm muốn kia sẽ trở lại, lập tức chìm chết cô... Máu tươi ồ ạt chảy ra từ những vết cắt vội vã, một cảnh tượng kinh dị vô cùng!

Cho tới khi bọn lưu manh quay lại phía Lan Yên để chuẩn bị thực hiện những "thước phim" đã dự tính, thì chúng mới phát hiện ra cô thở gấp gấp giữa những vũng máu đỏ tràn lan. Ba tên côn đồ vừa bất ngờ lại vừa tức giận, không ngờ tới một con nhóc như cô cũng dám làm một việc tà trời như thế này. Bỗng dưng chân tay chúng trở nên luống cuống, cùng lúc đó, tiếng cánh cửa sắt nặng nề bị đập văng vào tường nghe thật ghê người vang lên, giống như một đòn mạnh mẽ giáng thẳng vào tâm lý bọn chúng.

Bóng dáng cao lớn của Vương Hàn hiện ngang trước cửa, đôi mắt tức giận giăng đầy sát khí hướng tới, ba tên côn đồ bao năm làm chuyện ác, nay bỗng dưng không rét mà run. Một tên mắt mở trừng trừng, miệng mấp máy chẳng ra hơi:

- Anh... anh cả... kia là... Vương Hàn...

- Mẹ kiếp! Sao nó biết mà tới đây. Đập cửa sổ, chuồn nhanh!

Tiếp theo là những tiếng kính vỡ, rơi loảng xoảng nhức óc inh tai. Ba tên côn đồ quần áo còn chưa kịp mặc, đã vội vàng lao thẳng ra ngoài qua ô cửa sổ.

Hiếu Lan Yên đâu còn sức mà có thể thu hết mọi âm thanh hỗn loạn ấy vào đầu. Cảnh tượng cuối cùng cô nhìn thấy trước khi chỉ còn một mảng đen tối, đó chính là dáng hình thân thuộc bế cô lên bằng vòng tay rắn chắc. Và có lẽ, cô đã cười, dù đau đớn bao trùm...

Một màu trắng xóa, trắng tới vô hồn.

Hiếu Lan Yên bừng tỉnh giấc, đã là lúc nào rồi? Tại sao chân tay cô lại không thể cử động được, cả người cô lại bất động thế này? Ôi trời... Cảm giác hai cánh tay bị băng bó chằng chịt mới khó chịu làm sao, phía bàn tay hơi nhức và vướng, tuy nhiên trong người lại khá nhẹ nhàng dễ chịu.

Hóa ra, cô đang được truyền nước! Nhưng khoan đã, thứ gì đang ghé vào sườn trái của cô thế này? Hiểu Lan Yên cố gắng mở to đôi mắt nâu, dù rất mệt nhưng vẫn lấy hết sức đảo qua đảo lại, tình cờ lại vừa vặn đảo tới vị trí "đặc biệt", cái nơi mà con người cao ngạo kia đang nằm chằng ra nằm, ngồi chằng ra ngồi, đầu ghé sát vào bên sườn cô.

Hiểu Lan Yên phì cười, nhưng vừa cười được vài tiếng thì thềm thì hai cánh tay đã truyền tới cảm giác đau nhức dữ dội. Ui da, đầu cũng đau như búa bổ, mơ hồ vô cùng, cô thật sự chẳng hiểu chuyện gì đã diễn ra nữa...

Con người kia thấy thấy động thì tỉnh dậy ngay lập tức. Hiểu Lan Yên lại thêm lần nữa cảm thấy hài hước, cứ như là cảnh giác ấy, chút động nhỏ mà đã vội mở mắt rồi! Thật là, lúc ngủ trông hăn còn dễ chịu hơn là u ám như khi tỉnh dậy mà.

Vương Hàn thấy con nhóc trên giường mắt mở to nhìn hăn, môi còn có ý cười cợt, mặt liền tối lại, nhưng mừng vui trong mắt thì lại giấu không nổi:

- Tỉnh rồi?

- Phải. Tôi vừa mới...

Tiếng phát ra thật sự là nhỏ như mèo kêu, chắc phải khó khăn cho người nghe lắm. Thế nhưng nhìn bộ dáng Vương Hàn lúc này thì đúng là đã nghe rất rõ rồi. Hăn đưa tay lên định làm gì đó, nhưng bỗng dừng khựng lại giữa không trung rồi hạ xuống, trầm giọng hỏi:

- Sao lại tới đó?

- Dạ? Tới đâu?

- Nhà hoang.

Hiếu Lan Yên dần nhớ ra tất cả, nhớ xong rồi lại cảm thấy tủi thân, hai mắt đỏ đỏ, chất giọng mèo kêu cố gắng diễn tả lại sự việc một cách ngắn gọn dễ hiểu nhất cho Vương Hàn nghe. Vương Hàn nghe xong, phòng bệnh tràn ngập tĩnh lặng, vẻ băng lãnh làm người đối diện nhìn không ra cảm xúc, lại vô tình làm Hiếu Lan Yên bối rối cuống cuồng.

Hiếu Lan Yên kể xong thì im lặng, nghĩ nghĩ gì đó, lại hỏi:

- Cậu chủ, sao cậu lại biết tôi ở đó?

Vương Hàn không nói, chỉ là giơ lên cái điện thoại di động của cô, xem ra bị vỡ một chút ở góc màn hình, hẳn là rơi ra trong quá trình cô bị bắt cóc rồi. Hiếu Lan Yên cơ hồ không hiểu, Vương Hàn tiếp tục nói thêm một câu:

- Là kết nối dò tìm vị trí.

Ồ, hiện đại, là công nghệ tân tiến đó mà! Cũng may có điện thoại cậu chủ mua cho, không thì cô đã đoán thọt rồi! Vương Hàn nhìn cô không chớp mắt, một cỗ tức giận bất chợt dâng lên, thành ra giọng nói hương cô to hơn một chút:

- Sao lại làm chân tay thành ra thế này?

Hiếu Lan Yên thực sự không biết giải thích làm sao nữa? Cô nên nói như thế nào đây? Là cô cần giữ mình? Hay là cô không muốn bị...? Nhưng một lý do thực sự khiến Lan Yên không thể buông xuôi, cô lại không dám nói thật... Vì Vương Hàn sẽ không tin, cũng sẽ không muốn nghe tới điều đó.

Thấy con nhóc yếu ớt nhìn hẩn nửa ngày mà chẳng thể nói nổi một câu, Vương Hàn đúng là không nỡ, trách mình quá vội vàng, con nhóc vừa tỉnh đã dồn dập hỏi nọ hỏi kia. Chung quy cũng chính là lo lắng xót xa... Nhưng có lẽ, dù cô không nói ra, hẳn cũng hiểu rõ lý do vì sao mà. Nghĩ tới đây, hẳn không nhịn được mà nhếch lên ý cười, đặt giữa hoàn cảnh hiện tại thật... chẳng ra làm sao cả!

Vương Hàn đứng lên, bộ dáng cao lớn cứ như che rợp cả gương mặt Hiếu Lan Yên. Hắn kéo chăn bao kín vai cô, định mở miệng ép cô ngủ, lại bắt gặp đôi mắt mọng nước đang lo âu nhìn hắn:

- Cậu chủ, còn đám cưới, chẳng phải ngày mai chúng ta...

Hiếu Lan Yên chưa nói hết, thứ ấm áp thân thuộc đã sà xuống bờ môi khô nứt của cô, nụ hôn vừa dịu dàng vừa khác lạ. Vương Hàn cứ như vậy, đơn giản là không nhìn được mà ử lấy môi cô, hai cánh môi bệch bạch ồm yếu, càng làm hắn thương yêu chẳng nổi rời.

Đúng là con ngốc, đại ngốc, bị mất máu quá nhiều tới mức suýt mất mạng, hôn mê ba ngày liền còn hỏi đám cưới cái gì nữa chứ, đương nhiên hắn phải tìm cách rời sang ngày khác rồi. Nghĩ lại cảnh đêm hôm ấy nhìn thấy cô nhỏ bé nằm giữa tấm gỗ thô sơ, mình đầy máu máu tươi, thương tích chẳng chịt, hắn quả thực đã kìm lòng tốt độ, mới ngăn mình không đuổi theo giết chết ba tên khốn khiếp trần truồng kia. Cũng chỉ vì lo cho cô, mà vội vàng chạy tới bế cô vào lòng, đưa tới bệnh viên, để ba tên kia trốn thoát. Trong quá trình Hiếu Lan Yên nằm trong phòng cấp cứu, hắn thật sự đã biết tới cái cảm giác thế nào là sợ hãi, mất mát. Vương tổng cao ngạo, bộ dáng tiêu tụy, áo sơ mi dính đầy máu, trông mới thật thảm hại làm sao. Nay trách cứ cô là vậy, thế nhưng nghe cô hỏi tới đám cưới của hai người với sự lo âu, không hiểu sao lòng hắn lại ấm áp vô cùng. Chẳng lẽ hắn đã thực sự động tâm với con bé này rồi?

Vương Hàn không đáp lại lời Hiếu Lan Yên, chỉ là lạnh lùng một câu đem cô ném vào giấc ngủ. Hiếu Lan Yên cũng mệt mỏi vô cùng, rất nhanh liền đi tới mộng寐. Đợi gương mặt bầu bĩnh kia trở nên ổn định, hơi thở đều đều, hắn mới bước ra khỏi phòng bệnh, rút điện thoại ra, giọng nói đầy sát khí:

- Đã điều tra xong chưa?

- Chưa có thêm manh mối nào, bọn chúng thật sự rất kín tiếng, là người được thuê từ một bang nguy hiểm.

Vương Hàn tắt điện thoại, tay nắm chặt, dám tiêm thuốc kích dục, lại còn muốn quay phim hãm hại người của hắn, xem ra bọn này cũng không vừa. Nhất định bằng mọi giá, hắn sẽ tìm ra ngọn nguồn.

Điện thoại lại rung, là y tá của Vương Thiên Nhi gọi.

- Có chuyện gì?

- Vương tổng, sức khỏe của Vương tiểu thư thật sự không tốt, cô ấy chỉ muốn gặp ngài.

Vương Hàn không đáp, quay lại nhìn cánh cửa phòng bệnh của Hiếu Lan Yên một chút, trên mặt thoáng qua nét miễn cưỡng, liền bước đi hướng tới phòng của Vương Thiên Nhi.

Sau hôm Vương Thiên Nhi tai nạn xe, rõ ràng lúc hắn đưa cô tới bệnh viện còn lành lặn, vậy mà sau khi hắn chạy đi cứu Hiếu Lan Yên trở về, lại nhận được tin Vương Thiên Nhi bị chấn động tới não bộ, sức khỏe không ổn, cần được theo dõi điều trị. Vì tin tưởng, và cũng vì lo lắng, hắn không hỏi thêm hay bắt chứng thực điều gì. Vì trách nhiệm và nghĩa vụ, hắn cũng nên để tâm chăm sóc Vương Thiên Nhi một chút.

Hiếu Lan Yên giấc ngủ chập chờn, vừa nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc không dài, lại bị tiếng động đánh thức.

Hình như có người tới thăm cô?

*

End chap 23

Hú hú ^^

Các bạn đợi có lâu không ạ :v Tớ xin lỗi nhé. Thực ra tớ còn không định đăng chap vào hôm nay, nhưng vì thấy số lượng người theo dõi đã lên đến hơn 100, nên quyết tâm viết để coi như cảm ơn tất cả các bạn <3 (Chân thành xin lỗi vì sự lười biếng, đừng giận tớ nhé)

Tuy hơn 100 là số lượng rất rất rất rất... nhỏ thôi, nhưng với tớ thì nó to lớn vô cùng ^^

Cuối cùng, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ và tiếp tục ủng hộ tớ, à, cả tác phẩm truyện dài sắp tới nữa nhé! :*

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Về Với Anh

- Yên Yên...

Anh Long? Sao anh ấy lại tới đây. Hiếu Lan Yên muốn gượng dậy, lại vì đau đớn rã rời mà nằm phịch xuống.

Tịch Hình Long xót xa nhìn cô, muốn bỏ hết vương bận mà chạy tới ôm cô vào lòng, mang cô đi thật xa. Từ lâu anh đã biết, ở bên Vương Hàn làm sao cô có thể an toàn cho được. Giờ nhìn người cô khắp nơi đều là thương tích, nói còn không nổi huống chi muốn đứng lên đi lại. Nếu không phải vì sự cách xa, vì sự vô danh vô phận này, anh đã không phải kìm nén từng chút từng chút một, không phải nhẹ nhàng chậm rãi bước tới bên cô, thì thềm vài lời sáo rỗng:

- Em... khỏe chưa?

Hiếu Lan Yên nhìn anh, mở miệng cất giọng nói vừa khàn vừa nhỏ:

- Em đỡ rồi. Sao anh biết mà tới đây?

- Anh... Em đừng nói nhiều nữa, em yếu quá, mau nghỉ ngơi đi. Xin lỗi vì đánh thức em.

Hiếu Lan Yên muốn giải thích không phải như vậy, liền bị anh ra dấu im lặng, kéo lại chăn, bắt cô chìm vào giấc ngủ. Anh đã nhìn thấy Vương Hàn bế cô ra từ ô tô khi tình cờ đi qua cổng bệnh viện, vì cổng lớn cho ô tô chưa mở, nên hẳn vội vã ra khỏi xe bế cô đi tìm bác sĩ. Bộ dáng của hẳn lúc ấy

quả thực vô cùng thảm hại hốt hải. Lẽ nào tình cảm hẳn dành cho Lan Yên là thật? Nếu vậy...

Nhưng không đời nào đâu! Vương Hàn từ xưa tới nay mưu mô độc ác, làm sao có thể vì một cô gái nhút nhát vụng về mà thay đổi. Hiểu Lan Yên vốn dĩ chỉ là của anh, chỉ anh mới có thể bảo vệ cô, chỉ ở bên anh, cô mới có thể hạnh phúc an toàn.

Tịch Hình Long đưa mắt âu yếm nhìn người con gái đang yên lặng ngủ, vừa mới đây còn thức đã ngủ sâu thế này, chắc hẳn cô yếu ớt mệt mỏi lắm...

- Yên Yên, về với anh đi...

Lời chân tình này nói ra, nhưng Hình Long biết chắc chắn Lan Yên sẽ chẳng thể nghe được. Tấm lòng này vốn đã sâu nặng từ rất lâu, nhưng anh cũng biết cô khó mà hiểu được.

Phải, đúng là lời chân tình kia Hiểu Lan Yên chẳng thể nghe thấy, nhưng lại có một người khác vô tình nghe được, đó chính là Vương Hàn. Hắn nắm chặt bàn tay, muốn tiến vào, lại vì nghĩ cho Hiểu Lan Yên mà kìm nén. Hiểu Lan Yên, tại sao con nhóc nghe xong lại chỉ im lặng mà không từ chối? Chẳng lẽ cô cũng thích cái tên họ Tịch kia?

Tịch Hình Long nhìn vẻ mặt an tĩnh của cô, một lúc liền rời đi. Cho tới khi bóng anh khuất khỏi hành lang bệnh viện, Vương Hàn mới bước vào. Hắn lại ngồi xuống bên cô, yên lặng nhìn.

Hiểu Lan Yên thực chất ngủ chưa say, vì thế rất dễ dẫn tới mơ hồ mộng mị. Có thể là do cô đang mơ, hoặc do cô đang tưởng tượng, bởi lẽ những thứ cô nghe thấy, nếu nói là sự thật thì quá mơ hồ. Cô thấy Vương Hàn, cao lớn và đầy nhu tình, nói với cô lời dịu dàng chất chứa. Bởi lẽ đó, cô đã không do dự mà trả lời:

- Em muốn... về với anh...

Thế nhưng quả thực đó chỉ là một giấc mơ, người nói lời dịu dàng với cô là Tịch Hình Long, chứ không phải Vương Hàn như cô đã mộng寐. Còn cái người cao ngạo và bảo thủ kia, hẳn chỉ vô tình nghe được những lời nói mê man từ miệng cô lúc này, cộng với lời nhu tình của Hình Long trước đây, ghép lại, thành sự hồi đáp cho tình cảm nặng sâu của hai người.

Vương Hàn tối mặt, tức giận lan truyền quá nhanh chóng. Mới đây còn hỏi hẳn về đám cưới, vậy mà giờ đã nói lời yêu thương với tên họ Tịch, cũng thực là quá chân thành đi? Nghe hẳn tỏ tình xong vui sướng tới mức, ngay cả trong mơ cũng nhắc tới tên đó à? Vương Hàn lập tức đứng lên, muốn dựng cô dậy hỏi cho ra lẽ, lại vì bộ dáng yếu ớt của cô trên giường mà không nỡ làm.

Hắn quay đi, trên môi bỗng nhiên nở nụ cười, nhưng không phải nụ cười ấm áp vui mừng như trước nữa, mà lạnh lùng khó đoán vô cùng, nhưng nếu nhìn kỹ, thì phải chăng còn pha lẫn cả chua xót. Cô cuối cùng cũng chỉ là loại phụ nữ muốn chiếm hữu tất cả đàn ông, việc gì hẳn phải quan tâm, lo lắng. Bàn tay vẫn nắm chặt, Vương Hàn bình tĩnh bước ra khỏi phòng bệnh của cô, rút điện thoại, nói một câu không thể ngắn gọn hơn:

- Chọn một y tá, tới phòng V105 tầng 1, chăm sóc đặc biệt.

Chưa đợi bên kia trả lời, hắn lập tức cúp máy.

"Hiếu Lan Yên, em yêu Tịch Hình Long, tôi càng không cho em có được, cả cuộc đời này, dù không muốn, em bắt buộc phải ở bên tôi."

Giữa hẳn và cô cũng chỉ là một cái hợp đồng, thậm chí còn là hợp đồng giúp việc, hạ đẳng hết mức. Vậy mà vì cố gì hẳn lúc nào cũng nghĩ về cô, vừa tưởng tượng ra cảnh cô không thể mở mắt liền không thể chịu nổi? Cô vĩnh viễn cũng chỉ là một đứa ô sin không hơn không kém, với hẳn cũng chỉ là cảm xúc thích thú nhất thời, sẽ không bao giờ có chuyện Vương Hàn này động tâm với một con nhóc như cô.

Vương Hàn dừng lại trước cửa phòng bệnh của Vương Thiên Nhi, không do dự tiến vào. Vương Thiên Nhi đang xem tạp chí thời trang, vừa thấy tiếng mở cửa liền vội vàng vút lên bàn, nằm xuống đắp kín chăn, không quên ho lên vài tiếng yếu ớt.

Vương Hàn nghe ra rõ sự cố tình trong những tiếng ho ấy, nhưng vẫn lơ đãng, tiến đến bên cạnh Vương Thiên Nhi.

Vương tiểu thư biết là Vương Hàn thì mừng không kể xiết, muốn nhảy lên mà ôm lấy hắn, lại phải cố gắng mà diễn nốt vai yếu đuối bệnh tật, thật sự là khá mệt mỏi chán chường, nhưng Vương Hàn vừa mới tới đỡ cô ăn giờ lại quay lại, chẳng lẽ vở kịch này thực sự có tác dụng rồi?

- Vương Thiên Nhi, giờ em thấy trong người thế nào?

Trời ơi, quan tâm cô như vậy. Vương Thiên Nhi trong lòng đã nở hoa, nhưng vẫn cố ho ra vài tiếng mới nhỏ giọng đáp:

- Em rất mệt, nhưng thấy anh thì đỡ rồi.

- Nếu em đã đỡ, có muốn trở về nhà không?

Chao ôi, xem ra hôm nay đúng là ngày lành tháng tốt, cô đương nhiên muốn trở về, cô đợi anh hỏi câu này lâu lắm rồi. Một tiểu thư danh giá như cô, vậy mà không sơn phấn, không shopping, không chơi bời tụ tập, ngày ngày chỉ có nằm bẹp trên giường bệnh chật hẹp gò bó, lại còn ba bữa uống thuốc bổ, hỏi cô làm sao chịu được? Dù là vậy, cô cũng không thể để phấn khích lộ ra ngoài. Vương Thiên Nhi liền liếc mắt về phía y tá chăm sóc cho mình. Cô y tá hiểu ý, vì đã được dặn dò trước, nên bộ dáng lo âu hiện ra rất chân thật:

- Không được đâu Vương tổng, Vương tiểu thư còn yếu lắm. Nếu không chăm sóc cô ấy cẩn thận như ở viện, e rằng...

Vương Thiên Nhi nghe xong thì trong lòng không thể hài lòng hơn, đúng là có sự chuẩn bị trước có khác, giờ chỉ cần thêm gương mặt yếu ớt tuyệt vọng nữa là hoàn hảo:

- Nhưng Hàn, ở viện làm em càng mệt, em chỉ muốn về nhà với anh...

Vương Hàn nhìn cô, rồi hướng về phía y tá quyết định:

- Tôi sẽ đưa cô ấy về nhà. Về phần chăm sóc, tôi sẽ lo. Phiền cô chuẩn bị giúp tôi thủ tục xuất viện.

Cô y tá nghe xong thì vội vàng đi ngay. Vương Thiên Nhi đạt được mục đích thì không thể vui mừng hơn nữa. Cô không cần biết đã có chuyện gì xảy ra với Hiếu Lan Yên ban nãy, nhưng xem ra, nó thật sự là việc rất tốt rồi!

Từ hôm ấy, Hiếu Lan Yên không còn nhìn thấy bóng dáng Vương Hàn đâu nữa. Cô không hiểu lý do vì sao, nhưng có lẽ do hấn lại bận công việc. Đồng thời có thêm một chị y tá ngày ngày túc trực bên cô, chăm sóc cô rất chu đáo.

Vết thương trên người Hiếu Lan Yên chuyển biến tốt, rất may là sẽ không bị để lại di chứng. Ba ngày nữa cô sẽ xuất viện. Vậy là cô đã có thể thoát khỏi giường bệnh cùng những bình truyền nước phiền phức, những mũi tiêm và hàng chục viên thuốc mỗi ngày,... và còn có thể nhìn thấy Vương Hàn nữa... Cảm xúc này, có thể được gọi là mong chờ hay không?

- Chị Doãn, chị biết tại sao chị lại bị đưa tới chăm sóc em không?

Chị y tá trẻ cười cười, cái gì mà "bị đưa tới" chứ, cô được chăm sóc cho người của Vương tổng, vui mừng còn không kịp ấy chứ! Con bé tên Lan Yên này thật là vô cùng ngốc nghếch, nhưng tính tình lại hiền lành đáng

yêu, thật dễ làm người ta yêu thích. Dù mới chăm sóc con bé vài ngày, nhưng cô đã rất thích con bé rồi.

- Yên Yên, chị được Vương tổng yêu cầu tới chăm sóc em cho đến khi em ra viện mà.

- Ồ ra thế. Vậy... chị... có biết Vương Hàn đi đâu không?

Chị Doãn tủm tỉm cười, thành thật đáp:

- Cậu chủ đón Vương tiểu thư về nhà lâu rồi, nghe nói Vương tổng muốn đưa cô ấy ra viện.

Hiếu Lan Yên nghe xong, nghĩ nghĩ, sau một lúc bỗng dưng thấy hơi chạnh lòng, thứ cảm xúc vô cùng khó diễn tả bỗng dâng lên. Cô thần thờ nằm xuống, vì vô tình mà đè lên vết thương. Hiếu Lan Yên cắn răng nhịn đau, một câu cũng không dám kêu ra, cứ như vậy mà nặng nề chìm vào giấc ngủ...

*

End chap 24

Hú hú, tớ đã trở lại, chúc các cậu ngày 10/3 vui vẻ! Tớ đang thi học kỳ, cực khổ lắm luôn ý =((

Hiện tại, số người follow tớ đã hơn 600 rồi, tuy chưa là gì so với người khác, nhưng tớ hạnh phúc vô cùng. Cảm ơn các cậu đã luôn ủng hộ, vote, cmt và đợi chờ tớ :v

Cuối cùng, chúc các cậu đọc truyện vui vẻ, đừng quên tớ nha ^^

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Rau Củ Hàm Móng Giò

Hôm nay Hiếu Lan Yên xuất viện.

Chị Doãn bảo, có xe ô tô tới đón cô. Là người của Vương Hàn. Nhưng không có hẳn ta...

Hiếu Lan Yên thấy lòng mình trùng xuống, rõ ràng là mất mát mong chờ, lại chẳng hiểu được lý do tại sao. Cô bước tới gần chiếc xe sang trọng, người ngồi trên ghế lái đã vội vàng bước xuống mở cửa xe cho cô. Ồ, là bác Trần kia mà, lâu lắm rồi cô không có nhìn thấy bác ấy, chỉ thấy mình bác gái thôi.

Một cảm giác kính yêu dâng lên trong lòng Hiếu Lan Yên như là giữa người thân trong gia đình, cô nhìn bác Trần hiền từ chào mình, dù còn mệt trong người nhưng vẫn tươi cười đáp lại:

- Con chào bác Trần, dạo này con không thấy bác, chắc là bác bận lắm?

Bác trai nhìn cô cười hiền, con bé đã làm việc cho cậu chủ gần ba tháng, vậy mà tới giờ vẫn giữ bộ dạng ngốc nghếch ngây ngô, thật khác hẳn so với những nữ giúp việc trước đây. Có thể đó chính là lý do mà Lan Yên có thể ở lại làm việc lâu tới vậy, chính là vì sự thật thà đáng yêu, không toan tính. Bác Trần lại nghĩ nghĩ, không biết sau này khi con nhóc đã trở thành Vương phu nhân, bác còn quen miệng mà gọi cô bé hai tiếng "Yên Yên" không nữa.

Bác Trần lái xe đưa Hiếu Lan Yên về, có hỏi cô vài câu về tình hình sức khỏe. Đương nhiên Hiếu Lan Yên nói rằng mình ổn. Tất nhiên rồi, cô rất

ôn, vết thương cũng sắp lành, có thể sẽ để lại sẹo, nhưng sau khi đóng vảy sẽ hết thôi... Hiếu Lan Yên cười cười, tự an ủi mình, trong đầu hiện lên hình ảnh của ai đó, bỗng nhiên muốn mấy vết thương trên tay mình khỏi nhanh hơn một chút. Nghĩ tới lúc nhìn thấy những vết sẹo sẽ hiện hữu trên hai cánh tay, dưới cổ, hai chân, xấu xí và khó nhìn, bỗng nhiên trong lòng Hiếu Lan Yên dâng lên một nỗi lo âu kì dị...

Xe hơi dừng lại trước cánh cửa sang trọng, trang trí tinh tế xa hoa, Hiếu Lan Yên dường như đã cười. Cô không cần đợi bác trai, tự mình mở cửa lê bước xuống xe. Cánh cửa cao lớn tự động mở rộng, như mở ra cả cánh cửa hi vọng chờ mong trong lòng cô hầu nhỏ đang đứng ngược nhìn.

Bác trai lại cười hiền, nói với cô như dặn dò:

- Yên Yên, giờ bác có chuyện phải đi ngay, con vào nhà đi nhé! Nhớ giữ sức khỏe.

Hiếu Lan Yên bước vào phòng khách thân thuộc, hít một hơi thật sâu. Cứ như được trở về "nhà" vậy, từ địa ngục nhảy lên thiên đường. Cô nén khó chịu từ những vết thương chưa lành, cổ cất tiếng gọi to:

- Bác gái à...

Im ắng.

Lấy hết sức bình sinh gọi thêm một tiếng, phổi như muốn long ra vậy, vẫn không có tiếng trả lời.

Bác gái đi vắng sao? Trong nhà không có ai?

Kì lạ thật. Hiếu Lan Yên bỗng thấy lòng hụt hẫng. Một chút tui thân tự nhiên xuất hiện rồi rất nhanh liền biến mất. Hiếu Lan Yên căn bản hiểu được mình không có quyền tui thân, cô được đưa vào viện, được chữa trị như vậy là đã quá may mắn rồi.

Hiếu Lan Yên đứng chôn chân trên nền nhà một lúc, chẳng biết tiếp theo nên làm gì, thôi thì đành ngồi ở ghế sofa đợi thử vậy.

15 phút trôi qua, sẵn trong lòng đang mệt mỏi, kì thực có hơi ngu ngốc, nhưng đêm qua Hiếu Lan Yên đã đỡ người tới mức quá hưng phấn vì hôm nay được xuất viện, thao thức tới hai giờ sáng. Nghĩ lại đúng là chẳng ra làm sao cả... Hiếu Lan Yên một mình cười khổ, cứ mông lung như vậy liền tiếp đi.

Cô cũng rất sợ nhờ bác gái hay cậu chủ đi công chuyện từ bên ngoài sẽ về bất chợt, nên đâu có dám ngủ say, cô cứ chập chờn, ngồi trên ghế êm mà đầu gật lên gật xuống. Thi thoảng vì giật mình mà mở to mí mắt, lại nhìn ngó xung quang xem có người về hay không. Cô đơn lẻ loi, ngay giữa ngôi nhà rộng lớn, kể cũng đáng ghét thật đấy!

Cho tới khi nghe thấy tiếng người, thì Hiếu Lan Yên mới quyết định mình không nên duy trì tư thế gật gù này nữa. Nhưng dị thường là, tiếng nói kia, lại phát ra từ phía trên lầu, ngay đầu cầu thang. Như vậy, tức là trong nhà có người? Nhưng... vừa nãy cô đã lớn tiếng gọi, đâu có ai trả lời? Tiếp tới, là tiếng bước chân xuống cầu thang, giọng nói trong trẻo thanh cao đi kèm:

- Hàn, đừng lo, anh cứ bắt em nằm trong phòng như vậy em liền phát ốm mất...

Bác gái Trần kia mà? Còn đang ân cần đỡ Vương tiểu thư xuống từng bậc cầu thang nữa. Ngay đằng sau... là Vương Hàn. Mặt hắc lạnh như băng, ánh mắt quét qua cô, đến một tia cảm xúc bất kì cũng không có, nhưng khi nhìn sang Vương Thiên Nhi, thì hình như tràn ngập yêu thương lo lắng.

Hiếu Lan Yên biết điều, lòng buồn cũng kìm lại, nhìn nụ cười trên môi bác gái hướng mình đầy gượng gạo, liền lên tiếng nho nhỏ, giọng cất lên vẫn còn khó khăn nỗ lực, nhưng đã dễ nghe hơn nhiều:

- Con chào bác... Cậu... cậu chủ ạ...

Bác Trần tươi cười nhìn cô, định nói gì đó lại bị âm thanh tiếng kêu của Vương Thiên Nhi xen vào:

- A... Á...

Vương Hàn vừa nghe tiếng kêu thì vội vươn tay đỡ lấy eo Vương Thiên Nhi, giọng nói không nghe rõ cảm xúc, nhưng đặt trong hoàn cảnh thì vẫn là ngập tràn quan tâm:

- Làm sao vậy?

- Không, em không sao, là không để ý, suýt trượt chân thôi mà...

Miệng hoa thì cười thoải mái, nhưng gương mặt thì tỏ ra nhăn nhó khó khăn vô cùng. Ai không biết nhìn vào lại tưởng tiểu thư đau ốm vẫn mà gắng gượng để làm vui lòng mọi người, có khác nào ý ám chỉ bác Trần dìu cô ta mà không để ý đâu cơ chứ?

Vương Thiên Nhi tới gần sofa, ánh mắt dò xét khó chịu dành tặng riêng cho Hiếu Lan Yên. Cô biết ý, vội đứng dậy khỏi ghế, nhỏ giọng:

- Chào Vương tiểu thư...

Vương Thiên Nhi ngồi nhanh xuống ghế, bộ dáng vẫn thanh tao vô cùng. Hướng tới bác Trần cười hiền dịu:

- Bác Trần, tôi bỗng dưng chóng mặt quá, bác có thể massage một chút giúp tôi không?

Làm sao bác Trần có thể từ chối, đương nhiên vâng dạ rồi vòng ra sau đầu Vương Thiên Nhi xoa bóp. Vương tiểu thư hình như còn chưa thỏa mãn, chợt nhớ ra điều gì, liền đưa mắt nhu tình về phía Vương Hàn nhỏ nhẹ nói:

- Hàn, em bỗng nhiên muốn ăn canh rau củ hầm móng giò, liệu cô Hiếu có thể làm cho em ăn không?

Vương Hàn liếc qua Hiếu Lan Yên, trầm giọng:

- Em muốn ăn có để gọi mang tới, sao phải nhờ người làm.

Vương Thiên Nhi mỉm cười hiền lành, giọng nói giờ còn mang chút nũng nịu:

- Anh thật... người ta là muốn ăn vị nhà làm [Tác giả: Sữa chua vinamilk - vị ngon nhà làm, ngon như nhà làm :v], gọi ngoài thì em làm sao còn nói nữa, có giúp việc để làm gì chứ.

Hiếu Lan Yên nghe xong liền cười ngu, lên tiếng:

- Vương tiểu thư yên tâm, cô muốn ăn, tôi đương nhiên làm.

Nói xong liền chạy ngay vào trong bếp. Nói là chạy, nhưng bộ dáng thì chỉ là đang cố gắng đi nhanh hơn lê lết một chút thôi. Cô mở tủ lạnh, thấy móng giò, rau củ, dao thớt đều đã đầy đủ, liền không nghĩ nhiều mà nhanh chóng bắt đầu lấy rau củ ra cắt miếng.

Đang định cầm lên con dao sắc bén, Hiếu Lan Yên lại chợt nhận ra, tay phải mình đang băng bó chằng chịt, biết phải nấu nướng làm sao bây giờ? Suy nghĩ một hồi, thôi thì đành dùng tay trái vậy.

Nhưng nghĩ là một chuyện, mà làm lại là một chuyện khác nha! Thực sự là khó không tưởng được, Hiếu Lan Yên đâu có thuận tay trái chứ? Cắt rau củ thì miếng to miếng nhỏ, lại còn chậm như rùa. Lại nói tới chặt móng giò, con dao cũng không phải nhẹ nhàng gì, cộng với lực đạo yếu hơn sên ở tay Hiếu Lan Yên, bốn năm nhát mới cắt ra được một khúc, thì quả thực đúng là... thảm hại!

Vắt vả mãi tới lúc múc ra "thành phẩm", Hiếu Lan Yên cố lắm mà mỗi lần múc ra chỉ được có chút nước hầm. Ôi chao! Xem ra đợi ăn được rau củ hầm móng giò của cô, người ta cũng đã ngủ được nửa ngày rồi. Hiếu Lan Yên thở phào nhẹ nhõm, ngắm nhìn bát canh... không mấy đẹp mắt của cô, nhưng thôi, cũng tạm chấp nhận, cô đã nỗ lực lắm rồi đấy!

Ấy vậy mà, đau khổ lắm cơ! Cả nửa cuộc đời này, Hiếu Lan Yên mang ra đánh cược để bê bát canh giò heo chết tiệt lên cho "nàng công chúa say ngủ" trên lầu. Ừ thì, nhìn thấy cảnh nam nữ ôm ấp nhau, người ngồi ôm cổ người đứng là một chuyện đi. Đằng này Vương tiểu thư kia, vừa nhìn thấy Hiếu Lan Yên liền chán ghét. Công nhận là bát canh của cô trông cũng khó ưa thật, nhưng có cần phải cố ý hất đổ như vậy không?

Đứng ở góc độ kia, Vương Hàn chỉ biết rằng bát canh nóng hổi vì vô tình mà rơi xuống. Hơi nóng bốc lên nghi ngút, Vương tiểu thư nhăn nhó kêu nóng, nước mắt chắc cũng sắp chảy xuống rồi, vậy mà bộ dạng vẫn là cố chịu đựng hướng Vương Hàn lên tiếng:

- Em sơ ý quá, xin lỗi cô Hiếu...

Hiếu Lan Yên ngốc không để đâu cho hết, vừa nghe người ta nhăn nhó liền cuống quýt tự trách mình bất cẩn. Lại còn tay không cố gắng dọn dẹp lại đồng hồ vỡ kia, đến canh nóng đã thấm đầy vào lớp băng bó mỏng manh trên tay cũng không thèm để ý.

Vương Hàn đứng một bên chứng kiến, tay nắm chặt lại, cuối cùng vẫn là tiến về phía Vương Thiên Nhi đưa cô ta đi rửa sạch vết thương rồi bôi thuốc. Hiếu Lan Yên biết chuyện đó là đương nhiên, nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn là đau nhói. Cơn đau vô hình nhấn chìm cô vào mơ hồ, cho tới khi cảm giác vừa đau vừa xót ở tay phải truyền tới đánh thức não bộ, Hiếu Lan Yên mới phát hiện ra canh nóng đã thấm tới vết thương còn chưa lành lặn dưới lớp vải băng của cô rồi.

Nhìn xuống đồng thức ăn còn chưa dọn xong, lại nhìn nước canh đang nhỏ giọt trên bàn tay mình, Hiếu Lan Yên bỗng nhiên thấy vô cùng bất lực và vô dụng, thứ long lanh đọng đầy nơi khöhe mắt, lại như sợ hãi mà chẳng dám rơi...

Bác gái Trần làm việc nhà từ tầng trên đi xuống, vô tình nhìn cửa phòng cậu chủ đang mở, lại thấy Hiếu Lan Yên đứng bên trong bất động, mới vì kì lạ mà tiến vào. Nhìn cảnh tượng trước mắt quả là hỗn độn kinh khủng, bác gái vội chạy tới, ném cái bát trên tay trái Hiếu Lan Yên xuống, cầm lấy tay phải của cô hỏi han lo lắng. Hiếu Lan Yên như bị bất động cứ lặng im, rồi lại ập úng, bác Trần càng sợ hãi, vội kéo cô xuống dưới tầng gọi bác sĩ của nhà họ Vương tới. Tuy bác biết tùy tiện gọi bác sĩ riêng của cậu chủ tới là không được phép, nhưng con bé thành ra thế này làm sao bác có thể để yên được? Tội nghiệp con nhóc, vừa mới ra khỏi cửa bệnh viện mà...

Vương Hàn sau khi rửa vết phồng cho Vương Thiên Nhi, trở ra liền thấy bãi hỗn độn trên giường, người không thấy đâu, đương nhiên vừa rồi đứng trong phòng tắm hẳn nghe thấy tất cả, nhưng chỉ buông một câu với Vương Thiên Nhi:

- Tối nay qua phòng anh ngủ.

- Dạ.

Trước mặt Vương Hàn khó khăn chịu đựng, hẳn vừa quay đi người đẹp liền cười tươi rạng rỡ như nắng ban mai. Cũng phải thôi, vì cô đã đạt được mục đích rồi mà!

*

End chap 25

Hí hí, con Au lười biếng đã trở lại mọi người ạ ^^

Không biết giờ này còn bạn nào thức để đọc chap này không nữa. Dù sao thì, chúc các cậu đọc truyện vui vẻ, yêu các cậu :*

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đùng Mong Thoát

Bác sĩ riêng của nhà họ Vương đến rất nhanh và cũng rời đi rất nhanh. Trước khi đi, chỉ để lại cho Hiếu Lan Yên và bác Trần vài câu dặn dò.

Hiếu Lan Yên ngồi trên sofa vẫn trong trạng thái ngơ ngẩn cả người. Cơ hồ, chỉ nghe rõ duy nhất một lời: Vết thương ở tay của cô, có thể để lại sẹo do dấu hiệu nhiễm trùng.

Bác Trần cũng im lặng theo, nhìn cô với ánh mắt xót xa vô cùng. Băng thuốc đã được thay mới, Hiếu Lan Yên lẳng lặng thở dài, cảm thấy mình thật thảm thương, thật chẳng ra làm sao cả. Bởi vốn dĩ nơi đây đâu phải là nơi cô nên thuộc về, ngay từ đầu khi ngu ngơ mà bước chân tới, cô đã khởi đầu cho những chuỗi sai lầm của đời mình rồi.

Bóng người cao lớn kiêu ngạo nơi cầu thang, đơn giản chỉ là cứ đứng đó. Từng lời dặn dò của bác sĩ không một câu nào là không được thu gọn vào tai Vương Hàn. Hắn định bước chân xuống bậc cầu thang, lại do dự mà thu về, đi thẳng vào phòng làm việc, khóa cửa.

Vương Hàn từ sáng chưa ăn gì, có chăng cũng chỉ là điên cuồng làm việc. Trời cũng đã về chiều, không gian qua ô cửa kính rộng lớn của biệt thự xa hoa, ngả bóng tối tăm mơ hồ không rõ. Hắn ngẩng đầu nghĩ nghĩ một lát, lại cúi xuống tiếp tục làm việc, bỏ qua cả tiếng bác Trần mời xuống nhà ăn cơm từ bao giờ.

Cho tới khi hắn quyết định tạm nghỉ, thì đồng hồ cũng đã điểm 10 giờ tối. Không ngờ lại muộn tới như vậy, hồ sơ chất đống hồ sơ, mà hắn cơ hồ

cứ không ngừng làm việc, dường như là để khỏi phải bận tâm suy nghĩ bất kì việc gì khác.

Nhưng dù có yêu công việc, sống chết vì sự nghiệp tới mức nào, Vương Hàn vẫn chỉ là con người, đương nhiên cũng biết mệt biết đói. Hắn điềm điềm bước xuống tầng một, thấy không gian im ắng, ánh đèn chùm màu vàng quý phái vẫn thường được bật mỗi đêm. Giờ này mọi người trong nhà đều đã đi ngủ. Chợt nhớ tới những đêm có một con nhóc người hầu vẫn thường thức khuya để đợi hắn về, mệt tới nỗi ngủ gà ngủ gật trên sofa, Vương Hàn vô thức mà kéo lên một đường cong hoàn mỹ nơi khóe môi bạc.

Thật y như rằng, cứ dời công việc gò ép ra, trong tâm trí hắn lại hiện lên cái bóng dáng bé nhỏ, gương mặt ngờ nghệch ngốc nghếch ấy... Dù có bị người ta áp bức, cũng chẳng bao giờ biết mở miệng tìm cách chống trả, cứ lẳng lặng mà chịu thiệt hại khổ sở cho mình. Như vậy thì không nói đi, nhưng vì sao nhất thiết phải là ở bên Tịch Hình Long? Chẳng lẽ cái quá khứ thanh mai trúc mã ấy có giá trị lớn lao với cô tới nỗi khắc cốt ghi tâm như vậy?

Phòng bếp yên ắng không một tiếng động. Vương Hàn mở đèn, tiến lại gần tủ lạnh. Chẳng hiểu vì cố gì, mà một tổng tài cao cao tại thượng như hắn, giờ đây lại phải tự mình mò xuống bếp tìm đồ ăn? Cảm xúc khó hiểu đan xen vài phần không chấp nhận, nhưng cũng chẳng hề bộc lộ trên gương mặt băng lãnh. Cũng có thể, hắn chưa nhận ra, lời thốt ra thì ngập tràn vô tâm tàn khốc, nhưng trong lòng thì chẳng hề muốn đánh thức giấc ngủ của ai kia.

Thức ăn gần như vẫn còn nguyên, có lẽ là bác Trần cố ý để lại để phòng hắn kêu hâm lại để mang lên. Ấy thế mà, tay hắn lại vô thức, tìm tới cái nồi áp suất kia. Canh rau củ hầm móng giò vẫn còn rất nhiều. Hắn múc một bát canh lớn, điềm nhiên ngồi xuống bàn ăn sang trọng tinh tế thường thức, lại nhìn rau củ trong bát miếng to miếng nhỏ, nghĩ tới bàn tay tội nghiệp của con nhóc nào đó, cảm xúc vừa buồn cười lại tới khó chịu xót xa.

Mùi vị không tệ...

Xem ra đúng là đã có năng lực đầu bếp rồi! Rau củ cùng móng giò rất mềm, gia vị nêm nếm đậm đà, ăn rất vừa miệng. Vương Hàn khóe miệng khẽ nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp, sau khi đem bát để xuống bồn rửa, liền nhẹ nhàng đi lên gác. Tình cờ khi đi qua phòng Hiếu Lan Yên, thấy cửa phòng con nhóc hé mở, lại không kìm được mà khẽ tiến vào.

Thế nhưng trái với dự định sẽ thấy gương mặt tròn tròn trắng nõn kia yên lặng ngủ, trước mặt hẵn lại là cảnh Hiếu Lan Yên cả người run lên bần bật, mồ hôi vã ra như vừa tắm. Hẳn vội vàng lao tới bên giường, bàn tay to rộng có phần thô ráp nhẹ đặt lên trên vầng trán nhỏ. Nóng như lửa đốt! Lẽ nào vì vết thương lúc trưa mà giờ phát sốt rồi?

Lo lắng cùng hồi hận dù cố gắng thế nào cũng không áp chế nổi, hẵn lập tức vớ lấy điện thoại, định gọi bác sĩ, nghĩ nghĩ điều gì lại đặt máy xuống, vào phòng tắm lấy ra khăn lạnh ẩm. Khốn khiếp, sốt cao tới mức này một tiếng cũng không biết kêu lên, hẵn lau người cho, ngoài mấy tiếng rên khó chịu nhỏ nhoi cũng không có phản ứng gì, có phải hay không là hôn mê rồi? Vương Hàn càng nghĩ càng cuống, càng tức giận, lực đạo trên tay cũng mạnh hơn, làm Hiếu Lan Yên nằm dưới vì đau mà phát ra tiếng kêu khẽ, đồng thời lại làm tâm can Vương tổng như bị bóp nghẹt...

Đặt thêm chiếc khăn khác lên trán cô, lặng yên ngồi trên giường mà cẩn thận xem xét từng biểu cảm trên gương mặt con nhóc. Hiếu Lan Yên đang sốt, trong người nóng lạnh bất thường, lúc này bị xốc chăn ra để thay quần áo thì lạnh đến rùng mình, trong cơn mê sáng buột miệng kêu lên mấy tiếng:

- Ba... mẹ...

Vương Hàn biết cô nói mơ, tay vô thức mà đưa lên khuôn mặt đáng yêu của cô véo nhẹ. Cảm xúc non nớt mềm mại trong lòng bàn tay thật làm

người ta lưu luyến chẳng muốn rời. Biết rằng cô đang bệnh, nhưng lại không tự chủ mà cúi xuống cắn nhẹ vào hai cánh môi mỏng của cô, cứ như có thứ mật ngọt vô hình chảy nơi khoe miệng hai người, Vương Hàn từ khi nào đã tham lam quấn lấy làm Hiếu Lan Yên ngạt thở vô cùng.

Bỗng như mơ thấy điều gì, Hiếu Lan Yên sợ hãi kêu lên:

- Anh Long...

Hai tiếng này, thành công đem nhu tình của Vương Hàn đập tan thành từng mảnh. Gương mặt tuần mi như sáng lên giữa đêm bởi lớp lớp tầng tầng hàn khí. Hiếu Lan Yên mơ hồ cũng run lên, lại thấy cánh môi mình vô cùng đau đớn. Cơ đau như kéo cô thanh tỉnh, hai mi mắt he hé mở ra, lập tức bắt gặp gương mặt tuần mi nhưng cực phẩm lạnh lẽo, phóng đại ở ngay trước mắt.

Cô giật mình, vừa khó hiểu vừa sợ hãi, muốn lùi lại để tránh đi bờ môi tà ác của hắn, lại phát hiện ra mình đang nằm bẹp trên giường, trong người lại rất mệt mỏi rã rời, thật sự là không có đường lui nữa!

Sau một hồi rung trời chuyển đất, Hiếu Lan Yên quả thực muốn ngất đi ngay lập tức, Vương Hàn mới buông tha cho cô. Nhưng chưa hẳn, bàn tay to lớn của hắn đưa lên gương mặt trắng trẻo của cô bóp mạnh, làm Hiếu Lan Yên đau tới muốn rơi nước mắt, lại chẳng thể mở miệng hỏi bất kì lời nào. Có lẽ đây chỉ là giấc mơ của cô chăng? Nhưng tại sao nó lại là cơn ác mộng kì quặc thế này? Cậu chủ tại sao lại đang tức giận với cô chứ? Không, cô phải cố thanh tỉnh mình, cô không muốn cứ mê muội thế này.

Một tiếng "Hàn" ngọt ngào, tràn đầy mong ngóng tới mức làm lòng người rung động, nhưng lại vĩnh viễn chỉ có thể nuốt vào trong mà không thể thốt ra thành lời, tâm tình cô hầu nhỏ tội nghiệp cứ dần dần vỡ vụn, tan thành mây khói trong tuyệt vọng, khó khăn...

Trước khi tiếp tục ngắt đi vì mệt mỏi, rõ ràng bên tai Hiếu Lan Yên đã được truyền tới những tiếng gằn đầy tức giận:

- Em, đừng mong thoát khỏi tôi.

Vương Hàn thấy cô thiếp đi, rất lo lắng nhưng lại không thể để mình quan tâm, bởi lửa giận trong lòng vì hai chữ "anh Long" kia mà bùng bùng không cách nào dập tắt. Hắn bước ra khỏi phòng Hiếu Lan Yên, lập tức tiến về phòng mình, đồng thời, lại thấy điện thoại di động trên tay đổ chuông.

Vừa nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, hắn liền lập tức điều chỉnh lại tinh thần, khôi phục bộ dáng lạnh lẽo bình thường trong phút chốc. Bấm nút chấp nhận, trong giọng nói còn mang nhiều phần nhẹ nhàng lễ phép:

- Mẹ?

Người ở đầu dây bên kia nói gì đó, từng tiếng từng lời phát ra vừa ngắt quãng vừa lo sợ, lại đầy gấp gáp. Vương Hàn nghe xong, lên tiếng trấn an Vương phu nhân, chỉ sau vài giây suy nghĩ liền trả lời, câu nói mang ý quyết định, vững vàng như núi:

- Được, vậy mẹ hãy tổ chức đám cưới vào ngay đầu tuần sau đi.

Sau lời chào tạm biệt cùng dặn dò Vương phu nhân, Vương Hàn đặt di động xuống, tiếp tục ngồi vào bàn làm việc, tay xoa nhẹ mi tâm. Sau vài phút, lại nhắc điện thoại lên gọi cho vài đàn em chuẩn bị công việc.

Vương Thiên Nhi xinh đẹp gợi cảm, đứng đằng trước cánh cửa phòng còn chưa kịp đóng của Vương Hàn từ bao giờ, định bước vào, lại vì cuộc nói chuyện điện thoại vừa nãy mà khựng lại. Lời có thể chưa cụ thể, nhưng ý nhị thì đương nhiên cô rất hiểu. Đám cưới... lại là đám cưới chết tiệt ấy... Là Vương Hàn, là ba mẹ đã ép cô phải hành động... Móng tay màu đỏ tình

xảo, vì tức giận mà run lên, cắm vào da thịt như sắp bật máu, răng ngọc cắn chặt bờ môi đỏ mọng: Vương Thiên Nhi cô, quyết không thể để chuyện này diễn ra được!

*

End chap 26

Chào các cậu :v tớ đã đọc tất cả các cmt, thấy có vài bạn bắt đầu phàn nàn vì sự rề rệ lê lét của tớ rồi :(Tớ cũng muốn đánh bản thân mình lắm, nhưng ý tưởng chưa đến nên cũng đành bất lực. Xin lỗi đã để các cậu đợi lâu, chúc các cậu đọc truyện vui vẻ ^^

Thank you & love you <3

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đặc Biệt Là Vì Anh

Nắng sớm lên cao, len lỏi vào đôi hàng mi đen ngầy dại, thi thoảng khẽ rung rung. Người trên giường bộ dáng dúm dỏ, lăn qua lăn lại.

Hiếu Lan Yên nheo nheo đôi mắt, khó nhọc tỉnh dậy. Trong người vẫn còn mơ hồ hết sức, nhưng cũng đã đỡ hơn rất nhiều. Cái khăn mặt màu trắng trượt ra khỏi trán mịn, nước lạnh thấm từ đêm qua đã sớm khô hết. Cô nhìn vào đồng hồ trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Đã gần 8 giờ sáng rồi. Sao cô lại ngủ quên mất thế này? Chết dở, vậy mà bác gái lại không gọi cô, chẳng lẽ bác ấy có việc bận ra khỏi nhà từ sớm rồi?

Hiếu Lan Yên lết mình vào phòng tắm, vẫn thấy đầu ong ong như có máy khoan đang hoạt động, bước chân vì thế mà cũng siêu vẹo theo. Nhanh chóng vệ sinh cá nhân, cô lại tiếp tục lê cái thân xác nhỏ bé xuống dưới nhà.

Bác Trần đang đứng làm việc một mình ở phòng bếp. Ồ, không phải bác ấy bận việc gì sao? Hiếu Lan Yên ngốc nghếch tự hỏi, bác gái vẫn ở nhà, vậy mà lại để cô ngủ quên như thế, thật là kì lạ quá. Cô lấy sức cười cười, nụ cười đầy mệt mỏi và tạm bợ, nhìn qua rõ ràng là biết không ổn. Bởi mới sáng sớm thôi, không nên để bác gái trông thấy bộ dạng dọa người của cô mà cả ngày xui xẻo được!

- Bác gái, chào buổi sáng!

Bác Trần đang thái thịt xông khói thơm lừng, nghe tiếng nói ngọt ngào thì khẽ cười hiền hậu, dừng lại công việc đang dang dở, đi tới vòi nước rửa

sạch tay. Xong xuôi lại lau khô vào chiếc tạp dề màu hồng trước bụng, sau đó nhẹ nhàng đặt lên trán cô:

- May quá, hết sốt rồi. Còn mệt hay không?

Hiểu Lan Yên thấy hơi kì lạ, liền hỏi:

- Con khỏe lắm. Nhưng, sao bác biết con bị mệt?

- Sáng nay ta tỉnh giấc từ rất sớm, đi qua phòng con lại thấy cửa mở, nghĩ con đã dậy nên mới vào xem. Ai ngờ con nằm co dúm trên giường, trên trán còn đắp khăn ẩm, đoán chắc là con phát sốt rồi.

- A, vậy nên hôm nay bác mới để con dậy muộn sao?

Bác Trần không đáp, chỉ hiền từ gật đầu. Hiểu Lan Yên trong lòng không biết bao nhiêu là cảm kích, càng nghĩ lại càng ấm áp. Bác gái thật cứ như là mẹ cô vậy, lúc nào cũng ở bên quan tâm lo lắng cho cô hết mực, thậm chí nhiều lúc cô nghĩ, có khi cô còn được bác ấy chăm chút hơn cả chị Tiểu Phương nữa ấy chứ! Lại nhắc tới chị Tiểu Phương, không biết chị ấy từ khi chuyển tới nhà phu nhân giúp việc có sống tốt không nữa, cô thật là nhớ chị ấy chết đi được...

Bác Trần lại tiếp tục chuẩn bị bữa sáng, còn quyết không để Hiểu Lan Yên làm hộ. Vì thế, cô đương nhiên trở thành kẻ vô dụng rồi, đành ra phòng khách giết thời gian.

Hiểu Lan Yên ngồi nghĩ vu vơ một lúc thì có tiếng bác Trần vọng ra từ bếp:

- Yên Yên, lên phòng gọi cậu chủ và Vương tiểu thư xuống ăn sáng đi con.

Hiếu Lan Yên ngoan ngoãn "Dạ" một tiếng, không dám chậm trễ mà tiến về cầu thang.

Cửa phòng cậu chủ đóng chặt, hàn khí tỏa ra cứ như là nhà giam vậy :v Thành thật mà nói thì, cô vẫn thấy sợ căn phòng này, từ xưa đến nay vẫn luôn như vậy. Hiếu Lan Yên rụt rè đưa bàn tay nhỏ gõ lên cửa mấy tiếng. Đứng đợi một lúc chẳng thấy có phản ứng gì, cô lại tiếp tục gõ cửa, kèm theo tiếng gọi nho nhỏ lễ phép:

- Cậu chủ ơi, bữa sáng đã xong rồi.

Kì lạ thật đấy... Mọi khi chẳng cần phải gọi, cậu chủ đã xuống nhà để ăn sáng đi làm rồi, vậy mà hôm nay cô đã gọi lâu như vậy vẫn chưa có hồi đáp là sao?

"Cạch"

A, cửa mở rồi. Nhưng trái với suy nghĩ của Hiếu Lan Yên, thay vì một thân hình to cao ngạo mạn kia, lại là một dáng người thon thả quyến rũ.

Vương tiểu thư?

Cô ấy đang ở trong phòng cậu chủ sao? Hiếu Lan Yên nhất thời bất động, nhìn bộ dáng ngái ngủ của Vương tiểu thư, cô chốc lát buột miệng:

- Vương tiểu thư, cô cũng ở đây sao?

Nói xong mới lập tức thấy mình tọc mạch xấu tính, liền vội vàng sửa lại:

- Thật may quá, tôi đang định mời cô cậu xuống ăn sáng.

Vương Thiên Nhi một thân váy ngủ màu xanh lục, chỗ cần rộng rất rộng, chỗ cần chật rất chật, câu dẫn mê người. Cô ta nhìn cái gai trước mắt, khó chịu không hện liền dâng lên, tuy nhiên lại nghĩ vì đại cuộc, liền nhẹ nhàng đáp:

- Được rồi, cô Hiếu xuống trước, tôi thay đồ rồi xuống ngay.

Hiếu Lan Yên cũng chỉ biết gật đầu, lật đật đi xuống dưới nhà. Một lúc sau, Vương Thiên Nhi cũng xuống, điềm đạm ngồi xuống bàn ăn tinh xảo, rất quý phái mà nhấp một ngụm sữa. Bác Trần thấy lạ liền nhẹ nhàng hỏi:

- Vương tiểu thư, sao chỉ có mình cô, còn cậu chủ đâu ạ?

Wương Thiên Nhi cười rạng rỡ, dù câu trả lời rất nhẹ nhàng nhưng vẫn là nâng cao tông giọng, cố tình để con nhóc người hầu kia nghe rõ:

- Đêm qua tôi sang phòng Hàn ngũ, sáng nay tỉnh dậy đã không thấy anh ấy đâu rồi.

Bác Trần nghe xong bỗng dừng cảm thấy hơi ái ngại, rất tự nhiên mà nhìn sang xem xét phản ứng với Hiếu Lan Yên, thấy con bé đơ ra như tượng, liền thở dài một tiếng, đáp lại Vương tiểu thư:

- Ồ, vậy chắc là trong lúc tôi đi chợ từ sớm cậu chủ đã đi làm rồi.

Wương Thiên Nhi khước miệng gương cao ngạo nghề, im lặng không đáp, tiếp tục từ tốn ăn hết sandwich và sữa tươi trong chén cốc bằng sứ tinh xảo.

Hiếu Lan Yên đang định vào bếp nấu bữa trưa thì nghe tiếng động ngoài cửa, liền chạy ra xem ai, biết là ai rồi lại thấy mình lúng túng vụng về tới kì lạ.

- Cậu... cậu chủ ạ...

Wương Hàn nhìn cô, nhưng nhanh tới mức không đủ để người ta nhận ra cái nhìn ấy, rồi lập tức quay bước lên phòng. Kí ức đêm qua mơ hồ hiện ra

trong tâm trí Hiếu Lan Yên, rất nhanh liền bị cô lơ ngơ mà gạt bỏ. Bỗng dưng cậu chủ lại về vào buổi trưa, lẽ nào chiều nay được nghỉ?

Một lúc sau, Vương Thiên Nhi cùng Vương Hàn tình cảm đi xuống phòng khách. Vương Thiên Nhi như vô tình nảy ra ý tưởng, vui vẻ cười nói với Vương Hàn:

- Hàn, lâu lắm rồi anh mới về ăn trưa, hay là hôm nay để em đích thân vào bếp nấu nhé?

Vương Hàn gương mặt vẫn lạnh như băng, nhưng trong giọng nói thì ít nhiều cũng là quan tâm lo lắng:

- Em chưa khỏe hẳn sao còn muốn nấu ăn? Thích thì để khi sức khỏe ổn định là được.

Nhưng Vương Thiên Nhi đã quyết điều gì làm sao để bỏ cuộc, tiếp tục giữ vững tươi cười đề nghị:

- Như vậy sao được chứ, em biết công việc của anh rất bận. Cứ để em nấu cho anh một bữa cơm, đặc biệt là vì anh đấy!

Vương Hàn thấy người đẹp kiên quyết cũng không tiếp tục ngăn cản, chỉ dặn dò hai câu rồi lại điêm tĩnh hưởng về cái ti vi lớn trong phòng khách.

Vương Thiên Nhi được đồng ý đương nhiên vô cùng thỏa mãn, nụ cười cứ nở mãi trên môi, đeo lên tạp dề con thỏ đáng yêu mà hàng ngày Hiếu Lan Yên vẫn thường đeo, bắt tay vào làm bữa trưa cho người yêu trong lòng.

Nói thì nói là bữa cơm của Vương tiểu thư, nhưng bác Trần và Hiếu Lan Yên bên cạnh vẫn không ngừng giúp đỡ, khi thì lấy hộ cái này, khi thì trông giúp cái kia... Người ta nói "nấu ăn bằng tình yêu và con tim" quả không sai. Thử nhìn Vương tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần đang thái thịt đang kia

xem, chẳng phải bộ dáng vô cùng hạnh phúc và chăm chú hay sao? Hiểu Lan Yên vừa nghĩ vừa cười khổ, thật đúng là chẳng ai vợ vẫn bằng cô, làm sao lại đi so sánh mình với một con người cao quý xa hoa như thế, dẫu cho mỗi bữa cơm, Hiểu Lan Yên đều thêm vào đó không biết bao nhiêu là tình yêu và chân thành đi chăng nữa...

Cái gì cơ? "Tình yêu"???

Hiểu Lan Yên thực chỉ muốn tát vào mặt mình một cái, đúng là "nhàn cư vi bất thiện mà"! Nhàn nhã hơn một chút nhìn suy nghĩ quái đản chẳng ra sao. Lơ ngơ một lúc, đến mức mỹ nhân đằng kia gọi vài câu cũng chẳng nghe thấy. Vương Thiên Nhi bực tới mất kiên nhẫn, đang định đi tới thì Hiểu Lan Yên đã tự giác bừng tỉnh, vội vã đáp:

- A, Vương tiểu thư cần giúp gì?

Wương Thiên Nhi lại nén xuống khinh thường, nở nụ cười như nắng ban mai, giọng nói nhẹ nhàng pha chút cầu cạnh:

- Cô Hiểu, đồ ăn đã nấu xong hết rồi. Món canh gà nấm ngũ sắc này, Vương Hàn rất thích ăn, tôi sợ nó chưa ngon, cô có thể nếm thử giúp tôi không?

Hiểu Lan Yên ngô nghê gật gật đầu, chạy về phía nồi canh nóng hổi trên bếp, lấy chiếc thìa nhỏ trên giá, múc một muỗng canh đưa lên miệng nếm thử. Vương Thiên Nhi có vẻ thật sự rất cẩn thận trong bữa cơm này, còn dặn cô thêm một câu:

- A phải rồi cô Hiểu, vừa nãy thử tôi thấy nó hơi nhạt, cô nếm rồi cho thêm chút muối hộ tôi nhé!

- Được, Vương tiểu thư.

Kê ra, Vương tiểu thư lúc nấu nướng trông cũng thật đảm đang dễ chịu, lại còn tin tưởng nhờ cô kiểm chứng thức ăn nữa chứ. Hiếu Lan Yên lần đầu cảm thấy vai trò được nâng cao như vậy đương nhiên rất vui. Mà công nhận, món canh này cũng thật là nhạt quá, nghĩ vậy, cô liền với lấy lọ muối và hạt nêm, cho thêm một chút. Nếm lại một lần nữa thấy rất vừa vặn thơm ngon, mới hài lòng đập nắp nồi lại.

Vương Thiên Nhi làm xong tất cả các món ăn thì mãn nguyện vô cùng, kêu bác Trần và Hiếu Lan Yên hãy ra ngoài trước, còn lại tự mình sẽ chuẩn bị nốt. Chẳng biết cụ thể là từ bao giờ, Vương Hàn đã cho thêm điều luật: giúp việc có thể ăn cùng chủ nhân, thế là đương nhiên, bữa cơm tình yêu này, cũng có sự tham gia của hai người giúp việc.

Vương Hàn từ tốn ngồi xuống bàn ăn, Vương Thiên Nhi tất nhiên vô cùng mong chờ háo hức, tươi cười nói:

- Hàn, mau ngồi xuống, ăn thử chút canh em nấu xem nào.

Vương Hàn không đáp, chỉ là trên mặt nét cười nhu hòa như nước. Hiếu Lan Yên ngồi một bên chứng kiến, không hiểu sao trong lòng bỗng nhiên chua xót vô cùng, trước đây, cô cũng nấu các món hấp thích, ngoài việc hấp chỉ tập trung ăn, ăn đến hết một nồi cũng đâu có cười hay khen ngợi cô được một câu đâu cơ chứ...

Vương Hàn rất nhanh ăn hết bát canh, dưới ánh mắt chờ đợi của Vương Thiên Nhi chỉ là cái nhìn thoải mái khách lệ. Vương tiểu thư cũng liền múc một bát ăn, vậy mà vừa nhấp một ngụm liền nhăn mặt kêu lên:

- Trời ơi, sao lại mặn thế này?

Quả đúng là mặn thật! Mặn chát luôn ấy. Nhưng tại sao lại có thể như thế được? Rõ ràng lúc Hiếu Lan Yên nếm thử, đã điều chỉnh lại cho vị vừa vặn rồi cơ mà? Dường như Vương tiểu thư cũng thấy được điều kì lạ đó, nên mới cố nói thêm một câu:

- Thật khó hiểu quá, rõ ràng lúc em nấu xong ăn còn hơi nhạt. Vì sao sau khi cô Hiếu nếm thử lại thành ra thế này?

Hiếu Lan Yên nghệt mặt, cố gắng thanh minh:

- Vương tiểu thư, vì canh hơi nhạt nên tôi cho thêm chút muối, làm sao có thể mặn đến thế này được?

Bác Trần im lặng nhìn Hiếu Lan Yên, ánh mắt đầy ái ngại. Vương Thiên Nhi thấy tình hình có vẻ căng thẳng, liền lấy lại nét mặt thoải mái bao dung, nói rằng đây chỉ là sự cố, mọi người tiếp tục ăn các món khác.

Vậy là, Hiếu Lan Yên, đương nhiên trở thành kẻ phá hoại bữa cơm tình yêu của người ta rồi...

*

End chap 27

Chào các cậu, có bạn nào đang hóng chap không? ^^

Theo dự định của tớ thì, chap sau, sau nữa, vẫn sẽ là ngược, cưới xong vẫn ngược. Ai thích ngược giờ tay? :v

Thôi tớ thăng đây, chúc các cậu đọc truyện vui vẻ, nhớ để lại cmt làm động lực cho tớ nhé :*

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Người Đàn Ông Đẹp Nhất Lễ Đường

Thêm vài ngày nữa trôi qua...

Đúng vậy, chỉ đơn giản là trôi qua mà thôi. Hiểu Lan Yên vẫn cứ an phận mà sống cuộc đời của một người làm công, trong sự quan tâm của bác Trần, trong sự lạnh nhạt coi thường của cặp thanh mai trúc mã họ Vương kia.

Vương tiểu thư hôm nay muốn uống nước ép cà rốt. Người ta nói quá không sai, da đẹp dáng xinh không tự nhiên mà có. Ngoài việc các nét trên gương mặt của Vương tiểu thư đều đẹp tuyệt trần ra, thì ngày nào cô ấy cũng uống một cốc nước ép, có lẽ để duy trì làn da vóc dáng chẳng? Hiểu Lan Yên ngậm ngùi, quả là xấu thì làm gì cũng không ổn, cô nhiều lúc cũng tập uống mấy thứ nước ép như cà rốt, cần tây, súp lơ,... cuối cùng vẫn là nhăn nhó mà nhổ bỏ. Vì thực sự vị của chúng rất rất rất kinh khủng mà!

Cà rốt ơ là cà rốt... Ơ, nhưng trong tủ lạnh hết mất cà rốt rồi! Bác Trần đang làm bữa sáng, thôi thì để cô đi mua vậy. Hiểu Lan Yên thực ra không phải loại lười biếng gì, mà là bác gái thường không cho cô đi chợ, lý do vì cô quá hiền lành ngốc nghếch, vừa không mua được đồ tươi ngon vừa hay bị người ta lừa gạt. Đây, người như cô đi đâu cũng thiệt mà...

Hiểu Lan Yên hít một hơi, cầm lấy cái giỏ nhỏ tung tăng chạy ra khu chợ gần nhà. Chỉ là mấy củ cà rốt, cô cũng không cần phải căng thẳng quá đâu. Hiểu Lan Yên sau một hồi lựa lựa cũng vác được ba cân cà rốt trên tay, về mặt vô cùng hơn hở. Bác bán hàng bảo hôm nay cà rốt tươi ngon, cô nên lấy nhanh kéo hết, thật là may mắn mà. Năng sớm tinh khô chiếu vào làn

da trắng nõn mềm mại, nét thơ ngây vô tư xinh đẹp hơn bao giờ hết. [Tác giả: Lần đầu ca ngợi nữ chính :v]

- Yên Yên...

Tiếng gọi trầm trầm, ấm áp, Hiếu Lan Yên vừa nghe liền biết là ai, vui vẻ quay lại, chạy tới phía người đối diện cười cười:

- Anh Long, anh dậy sớm quá!

Tịch Hình Long hiền lành vuốt vuốt mái tóc cô mềm mại, có chút chẳng nữ rời, luyện tiếc nói:

- Ủ, anh quen rồi. Mới sáng sớm đã đi mua gì vậy?

Hiếu Lan Yên thấy anh nhìn nhìn vào cái giỏ nặng trĩu trên tay, hớn hờ đáp:

- Là cà rốt, tiểu thư nhà em muốn uống nước ép, em liền mua ba cân mang về.

Tịch Hình Long nhìn cô vô tư thì dở khóc dở cười. Vì một cốc nước ép mà mua ba cân cà rốt? Như vậy là định đi chợ thay cả tháng hay sao? Anh cố nén cười, lại nhin không được mà véo cái má phúng phính của cô:

- Nặng như vậy, để anh xách hộ cho.

Lúc này Hiếu Lan Yên mới để ý, công nhận là nặng chết đi được ấy, tay phải bị thương thành ra xách kiểu gì cũng khó. Có anh Long xách hộ thì tốt quá rồi, cô sẽ không cần chật vật nữa:

- Vậy tốt quá, cảm ơn anh Long.

Tịch Hình Long nhìn cô tung tăng dạo bước bên mình, hạnh phúc trong lòng không hèn mà trào dâng. Nhưng hạnh phúc chẳng được bao lâu, liền

bị thay thế bởi đắng cay chua xót:

- Yên Yên, tuần sau em thật sự sẽ cưới Vương Hàn sao? Hãn vừa gửi thiệp mời cho anh.

Hiếu Lan Yên bất ngờ suýt thì té ngã. Sao cơ? Tuần sau? Cưới? Vương Hàn? Nhưng cô đã được biết gì đâu? Cảm xúc trong lòng nhộn nhạo nhưng lại không thể nói lên lời. Là bất ngờ? Tức giận? Hay là... hạnh phúc?

Chút hạnh phúc bé nhỏ và ẩn giấu sau gương mặt Hiếu Lan Yên, làm sao Tịch Hình Long lại không nhìn ra cho được. Mọi dự tính ban đầu, chỉ chờ cô nói câu em không muốn sẽ lập tức ôm lấy cô, đưa cô đi, lo cho cô cả cuộc đời này. Thế nhưng, tất cả những dự định ấy đều đã bất thành khi anh nhìn thấy niềm hạnh phúc nhen nhóm trong đôi mắt to tròn của Hiếu Lan Yên. Đó cũng là lúc anh nhận ra, mình đã hoàn toàn hết hi vọng rồi. Trong lòng cô, trước sau như một, chỉ có chỗ cho hình bóng Vương Hàn, chứ không hề có anh...

Bị vòng tay Tịch Hình ôm lấy, Hiếu Lan Yên bất ngờ tới mức đờ ra như phỗng, gió cà rốt nặng đập vào lưng cô làm cô đau mà kêu lên một tiếng. Tịch Hình Long chua xót buông cô ra, đưa lại cho cô giỏ cà rốt. Cái ôm đầu tiên và cũng là cuối cùng, anh dành cho Lan Yên khi cô đã không còn là một cô bé, đã trở thành một người con gái xinh đẹp đáng yêu, đã biết yêu và chỉ coi anh là bạn...

Tịch Hình long chậm chạp quay bước, tâm trí mờ nhạt tới mức như không còn nghe rõ lời cảm ơn rất to của Hiếu Lan Yên nữa.

Hiếu Lan Yên khệ nệ xách cái giỏ vào trong nhà, thấy Vương Hàn đang ngồi trong phòng khách, bộ dáng đờ đờ sát khí thì bỗng đứng thấy hơi rợn người. Hãn hôm nay lại ở nhà ăn sáng rồi?

Vương Hàn vừa thấy cô, không nói không rằng tiến tới, đưa tay nắm lấy cái cằm nhỏ, gấn thành từng tiếng:

- Vừa đi đâu?

- Tôi... đi chợ...

- Chợ? Hay là đi gặp người tình? Ôm ấp trước cửa nhà tôi, đúng là bản thủ.

Bản thủ? Hiểu Lan Yên đứng như chôn chân xuống nền nhà nhìn hẩn, tâm trí rối loạn, một lời thanh minh cũng chẳng thể thốt ra. Nhưng rốt cuộc cô đã làm gì chứ? Tịch Hình Long anh ấy tự dừng ôm cô, bước đi còn hơi siêu vẹo, cô còn lo anh ấy bị cảm ấy chứ. Trước khi Vương Hàn kịp bỏ đi, Hiểu Lan Yên không hiểu lấy dũng khí từ đâu, buột miệng hỏi một câu:

- Cậu chủ, tại sao cậu không nói với tôi, tuần sau sẽ cưới?

Vương Hàn lập tức dừng bước, rất nhanh quay lại tiến tới chỗ cô, trên gương mặt tuấn mỹ kia ngoài lạnh lùng thì cũng không còn gì khác:

- Thì sao? Muốn trốn?

Hiểu Lan Yên cứ khi nào đối mặt với hẩn y như rằng sẽ chẳng thốt ra được câu gì, lúc này đây chỉ biết lắc đầu nguầy nguậy. Vương Hàn trong lòng đang tràn ngập ghen tuông, đối diện với biểu cảm đáng yêu này của cô không khỏi thấy buồn cười lại khó hiểu, nhưng vẫn là tiếp tục nói ra những lời cay độc:

- Tôi nói không đúng à?

Tay to một lần nữa lại chụp lấy mặt cô, nghiêng rằng:

- Tôi cảnh cáo, nếu em dám rời khỏi tôi, thì đừng trách tôi tàn ác.

Bác Trần đứng một bên chứng kiến, biết là cậu chủ đang vô cùng tức giận, dù rất thương nhưng vẫn là không thể nói giúp câu nào cho Hiểu Lan

Yên. Vương Hàn cầm lấy chìa khóa xe, trước khi bỏ đi còn nói thêm một câu, vừa vắn lợt vào tai tất cả mọi người, trong đó có cả Vương Thiên Nhi:

- Thứ hai tuần sau sẽ có người đưa tới lễ đường.

Ngày thứ hai ấy đến quá nhanh, trong sự sợ hãi và khổ tâm của cô hầu nhỏ. Sao hẳn lại phải cố chấp muốn cưới cô? Một chút tình cảm hẳn dành cho cô cũng không có, nếu đơn thuần chỉ là muốn ba hẳn yên lòng, vì sao không chọn người mà hẳn thật lòng yêu thương - Vương tiểu thư?

Nói là đám cưới, nhưng không cần ảnh cưới, không cần may đo trang phục,... Chỉ đơn giản là một sáng ngủ dậy, có người tống vào một chiếc ô tô sang trọng, đi tới một cửa hàng lớn.

Tay cô hôm nay cũng đã được tháo băng, chỉ có điều, những vết sẹo trên tay chưa thể mất đi, có lẽ trông vô cùng xấu xí. Đồng thời trong lòng Hiếu Lan Yên lại vô cùng thắc mắc, tại sao cô chưa từng đưa số đo của mình cho ai, mà chiếc váy cưới này lại vừa vặn với cô như thế? Cô cũng chưa từng điểm trang tô vẽ, thế nên lúc này, nhìn vào người con gái đang hiện diện trong tấm gương kia, thực sự cô không còn nhận ra Hiếu Lan Yên gốc nghiệt ngày thường nữa. Hôm nay, cô thực sự đã là một cô dâu, dù chỉ là một cô dâu trên danh nghĩa...

Lễ đường trang trí đơn giản, nhưng vô cùng quý phái và trang nhã, đúng với phong cách tinh tế và xa hoa của người giàu. Hiếu Lan Yên không còn bố mẹ, thành ra người dắt tay cô vào lễ đường, lại là bác Trần quản gia. Cô nhìn nét nhu hòa trên gương mặt bác trai, suýt thì nước mắt rơi xuống. Cô nhớ cha, nhớ mẹ vô cùng... Nếu họ còn sống, liệu họ có mỉm cười khi thấy cô làm việc này không?

Hiếu Lan Yên nhìn quanh, có vợ chồng họ Vương tới nữa, họ đang tham dự lễ cưới của con trai trong niềm hạnh phúc vô bờ. Có bác gái, chị Tiểu

Phương, Vương tiểu thư, và một số những người giàu có khác, họ có lẽ là bạn bè của gia đình họ Vương. Chỉ có một mình cô, là cô dâu nhưng lại chẳng có người thân thích nào cả. Chỉ có... à, phải rồi, anh Long? Nhưng hình như anh ấy không có ở đây? Tại sao vậy? Hôm trước anh ấy còn nói có thiệp mời cơ mà?

Bác Trần dừng bước. Hiểu Lan Yên ngờ ngác quay sang, lại bắt gặp ánh mắt đầy trù mẫn và chờ mong của bác. Cô chợt hiểu ra, ý là, đoạn đường từ đây, cô phải tự mình đi tiếp. Hiểu Lan Yên chậm chậm bước đi, dường như thấy cả ánh hào quang tỏa ra từ người đàn ông đang đứng bên cạnh cha xứ. Cô lúc này đã đứng ngang hàng hẳn, thấy tim mình còn đập mạnh hơn cả lúc trước.

Vương Hàn quay sang nhìn cô, nét ngạc nhiên lướt qua trên gương mặt hoàn mỹ. Hiểu Lan Yên nhìn hẳn lần đầu tiên trong bộ vest trắng, thật sự cảm thấy tâm hồn mình như bị treo lên mây vậy! Hẳn vừa lạnh lùng lại vừa lãng tử, nói ra câu "Con đồng ý" mà không một giây do dự. Cha xứ hài lòng quay sang đặt câu hỏi cho cô, thấy Hiểu Lan Yên cứ im lặng mà không trả lời, liền gọi tên cô thúc giục. Cô quay sang nhìn hẳn, lại nhìn mọi người trong lễ đường, cuối cùng vẫn là bị hút vào cái nhìn kì lạ của Vương Hàn. Đó không phải là một cái nhìn quyền uy hay áp bức như thường lệ, mà là một thứ gì đó rất khó diễn tả thành lời, nó giống như có một chút... chờ mong vậy...

Hiểu Lan Yên hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nói:

- Con đồng ý!

Cả lễ đường vang lên tiếng vỗ tay. Có phải hay không Vương Hàn đang nở nụ cười? Nụ cười đẹp đến nỗi làm tâm can cô tan chảy, làm tay chân cô mềm nhũn.

Vương Hàn hôn cô, nụ hôn ngọt ngào và dịu dàng tới không tưởng, rất nhẹ, mà lại chẳng muốn rời xa. Dầu biết hẳn không hề yêu cô, nhưng chẳng hiểu sao Hiếu Lan Yên vẫn cứ muốn sống mãi trong giây phút mộng mị này, mãi mãi đừng bao giờ thoát ra nữa...

Ngón áp út trên tay cô lấp lánh ánh sáng của viên kim cương nhỏ. Cô đã trở thành vợ của người đàn ông đẹp nhất lễ đường hôm nay, người đàn ông mà vĩnh viễn cũng không để tình yêu chân thành của cô vào trong đáy mắt...

*

End chap 28

Hí hí :v Cưới xong rồi =))

Chúc các cậu đọc truyện vui vẻ và ăn trưa ngon miệng nhé! À, nhớ để lại cmt làm động lực cho tớ nữa ^^

Love ya

~

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Mình Tôi Là Đủ Rồi

Cảnh báo: Chap có H (cảnh 16+ ý ạ) Bạn nào dị ứng hoặc đầu óc trong sáng xin hãy bỏ qua, tớ không muốn bị đòi máu hí hí <3

Khi điệu nhạc thánh đường tắt hẳn, khi bó hoa khô cầm trên tay được tung vào bầu trời xanh ngắt, sau nụ cười và những lời chúc tụng đầy gương gạo,... vẫn là một cô hầu nhỏ đầy lo âu và hỗn loạn.

Xe hoa sang trọng đưa một cô dâu váy trắng thoát nhìn vô cùng xinh đẹp, nhưng trên mặt vẫn là nét thơ ngây như học sinh đang còn học trường trung học, co ro ngồi cạnh chú rể mặc vest trắng, gương mặt hoàn mỹ nhưng lạnh lùng, thi thoảng khóe miệng lại khẽ nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý. Chỉ đó thôi, vì cô dâu quá lùn lại nhút nhát, nên vẫn là không dám ngẩng lên, không cách nào bắt gặp được nụ cười đẹp đẽ sáng ngời ấy. Xe hoa dừng lại tại một khách sạn 5 sao, Hiếu Lan Yên vừa hồi hộp vừa sợ hãi, cô sợ hãi trước những thứ xa xỉ và cao sang kia, cô sợ hãi trước sự coi thường của những con người thuộc tầng lớp quý tộc ấy, bởi vì cô, vốn dĩ không phải là người thuộc về nơi sang trọng này. Lễ cưới sẽ tiếp tục tại đây, với âm nhạc tinh tế, với sơn hào hải vị, với những món quà được tính bằng cara,...

Khách khứa lúc này đông tới chật kín các bàn ăn. Hiếu Lan Yên theo chân Vương Hàn, tay nhỏ bé không ngừng cầm chắc ly rượu vang đỏ sừng sánh, từng ngụm từng ngụm đắng chát chảy xuống cổ họng, bỏng rát... Hiếu Lan Yên chưa từng uống rượu, làm sao có thể trụ vững với thứ nước uống có cồn đầy ép buộc này. Vương Hàn biết cô mệt mỏi, vẫn là cố gắng thay cô uống hộ nhiều nhất có thể.

Một ngày dài và đầy gượng gạo, đầy nỗ lực nữa... Hiếu Lan Yên cứ luôn phải cười dù không vui, cười tới hai bên quai hàm muốn sưng lên, mỗi chết đi được! Thế mà trong suốt buổi lễ, anh Long vẫn là không xuất hiện. Lẽ nào anh ấy đã ghét cô rồi? Nhưng vì lý do gì chứ, lần gần đây nhất gặp nhau anh ấy vẫn còn giúp cô xách cà rốt cơ mà?

Hiếu Lan Yên càng nghĩ lại càng buồn cười. Cô và Vương Hàn cười nhau xong, lại cùng trở về nhà hẳn, như vậy thì có khác gì lúc đầu sao?

Nhưng cô đã nhầm!

Đương nhiên là khác, thậm chí còn khác rất nhiều nữa. Thay vì chủ tớ mỗi người một thế giới như trước đây, thì cô và hẳn lại... ở chung phòng. Như vậy sao được chứ? Chỉ là đám cưới hợp đồng, làm sao giờ phút này lại nảy sinh ra "đêm tân hôn" rồi???

Hiếu Lan Yên run tới mức muốn nôn ra cả mật xanh mật vàng. Váy trắng kiêu sa vẫn còn ở trên người, cô ngồi lặng yên nghe tiếng nước chảy phát ra từ phòng tắm rộng lớn.

Phòng cậu chủ không phải cô chưa nhìn qua, giường cậu chủ không phải cô chưa nằm qua, nhưng hôm nay thật sự nó khác lắm. Quả thực nhìn vào, làm tim cô muốn rụng rời xuống đất ngay lập tức: Phòng lớn thơm ngát mùi tinh dầu đàn hương, nến thắp lung linh khắp mọi nơi, cánh hoa hồng trải đầy trên sàn gỗ,... Khung cảnh vừa thực vừa mơ, vừa hiện hữu lại vừa mộng mị. Hiếu Lan Yên đang mãi đắm chìm trong không gian mê hoặc ấy, một tiếng "cạch" bỗng vang lên làm cô bừng tỉnh.

Vương Hàn bộ dáng cao lớn, chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm màu trắng để che đi chỗ cần thiết :v Còn lại bao nhiêu tuấn mỹ cường tráng rất tự nhiên mà đập hết vào mắt cô. Hiếu Lan Yên thấy cảnh xuân thì đương

nhiên lóa mắt, vội vàng đưa tay lên dụi dụi, sau đó lại cực kỳ ngưỡng ngùng mà quay đi nơi khác.

Vương Hàn thu hết mọi biểu cảm của cô vào đáy mắt, tính trêu chọc cô một lúc, lại nhìn xuống bộ váy cưới đồ sộ của cô, quan tâm nói:

- Mau tắm đi.

Hiếu Lan Yên nghe xong như vớ được vàng, vội vã đứng bật dậy, đang định đi tới phòng tắm lại chợt nhớ ra, rụt rè hỏi:

- Cậu chủ... sao... chúng ta lại chung phòng thế này?

Vương Hàn bình thản lau khô mái tóc tím, nhàn nhạt đáp:

- Mẹ tôi đang ở đây. Mai bà ấy mới về.

Hiếu Lan Yên xót xa gật đầu, thật là khổ quá mà. Vương phu nhân ời là Vương phu nhân, người cũng đâu cần phải cẩn thận tới mức ấy, bằng mọi giá bắt cô "động phòng" với hãn kiều này chứ...

Hiếu Lan Yên than thở còn không kịp, đã chợt nhớ ra mình cần phải đi tắm. Thế nhưng mà, còn cái váy lướt trượt nặng nề này, cô biết làm sao đây? Vương Hàn nhìn con nhóc loay hoay mãi với bộ váy cưới, thích thú nhếch mép cười, đợi cho tới khi gương mặt Hiếu Lan Yên hơi tái đi vì nhăn nhó mới lên tiếng ra lệnh:

- Lại đây!

Hiếu Lan Yên ban đầu còn ngơ ngác không hiểu, nhưng thôi kệ đi, cậu chủ bảo làm gì thì tốt nhất là làm như thế. Cô lật đật xốc tà váy trắng lấp lánh ra tới chỗ Vương Hàn. Hãn rất tự nhiên mà xoay người cô hướng lưng về phía hãn. Khoảng cách giữa hai người gần tới mức, cô có thể ngửi thấy rõ ràng mùi hương nam tính nồng đậm đọng trên cơ thể đằng sau. Hiếu Lan

Yên đương nhiên gấp tới tim đập liên hồi, đứng yên được thế này với cô là vô cùng khó khăn đấy!

Bàn tay to nhẹ đưa lên tấm lưng mảnh khảnh, cời từng chiếc cúc bằng ngọc trai, sau đó là khóa kéo của chiếc váy. Vậy mới nói nhà giàu thì đều vô cùng rắc rối. Mặc váy đắt tiền rồi tới lúc cời ra cũng rắc rối nữa. Hiểu Lan Yên thở dài, cảm nhận rõ hơi ấm từ đôi bàn tay kia, thi thoảng không biết vô tình hay hữu ý chạm nhẹ vào lưng trần của cô, làm cả người Hiểu Lan Yên vì giật mình mà run lên khe khẽ. Váy cời xong liền dễ dàng tụt xuống, cũng may Hiểu Lan Yên có mặc đồ bó bên trong, không thì khoảnh khắc này đầu cô sẽ nổ tung ra vì ngượng mất. Cô cười cười, mặt cũng không dám quay lại, nhỏ giọng nói:

- Cậu chủ, cảm ơn ạ. Tôi đi tắm...

Lời còn chưa dứt, một làn môi ấm nóng đã dán lên cái gáy trắng nõn của cô. Chỉ là lướt qua, rất nhanh thôi, nhưng cũng đủ làm tim cô rụng rời. Trời đất ơi, cô, à không, cậu chủ của cô tự dưng làm sao vậy chứ?

Hiểu Lan Yên nhát chết ba chân bốn cẳng lao vào phòng tắm lớn, đóng chặt cửa lại, lập tức tắm rửa sạch sẽ để khỏi phải suy nghĩ lung tung. Hai mươi phút sau, cửa lại mở, bạn Hiểu Lan Yên vẫn là bộ dáng rụt rè hèn mọn, mắt mũi để xuống đất, giống như kiểu có chết cũng sẽ không chịu ngẩng lên nhìn Vương Hàn.

Hắn đặt điều khiển TV xuống, quay sang lặng lẽ ngắm nhìn cô. Đồ ngủ giản dị đáng yêu, gần hai mươi tuổi đầu vẫn cứ lơ ngơ như là con nít, tuy nhiên thật sự lúc này, hắn thấy cô còn quyến rũ hơn bất kì một người đàn bà trong những bộ váy ren cũn cỡn xuyên thấu nào khác. Hoặc là do, khẩu vị của hắn thật sự đã bị khác người rồi. [Tác giả: =)))]

Hiểu Lan Yên sau một ngày dài tươi cười cùng chúc rượu đáp lễ thì vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn nằm xuống mà đánh một giấc. Tuy nhiên đây lại là

phòng cậu chủ, giường cũng là của cậu chủ, cô biết làm sao bây giờ? Vất óc suy nghĩ một hồi liền ngập ngừng hỏi:

- Cậu chủ... Có thể cho tôi mượn cái gối không? Tôi sẽ nằm dưới sàn...

Vương Hàn nhíu mày nhìn cô, cái gì mà nằm dưới sàn?

- Lên giường!

Hiếu Lan Yên giật mình, làm sao như thế được? Nhưng sau một hồi thuyết trình xin xỏ không thành công, vẫn là cô hầu nhỏ khuất phục, lồm lũi bò vào chăn ấm đệm êm nằm yên vị. Trời mùa đông lạnh thế này, nằm trong chăn đệm đắt tiền phòng cậu chủ thật là thích quá mà!!! Chỉ có điều, nằm sát cậu chủ thế này, tim cô đập nhanh quá liệu có chết vì nhồi máu cơ tim được không?

- Có mệt không?

Trước lời quan tâm này của Vương Hàn, Hiếu Lan Yên cảm kích trả lời, thế nhưng càng nói lại càng giống như giải bày tâm sự:

- Có... một chút. Hôm nay, thực sự rất đông người. Tôi chưa từng tới nơi nào sang trọng như khách sạn ấy. Người nhà anh, rất nhiều. Còn tôi, lại chẳng có ai thân thích cả...

Vương Hàn nhìn bộ dạng vừa nhắm mắt vừa trả lời của cô, vừa buồn cười lại vừa thương hại, điềm tĩnh trả lời:

- Em, có mình tôi là đủ rồi.

Hiếu Lan Yên cũng chỉ đơn thuần là nghe thôi, khẽ gật gật đầu. Vương Hàn lại như sợ cô sẽ ngủ mất, tiếp tục hỏi:

- Tịch Hình Long, là gì với em?

Đang định nhắm mắt tiến vào mộng đẹp, tự dưng Vương Hàn lại hỏi làm cô cố gắng mở to mắt:

- Dạ? Anh Long? Như là anh trai của tôi vậy!

Không hiểu sao sau khi nghe hai tiếng "anh trai" này lại làm Vương Hàn thoải mái đến thế, tham lam hỏi tiếp:

- Vậy còn tôi?

- Cậu chủ? Thì là cậu chủ chứ là gì?

Vương Hàn chưa vừa lòng với câu trả lời lần này cho lắm, cố khơi gợi tiếp:

- Đó là trước đây. Còn bây giờ?

Hiếu Lan Yên đang lơ mơ, mí mắt nặng trĩu muốn hạ sập xuống rồi, liền qua loa mà đáp:

- À... hiện giờ... là chồng của tôi...

Cứ như là chỉ chờ có vậy, hần liền gian tà nằm đè lên người cô bé nhỏ, trầm giọng nói:

- Phải rồi, vậy vợ chồng phải thực hiện thủ tục đêm tân hôn chứ!

Hiếu Lan Yên ngờ ngác còn chưa tiêu hóa xong lời của hần, đã bị đôi môi kia tà ác hôn tới đầu óc quay cuồng, thiếu chút ngộp thở, muốn mở miệng ra lấy không khí, lại bắt gặp ngay đầu lưỡi hần điêu luyện chơi đùa.

Chẳng nhẽ vẫn còn điều gì hần muốn làm sau khi hôn hay sao? Đến khi môi Hiếu Lan Yên được buông tha để hít thở, cô lại phát hiện áo ngủ đã bị tháo hết cúc từ khi nào. Thiên địa ơi, sao tự dưng lại thành ra thế này? Nụ hôn của Vương Hàn mạnh mẽ và nóng rực, tựa như ngọn lửa mãnh liệt

bùng cháy, mỗi nơi môi hẩn lướt qua đều để lại dấu vết chủ quyền, hết phía trên lại phía dưới, một tắc cũng không bỏ sót, cực kì ám muội. Hiếu Lan Yên hiểu đây là việc gì, nhưng bản thân lại chưa từng trải qua, cảm giác mới mẻ vừa khó chịu lại vô cùng thoải mái cứ liên tục dày vò cô, đầu lưỡi cùng bàn tay thuần thục của hẩn làm cô thực sự chỉ muốn tan ra thành từng mảnh.

Hiếu Lan Yên sau ngơ ngác là sợ hãi, không tự chủ được mà nắm lấy vai Vương Hàn, hỗn hển nói:

- Cậu chủ... Không được... Chúng ta...

Wương Hàn lúc này cũng rất mất kiên nhẫn rồi, hẩn hỏi cô, giọng nói ngấm đầy dự vọng mờ ám:

- Nói, tôi là ai?

Hiếu Lan Yên nhăn nhó, hẩn cứ dày vò cô thế này thì bắt cô trả lời kiểu gì đây?

- Là... cậu... cậu chủ...

- Nói rõ tên tôi.

- Vương... Hàn...

Wương Hàn nghe tên mình ngọt ngào khao khát phát ra từ đôi môi mọng của cô, hài lòng mỉm cười, dũng mãnh tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, mạnh mẽ đem Hiếu Lan Yên trình nguyên và trong sáng thành của hẩn, chỉ một mình hẩn.

Sự xé toạc làm Hiếu Lan Yên đau đớn rơi nước mắt, muốn cắn mạnh vào bả vai rắn chắc của hẩn lại không dám, vẫn là gốc ghếch hiền lành mà một mình chịu đựng. Vương Hàn chứng kiến biểu cảm của cô, yêu thương

tràn ngập trong lòng, đem nước mắt cô lau sạch bằng những nụ hôn dịu dàng và vụn vặt, lại lưu luyến mà tiếp tục hôn lên khắp vành tai xinh, vầng trán mịn,...

Cho tới khi Hiếu Lan Yên bị vấp tới sức cùng lực kiệt, toàn thân rã rời như có thể chết đi ngay lập tức, tên họ Vương dã thú kia vẫn chưa có dấu hiệu muốn dừng lại.

Giây phút Hiếu Lan Yên sắp ngất đi, đột nhiên lại có tiếng chuông điện thoại réo rắt không ngừng. Từng đợt từng reo, chắc hẳn có việc rất quan trọng. Vương Hàn chửi thề một tiếng, khó chịu vươn tay cầm lấy điện thoại trả lời. Thế nhưng sau khi người ở đầu dây bên kia nói xong, sắc mặt hắn liền lập tức thay đổi. Vương Hàn cúp máy, rất nhanh chóng đi vào phòng tắm, khi trở ra quần áo đã chỉnh tề.

Hắn nhìn Hiếu Lan Yên yếu đuối nằm trên giường, mi mắt khép đầy khó nhọc, không kìm được mà tiến tới hôn lên khắp gương mặt trắng nõn, từ trán, mắt, mũi, rồi tới môi cô.

Hiếu Lan Yên mệt mỏi thiếp đi, nhưng trước đó, vẫn có thể lơ mơ nghe được, hắn đã gọi cho ai đó, nói vào điện thoại một câu:

- Vương Thiên Nhi mất tích rồi.

*

End chap 29

Hế lô, có bạn nào đang hóng không? Viết xong chap này làm tớ rã rời quá các cậu ạ :((((

Vì thế, hãy để lại cmt làm động lực cho con Au tội nghiệp này nhé :v
Yêu các cậu :*

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Vẫn Là Lương Duyên (Ngoại Truyện 2)

Nụ cười em rực rỡ như ánh nắng ban mai...

Nụ cười vừa ngọt ngào lại rất ngây ngô, em lúc nào cũng đáng yêu và cần tôi che chở. Tôi muốn cùng em đi đến cùng trời cuối đất, muốn đưa em tới bất cứ nơi nào em mơ ước khát khao. Hiểu Lan Yên, cô gái bé nhỏ ngốc nghếch, nắm giữ trái tim một người nhưng lại không hề hay biết...

Nhưng có một điều tôi chắc chắn, đó là: em không yêu tôi.

Tôi thực chất đã nhận ra điều đó từ cái lần em bị cướp ở chợ, em nhìn tôi nhưng không hề có một chút đợi chờ mong ngóng. Cái mà em mong ngóng, đó chính là trở về nấu cơm cho Vương Hàn.

Vương Hàn, cái tên ấy, cái tên đã cướp đi em lẽ ra luôn nằm trong vòng tay tôi. Tôi biết điều đó, và tôi cũng biết rằng: em yêu hẳn.

Cái ngày tôi đi qua cổng bệnh viện Thiên Tân, vô tình bắt gặp em toàn thân đầy máu, em chênh vênh và thoi thóp trên tay hẳn, để hẳn bế vào phòng cấp cứu. Thề với trời đất rằng lúc ấy tôi thực sự muốn lao tới đâm cho cái tên Vương Hàn ấy một trận, tôi muốn ôm lấy em, muốn em an toàn và lành lặn. Thế nhưng khi tôi nhìn thấy bộ dạng hốt hải gấp gáp chưa từng có ở hẳn, tôi lại đứng đơ ra như tượng, bởi tôi nhận ra rằng, hẳn đã thay đổi, vì em mà thay đổi. Vương Hàn, hẳn có lẽ đã yêu em...

Giây phút biết được phòng bệnh của em, tôi đã không chút do dự mà bước vào. Một mình em yếu ớt và nhợt nhạt, nằm cô đơn trên ga giường bệnh trắng toát. Tay em, khắp nơi trên cơ thể em đều là vết băng bó. Sau

vài câu nói chuyện, em lại chìm vào giấc ngủ. Tôi cắn răng, cố ngăn cho mình không gầm lên làm em thức giấc. Là ai đã hại em thành ra như thế? Là ai đã khiến Yên Yên của tôi trở nên thảm thương thế này?

Tôi yêu em, nhưng âm thầm và hèn nhát. Đến một lời ngỏ ý muốn đưa em đi, cũng chỉ có thể đợi cho tới khi em mệt mỏi chìm vào giấc mộng mới dám thốt. Dường như em đã nghe thấy câu hỏi ấy của tôi, em trả lời tôi trong giấc mơ của em, em đã rất cố gắng để nói rằng muốn đi về với tôi. Em có biết giây phút ấy tôi đã hạnh phúc đến mức nào không? Tôi chỉ muốn ngay lập tức bế em lên, đưa em đi ngay dù em đang bệnh, em quá bé nhỏ và cần có tôi, làm sao tôi có thể để em ở bên một cái tên nguy hiểm và vô tâm như Vương Hàn?

Thế nhưng cũng chính vào giây phút ấy, em đã tự tim mình bóp nát trái tim tôi. Em nói muốn về với tôi, từng câu từng chữ rất rõ ràng, thế nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy một tiếng "Hàn" khe khẽ bên cạnh. Hóa ra em vẫn tưởng người đang bên cạnh em là Vương Hàn, chứ đâu phải tôi. Nỗi đau em vô tình vạch vào tim tôi, nhưng tôi chẳng thể làm gì khác ngoài việc lặng lẽ chịu đựng đau đớn. Tôi có thể làm gì đây? Em quá vô tư, em đã quá yêu hấn rồi... [Tác giả: Các cậu xem lại chap 24 để hiểu hơn đoạn này nhé]

Hấn ép em cười hấn. Tôi biết.

Thế nhưng em, lại mong chờ đám cưới ấy, một cách chân thành mà không do dự. Hình bóng của tôi trong em nhạt nhòa như sương trời gặp nắng, một chút vô tâm thôi, cũng sẽ khiến nó vô hình và tan biến.

Em dậy từ sớm để đi chợ mua cà rốt. Buổi sáng hôm ấy, buổi sáng mà tôi rất khó khăn mới có thể gặp và nói chuyện với em, em rất ít khi ra khỏi căn nhà sang trọng đó, nó cứ như một cái lồng giam khổng lồ giữ chân em, giữ cả tình yêu của tôi nữa.

Nhìn em khệ nệ xách ba cân cà rốt, tôi vừa buồn cười lại vừa thương em. Em hiền lành và đáng yêu như vậy, vì sao ông trời lại cứ đẩy em vào những ngọn sóng lớn và bắt em một mình vượt qua? Sóng ào ạt và quá nhanh, em ở bên Vương Hàn, dẫu tôi mãi dõi theo, cũng trở tay không kịp.

Tôi xách giỏ cà rốt, lấy cớ được trò chuyện cùng em tới cuối con đường. Tôi ngỡ tưởng rằng, khi nói với em chuyện đầu tuần sau Vương Hàn sẽ bắt em cười hẳn, em sẽ khổ sở và khó xử. Đúng vậy! Đúng là em có khó xử, em có bất ngờ, em có lo lắng, nhưng Lan Yên của tôi, tại sao lại có một tia sáng hạnh phúc đang nhen nhóm trong đôi mắt to tròn của em thế kia? Tia sáng đẹp đẽ của lòng em, nhưng cũng đồng thời mang tôi thiêu rụi như cỏ rác.

Tôi nhìn em, nhìn sâu vào mắt em, nhưng nét mong chờ trên gương mặt em vẫn còn rõ ràng ở đó, không hề vì tôi mà thay đổi khác đi. Tình yêu của tôi em chẳng hề hay biết, mà dẫu có biết cũng chẳng thể đáp trả, tôi hiểu em, người ngốc nghếch như em, đã yêu ai thì sẽ ngu ngơ và yêu người đó mãi mãi. Đau đớn là, người đó không phải tôi...

Tôi ôm em, ngay trước cổng nhà Vương Hàn. Cái ôm chặt chứa bao nỗi đắng cay và tiếc nuối, cái ôm đầu tiên và cũng là cuối cùng, tôi dành cho em khi cô đã không còn là một cô bé, đã trở thành một người con gái xinh đẹp đáng yêu, cái ôm thay lời tạm biệt...

Vô tình tôi bắt gặp ánh mắt Vương Hàn từ tầng hai, hẳn nhìn chúng tôi từ căn phòng sang trọng với tấm kính trong suốt khổng lồ, đôi mắt lạnh như băng, nhưng tôi thấy chứ, rất rõ ràng, sự ghen tuông và tức giận đang làm mờ đôi mắt hẳn. Tôi thở dài buông em ra, đưa lại cho em giỏ cà rốt, em vẫn cứ ngu ngơ như chưa hiểu chuyện gì, còn lo lắng hỏi tôi rằng có phải là bị cảm gió nên chóng mặt hay không. Tôi phì cười, nụ cười chua chát, Yên Yên của tôi, em lúc nào cũng quan tâm và ngốc nghếch như vậy đấy!

Với tính khí của Vương Hàn, tôi có thể chắc chắn rằng lát nữa khi em bước vào căn nhà này, hấn sẽ lập tức tra khảo, thậm chí làm tổn thương em. [Tác giả: Các cậu xem lại chap 28 để hiểu hơn đoạn này nhé]

Và tôi đã hạ quyết tâm, trước khi trở lại Mỹ, tôi sẽ làm điều gì đó, ít nhất có thể đem lại hạnh phúc cho em.

Sáng hôm sau tôi hẹn gặp Vương Hàn, nhìn hấn rõ ràng là rất khó chịu và có thành kiến với tôi. Tôi lặng lẽ đặt tấm thiệp cưới màu vàng tinh xảo lên bàn. Nét mặt hấn lạnh băng, có lẽ hấn chưa hiểu được ý đồ của tôi.

Tôi bình thản nhìn hấn, giải thích cho hấn hiểu ý của tôi. Đó là Hiếu Lan Yên, người em ấy yêu là hấn, chứ không phải là tôi, mọi biểu cảm nơi em đã khiến tôi chắc chắn điều đó. Hấn đừng vì chút hiểu lầm mà làm khổ em ấy. Thiệp mời này tôi đành trả lại, đám cưới em dù muốn tôi cũng không thể tới. Vì hạnh phúc của em tôi đành phải rời xa em, hạnh phúc còn lại của cuộc đời em, đành giao lại toàn bộ cho hấn.

Sau khi nghe tôi nói xong, hấn đã cười, nụ cười mãn nguyện và đầy nhu tình. Hấn yêu em, yêu một cách bá đạo và độc chiếm như vậy đấy, còn tôi quá bao dung và mềm yếu, nên không thể giữ em trong vòng tay này...

Duy chỉ có một điều tôi không ngờ tới, đó là Vương tổng cao ngạo lãnh khốc, hấn đã nói lời cảm ơn tôi.

Vài ngày nữa đám cưới của em sẽ diễn ra, không có tôi, em phải luôn hạnh phúc, biết không cô bé của tôi...

Bóng hoàng hôn chậm chậm đổ, buồn bã tới thê lương.

Dáng hình Tịch Hình Long in xuống mặt đường, cô liêu và quạnh vắng.

"Rầm!!!"

- Á...

Một tiếng rên thảm thương vang lên. Tịch Hình Long bị cái gì đó đâm sầm ngã xuống, khi định thần đã thấy một chiếc xe đạp chở hàng thô sơ cũ nát nằm sõng xoài trên nền đất, những suất đồ ăn trong chiếc thùng nhỏ văng ra, đổ tung tóe.

Tịch Hình Long lúc này mới có thể khẳng định, tiếng rên vừa rồi là của chủ nhân chiếc xe đạp. Cô gái bé nhỏ, quần áo dính đầy đất bụi, được Tịch Hình Long đỡ dậy, cũng chẳng ngẩng mặt lên, chỉ là nhìn chăm chăm vào những suất đồ ăn đều đã đổ nát, nước mắt chầm chậm rơi, tiếng thút thít trong trẻo theo đó mà phát ra.

Tịch Hình Long thấy cô gái lạ đột nhiên khóc thì trong lòng bỗng vừa áy náy vừa ái ngại, dù cho sự việc này, cũng không hẳn là lỗi của hẳn:

- Cô gái, đừng khóc nữa. Cô làm sao vậy?

Cô gái nhỏ vẫn thút thít, trả lời:

- Hông một xe đồ, tôi mất một ngày lương rồi...

Thì ra là vậy. Tịch Hình Long thở dài, lại chẳng biết phải an ủi thế nào, đành nói:

- Tôi xin lỗi, xe đồ này, để tôi đền cho cô. Là do tôi vừa rồi mãi suy nghĩ, không để ý tiếng gọi của cô.

- Không phải lỗi của anh đâu, là do xe tôi cũ quá nên hông phanh rồi, tôi lại đi nhanh nên dừng không nổi, anh về đi...

Tiếng điện thoại đi động đột ngột vang lên, cô gái giật mình, lấy ra chiếc điện thoại lỗi thời cũ rích trong túi, nhẹ giọng nói:

- Trình Lâm!

Người bên kia vừa nói một hai câu, sắc mặt cô gái liền chuyển sang trắng bệch, nước mắt theo đà càng rơi dữ dội:

- Mẹ... sao cơ... Chị biết rồi, chị về ngay.

Nói xong liền vội vàng tắt máy, nhìn sang chiếc xe của mình, trên mặt vẫn là bất lực cùng cay đắng. Tịch Hình Long vừa nghe qua đường như cũng đoán được một ít tình cảnh của cô, quan tâm hỏi:

- Cô gái, mẹ cô...

- Mẹ tôi, bị ung thư, nếu không sang Mỹ làm phẫu thuật sớm sẽ không qua khỏi. Tôi không có bố, hai chị em làm việc cật lực cũng không thể chi trả nổi cho cuộc phẫu thuật, tôi...

Cô gái càng nói giọng càng méo mó, nét trong trẻo đã không còn, thay vào đó là tiếng nấc nghẹn ngào đáng thương. Tịch Hình Long nhìn cô hồi lâu, đột nhiên vô thức hỏi:

- Cô tên gì?

- Tôi... Trình Thương.

Tịch Hình Long sau khi nghe được đáp án, không hiểu sao trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác rất dị thường, không dám đo trả lời, một lời khẳng định vững vàng hơn bao giờ hết:

- Được. Lỗi là do tôi, chi phí phẫu thuật của mẹ cô, tôi lo hết.

Trình Thương giật mình, gương mặt xinh đẹp nhưng ốm yếu vẫn còn đầm đìa nước mắt:

- Như vậy sao được, làm sao có thể, tôi...

- Đương nhiên là có điều kiện cho cô, cô đừng gấp thế.

- Điều kiện?

Tịch Hình Long chậm rãi nở nụ cười, dưới ánh hoàng hôn càng thêm dịu dàng ma mị, nhẹ nhàng nói ra vài chữ:

- Cô cùng gia đình, sang Mỹ sống cùng tôi.

Dưới bóng chiều dần trải, bóng dáng cao lớn của anh, cùng với bóng hình thấp bé của cô gái nhỏ, một cảnh tượng đẹp đẽ tới kì lạ.

Cuộc đời này, yêu, hay hận, hợp, hay tan, vốn vẫn chỉ là lương duyên đã được sắp xếp. Hạnh phúc là bí ẩn, chờ đợi chẳng phải là sầu bi, nó vốn chỉ là sự khởi đầu của hạnh phúc...

*

End chap 30

Hú hú!!!!!!

Các cậu có bất ngờ không? Quà tặng đêm khuya của Au đấy! Mà chắc giờ này các cậu ngủ rồi, thôi thì chúc các cậu ngủ ngon nhé :*

Yêu các cậu!

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Không Đáng Để So Sánh

Chap truyện này có sự tư vấn của bạn @Mygmailcomquentaodi ^^ vì thế
tớ tặng chap này cho bạn <3

Hiếu Lan Yên lờ mờ tỉnh giấc, phát hiện lúc này là ba giờ sáng. Trời còn
chưa rạng, tâm tối y như tâm hồn cô lúc này.

Kì lạ thật, mới ba giờ, làm sao cô lại có thể tỉnh giấc? Đêm qua cô đã
kiệt sức như thế cơ mà. Đêm qua...

Đêm qua???

Hiếu Lan Yên từ từ hồi tưởng lại cái cảnh mình nằm rên rĩ kêu la dưới
thân Vương Hàn, không thể tự chủ được mà sợ hãi nhắm chặt mi mắt lại.
Nhưng cô càng cố trốn tránh thì những hình ảnh ấy lại càng ùa về rõ mồn
một, cả gương mặt bầu bĩnh đỏ bừng như trái đào tươi.

Thế nhưng... Hãn đã đi rồi, đi ngay sau khi cô bằng lòng giao tấm thân
trong trắng này cho hãn, hãn đã bỏ cô lại để tới bên người hãn yêu thương.
Cũng phải thôi, vì người hãn yêu mất tích, làm sao có thể bình thản nán lại
cùng một con hầu thấp kém như cô đây?

Hiếu Lan Yên đưa tay lên, đến cánh tay cũng mệt mỏi rã rời, cảm giác
hai cánh môi Vương Hàn nhẹ nhàng hôn lên từng vết sẹo chưa lành trên đó
vẫn còn vương lại, ấm áp tới vô cùng. Nước mắt Hiếu Lan Yên chậm chậm
rơi, cô thực sự đã không còn một chút giá trị nào nữa rồi...

Ngay cái giây phút Vương Hàn để lại Hiếu Lan Yên mệt mỏi thiếp đi trên giường lớn, hắn đã lập tức lao đi lấy ô tô, đồng thời gọi điện cho đàn em dặn dò.

Vương Thiên Nhi mất tích, mất tích đúng vào cái ngày lẽ ra cô vợ nhỏ của hắn đang rất cần yêu thương. [Tác giả: hí hí :v]

Ai dám động vào Vương Thiên Nhi? Vương Hàn bỗng đứng khóe môi giương lên một nụ cười, lạnh lùng tới tuyệt tình xa lạ.

Thiết bị kết nối định vị của điện thoại Vương Thiên Nhi đã bị ngắt. Bọn bắt cóc gọi cho Vương Hàn, bắt hắn một mình phải tìm đến ngôi nhà hoang trên đồi.

Vương Hàn bình thản tới kì lạ, đối mặt với những chuyện như thế này, với hắn đâu phải là lần đầu tiên. Duy nhất chỉ có một lần Hiếu Lan Yên của hắn mất tích, hắn lại cuống quýt tới mức muốn điên lên, một mình lao đi cứu con nhóc.

Căn phòng tối tăm chạng vạng, Vương Thiên Nhi quỳ trên nền đất, tóc xõa rối tung nhưng vẫn không mất đi độ bằng bành óng ả, quần áo tuy có lấm lem đất bụi, nhưng bộ dáng vẫn là tội nghiệp thanh cao.

Nhìn cánh cửa bị Vương Hàn đập ra lập tức bật mở, Vương tiểu thư mừng tới rơi nước mắt, giọng nói tràn ngập sợ hãi cùng chờ mong:

- Hàn, cứu em...

Nghe lời cầu cứu này thì có là Trời Phật cũng phải động lòng. Vương Hàn nhìn quanh căn phòng dột nát bụi bặm, không một bóng người, nhẹ khom người hướng về phía Vương Thiên Nhi hỏi:

- Thiên Nhi, bọn bắt cóc em đã đi đâu rồi?

- Em không biết nữa, vừa rồi chúng đột nhiên bỏ đi. Em...

Vương Hàn cười lạnh, đứng thẳng người, hai con mắt giữa bóng tối sáng lên, dừng mãi như cái nhìn của đại bàng hoang dã, nhả ra mấy chữ, chính thức đem Vương Thiên Nhi xinh đẹp kiều sa hóa thành tượng gỗ:

- Chứ không phải, bọn chúng nói với em, là đại ca của chúng gọi ra à?

Vương Thiên Nhi giật thót mình, không thể thốt ra một lời nào ngoài ngạc nhiên sợ hãi. Làm sao... làm sao Vương Hàn có thể biết điều đó? Hắn mới chỉ vừa tới đây thôi cơ mà? Nhưng Vương tiểu thư cô đường đường là xinh đẹp thông minh đệ nhất thiên hạ, làm sao lại dễ dàng khuất phục mà để vở kịch này dang dở:

- Chúng... chúng không có nói gì, chỉ bỏ đi thôi... Anh mau cứu em!

Vương Hàn lại nhếch khóe môi, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Tiếc thật, lẽ ra theo kịch bản của em, chúng phải đánh em, định cưỡng hiếp em nữa phải không? Vậy mà chúng chưa làm đã bị gọi đi, lỡ mất kế hoạch của em rồi.

Vương Thiên Nhi lúc này mới thực sự biết tới kinh hoàng. Làm sao Vương Hàn có thể biết được những điều ấy? Chẳng nhẽ hắn đã điều tra ra mọi việc? Không thể nào! Người của Hắc Triệt bang cô thuê làm ăn vô cùng uy tín, sao có thể kém cỏi tới mức để chuyện này bại lộ? Nghĩ vậy, Vương Thiên Nhi càng thêm cố gắng thống thiết, vài giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt tinh xảo:

- Hàn, anh nói gì thế? Ý anh là em tự dàn dựng mọi chuyện? Em là Thiên Nhi, là bảo bối của anh, sao anh có thể...

- Diễn xuất tốt lắm, tôi cũng bất ngờ với em đấy. Xem ra không có nhân chứng, thì hôm nay tôi lại phải mất công cứu người rồi.

Dứt lời, hai người đàn ông cao to liền xuất hiện, đồng thời còn gõ cổ thêm hai tên mặt mũi bặm trợn, nham nhở đi vào. Vương Thiên Nhi vừa nhìn thấy hai tên kia thì nước mắt rơi ra như đê vỡ. Nước mắt của sự sợ hãi và tuyệt vọng, Vương Hàn quả thực đã biết hết mọi chuyện rồi.

- Vương tiểu thư, xin thứ lỗi, chúng tôi có thể chống lại Vương tống, nhưng không thể kháng lệnh Triệt đại ca. Chuyện cô sai bảo, chúng tôi đã khai hết rồi...

Vương Hàn đứng một bên nhìn những giọt nước mắt của Vương Thiên Nhi, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác tức giận cùng ghê tởm. Hắn hận chính bản thân mình vì từ nhỏ đã luôn quan tâm che chở cho một con rắn độc, lòng dạ thâm hiểm khôn lường. Chẳng cần lời nào được thốt ra nữa, sự im lặng rùng rợn này cũng đủ cho Vương Thiên Nhi sợ tới run rẩy rồi.

- Hàn, em...

- Câm mồm!

Nhìn cái nhíu mày mà trước đây hắn chỉ dành cho kẻ ngang đường, vẻ mặt tức giận tới lạnh băng, ánh mắt khinh thường tới mức còn không thèm chiếu thẳng vào cô, Vương Thiên Nhi càng khóc lớn hơn. Dây trói vẫn còn trên người, tiểu thư cao ngạo ngày thường nay quỳ rạp và hèn mọn, gương mặt đầm đìa ướt át, gắng hết sức quẩn lấy chân Vương Hàn:

- Hàn, em xin anh, cũng chỉ vì yêu anh, làm sao em có thể chấp nhận việc anh sẽ cưới con hầu hèn hạ kia...

Vương Hàn nghiêng răng, không cần dùng sức cũng có thể đá Vương Thiên Nhi xa ra khỏi mình:

- Đừng gọi tên tôi. Loại đàn bà như cô không đáng để so sánh với Lan Yên.

Vương Thiên Nhi ngạc nhiên tới mức trợn tròn mắt, nhất thời không thể thốt thêm một câu nào.

- Cô sai người tiêm thuốc, muốn cô ấy đóng "phim" cùng mấy thằng đàn ông dơ bẩn kia?

Vương tiểu thư cả người lại càng thêm run rẩy, nghe trong câu nói của Vương Hàn rõ ràng ngập mùi tàn ác vô tình, nhưng lại bất lực không biết phải làm sao. Vương tiểu thư cô, lần đầu trong đời rơi vào bế tắc khổ đau đến vậy.

Vương Hàn quay bước, trước khi bỏ đi chỉ để lại một lời, coi như là mệnh lệnh:

- Bộ phim cô muốn xem, Lan Yên không có phúc được đóng, vậy giờ giao lại cho cô cùng diễn viên của cô đóng nốt. Lâm, Kinh, hai cậu ở đây giám sát, ngày mai đưa cho tôi thứ tôi muốn. [Tác giả: Ý là cái phim s-e-* ý :v]

Cánh cửa sắt hoen gỉ chậm chạp đóng lại, âm thanh vang vọng tới ghé người, tiếng van nài thống thiết cùng niềm hi vọng của Vương Thiên Nhi cũng theo đó mà lụi dần sau cánh cửa.

Chiếc Lamborghini sang trọng lao ra từ màn đêm tăm tối, rời xa ngọn đồi heo hút hoang vu. Vương Hàn hai tay nắm chặt vô-lăng, nghĩ tới những ngày tháng đối xử lạnh nhạt dày vò Hiếu Lan Yên mà trong lòng càng thêm hối hận. Tại sao một con người nổi tiếng lãnh đạm quyết đoán như hắn, lại mù mịt trong ghen tuông mà vô tình hành hạ người mình yêu như vậy. Ngay cả khi Hiếu Lan Yên đã trở thành người phụ nữ của hắn, hắn cũng chưa hề nói ra tới một lời nhẹ nhàng yêu thương. Nếu như không phải hắn điều tra ra Hắc Triệt bang này, thì không hiểu sẽ còn những chuyện gì diễn ra nữa. Ngay lúc này, việc hắn cần làm là cắt đứt mọi hồ sơ tài liệu có dính dáng

tới cái tên Vương Thiên Nhi, chỉ có như vậy sau này vợ chồng hẳn mới yên tâm hạnh phúc được.

- Yên Yên!

- Phu nhân... à... không... mẹ!

Vương phu nhân hiền hậu cười, nhìn cô con dâu đáng yêu đang lơ ngơ trước mắt, vui vẻ đưa tay véo véo cái má mềm mại:

- Đêm qua mệt mỏi, sao con lại dậy sớm như vậy?

Trời đất, Vương phu nhân véo má cô rất nhẹ, mà sao cô lại cảm thấy mặt mình nóng rực thế này? Mệt mỏi là ý gì? Chẳng lẽ bà ấy đã biết mọi việc cô làm đêm qua? Ôi thật là không có lỗi chui mà!!!

Vương phu nhân nhìn biểu cảm ngượng ngùng này của Hiếu Lan Yên thì càng buồn cười, sau vài câu quan tâm liền nhẹ nhàng hỏi:

- Con sang nhà mẹ một chút được không? Dù sao sau tân hôn cũng nên tới nhà thăm cha mẹ.

Hiếu Lan Yên sau vài phút do dự, liền lễ phép trả lời:

- Được ạ, nhưng còn cậu chủ... à không, Vương... Vương Hàn...

- Lo gì chứ, nó có việc đột xuất, khi nào xong sẽ qua đón con thôi.

Có phải cô đang thờ phào hay không? Vương Hàn là vì có việc đột xuất, chứ không phải vì ghét bỏ cô đúng không? Hiếu Lan Yên ngoan ngoãn đi thay đồ, dù sao cũng chẳng biết mua gì, định chuẩn bị vài món ngon mang sang nhà Vương phu nhân, lại bị ngăn cản. Cô cũng đúng là dở người thật, ở bên ấy đâu có thiếu thức ăn, cô có thể nấu ở đó mà?

Vương phu nhân nhìn Hiếu Lan Yên, khẽ nở nụ cười mãn nguyện. Con dâu hiền lành đáng yêu đúng kiểu mà bà thích, bà biết hôn nhân của chúng nó là dựa trên hợp đồng, nhưng bà tin rằng, sẽ đến lúc hai đứa thật lòng yêu thương nhau.

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh, Vương phu nhân muốn gọi cho Vương Hàn, nhưng lại chần chừ mà bỏ xuống. Đêm qua hẳn đã kể hết mọi chuyện của Vương Thiên Nhi cho mẹ mình nghe, bà biết nó sẽ giải quyết ổn thỏa. Chỉ có điều, con trai bà phải nhanh lên, tránh để cô con dâu ngọc ngà này hiểu lầm mà tủi thân chứ!

*

End chap 31

Chào các cậu :v Tớ đây, tớ đã trở lại với tinh thần câu cmt =)))

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nói Yêu Lúc Bây

Hiếu Lan Yên theo chân Vương phu nhân bước vào căn biệt thự xa hoa, nằm ngay trên con đường rộng lớn nhưng vẫn toát lên một cảm giác rất tĩnh lặng, uy nghiêm. Sau khi cùng bà tâm sự vài chuyện vặt tại phòng khách, cô được dẫn tới thăm phòng bệnh của Vương lão gia.

Có vẻ ông ấy rất vui khi thấy sự xuất hiện của cô. Hiếu Lan Yên nhìn khoe miệng yếu ớt dường như đang gắng hết sức để cong lên, dù đã có mấy phần già nua bởi tuổi tác và bệnh tật, nhưng vẫn đặc biệt nghiêm nghị, giống y hệt cái con người kia. Có lẽ Vương lão gia đã cười, khi nghe thấy lời hỏi thăm chân thành của cô. Nếu cha mẹ của cô còn sống, liệu họ có mỉm cười với cô, khi thấy cô đã quyết định cưới một người đàn ông không yêu mình hay không?

Hiếu Lan Yên cùng Vương phu nhân ăn uống rất vui vẻ, bà biết cô ngại nên việc gì cũng đều chủ động hỏi han cô, còn luôn miệng khen ngợi cô nấu ăn ngon nữa. Bọn Hiếu gốc ghếch dường như vẫn chưa quen lắm với cách xưng hô mới lạ này, nên thi thoảng cứ lỡ mồm mà kêu vài tiếng "phu nhân", sau đó chột dạ mới vội vàng chỉnh sửa.

Vương phu nhân cả ngày bên cô cảm thấy cũng vô cùng thoải mái, nếu không phải là do cái đứa con lì lợm trời đánh kia, cứ một mực đòi giữ Lan Yên bên mình, thì bà đã kéo con dâu đáng yêu sang nhà mình ở rồi. Càng nghĩ càng tiếc nuối, nhìn sang phía Hiếu Lan Yên đang khép nép ngồi trên sofa, vẻ mặt cố tươi cười, nhưng rõ ràng không giấu nổi buồn bã lo âu.

Cũng phải thôi, trời đã ngả về chiều, nhưng Vương Hàn vẫn là chưa có xuất hiện. Hiểu Lan Yên hai tay túm lấy tà áo rộng, thi thoảng lại vo vào nhau, vẻ mặt ngập tràn mong ngóng. Chẳng lẽ thật sự Vương tiểu thư bị bắt cóc, lời hôm qua cô nghe Vương Hàn nói vào điện thoại là sự thật? Vậy có khi nào... cậu chủ vì cứu người yêu mà gặp nguy hiểm rồi? Làm sao có thể như vậy chứ, nếu vậy... nếu vậy... thì cô biết làm sao bây giờ?

Ngọn lửa lo lắng trong lòng cứ theo từng tích tắc mà cháy lên ngàn ngút, cho tới lúc Hiểu Lan Yên không thể nhẫn nhịn được nữa, liền đứng bật dậy:

- Mẹ, cũng đã muộn. Con... con xin phép trở về...

Vương phu nhân đương nhiên biết lúc này không thể giữ chân Hiểu Lan Yên lâu thêm được nữa, có điều làm sao con trai bà muộn như vậy vẫn không đến đón con bé cơ chứ? Thôi thì đành gọi xe đưa con bé về vậy.

Hiểu Lan Yên tất nhiên không dám trái lời mẹ chồng, ngoan ngoãn tạm biệt mà leo lên xe. Chiếc taxi thẳng phía về nhà Vương Hàn, Hiểu Lan Yên ngồi lặng im hướng mắt ra cửa sổ. Cả một ngày dài... Vương Hàn vẫn là không có xuất hiện. Có một sự thật, đó là trong cô, lo lắng nhiều hơn so với tủi thân.

Tầm mắt vô tư lại tình cờ hướng tới tiệm bánh bên đường. Ô! Là bánh kem cà phê! Bình thường Vương Hàn vốn ghét đồ ngọt, nhưng lại đặc biệt thích ăn loại bánh này. Đó là cô nghe lỏm từ Vương tiểu thư đấy! Hơn nữa loại bánh này hình như không phải ngày nào cũng có đâu, xem ra cô gặp may rồi. Hiểu Lan Yên vui vẻ cười, hiện tại là đèn đỏ, liền nói lại với bác tài xế dừng tại đây, muốn tự đi bộ về. Dù sao từ đây về nhà cũng đâu có xa, xem như là thể dục đi!

Hiểu Lan Yên tung tặng cầm cái bánh, hộp giấy sang trọng lấp lánh, quả là đồ ăn đắt tiền có khác! Nhìn ngon chết đi được, từ giờ cô đã có lương rồi, hôm nào phải ăn thử để tìm cách làm mới được. Đừng quên trước đây

nhà cô bán bánh ngọt, Hiếu Lan Yên tay nghề cũng không tồi đâu. Phải rồi, từ nay cô sẽ có lương...

Nghĩ tới đây, không hiểu sao lòng cô lại thấy xót xa cùng hỗn loạn, vô tình không để ý xung quanh. Đèn xanh dành cho người đi bộ đang sáng, nhưng có một tên say xỉn vẫn điên cuồng phóng xe tới, bất chấp tín hiệu dừng. Hiếu Lan Yên cơ hồ lại không phát hiện ra điều nguy hiểm này, vẫn như vậy mà bước tiếp.

Vương Hàn sau khi xử lí xong mọi thủ tục, chưa ăn uống gì, bụng đói đầu đau, chỉ muốn về nhà thật nhanh để ăn đồ vợ nấu. Vậy mà đáp lại lòng mong mỏi đó, đập vào mắt hắn lại là cảnh tượng kinh hoàng: Hiếu Lan Yên đi bộ qua đường, mắt nhìn chăm chăm vào cái hộp trên tay, chiếc xe ô tô bên cạnh bất chấp lao tới, thậm chí còn không thèm bóp còi. Ý thức được rằng người mình yêu thương chỉ trong một phút, à không, vài giây nữa thôi sẽ bị thần Chết cướp đi mất, hắn như phát điên lên. Sau bao nhiêu hiểu lầm, khổ sở, chẳng lẽ giờ phút này đây hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn con nhóc gặp nguy hiểm hay sao?

Vương Hàn bao nhiêu lý trí đều cố gắng mang ra nhưng không thể, trong tình cảnh này thật sự không còn cách nào khác. Hắn đạp ga xe, tức tốc lao tới đâm ngang vào chiếc xe kia.

"RẦM!!!"

Tiếng xa chạm ing tai và chát chúa. Hiếu Lan Yên giật nảy mình quay sang. Cảnh tượng trước mắt bất ngờ tới mức mang cô hóa thành đá, kia là xe của Vương Hàn mà? Tại sao lại méo mó kinh dị thế kia? Làm sao lại đâm vào xe khác? Làm sao có thể?...

Thực tế trước mắt đã quá rõ ràng, hắn có phải là cố gắng bảo vệ cho cô hay không? Nếu như vậy, tất cả là do cô, đều là lỗi tại cô mà. Hiếu Lan Yên vẫn đứng đó, cả người run lên bần bật, thậm chí còn không có dũng khí để

bước tới xác nhận xem người trong xe có phải hấn hay không. Nhưng sự thật phũ phàng, Vương Hàn đầu đầy máu, được người ta kéo ra đưa vào xe cứu thương, rất nhanh biến mất trên đường tới bệnh viện.

Hiếu Lan Yên nhìn trân trân vào đồng hồ nát, lại nhìn xuống hộp bánh mình đang cầm trên tay. Phải rồi, bánh là cô mua cho hấn ăn, hấn còn chưa ăn làm sao cô có thể bỏ cuộc. Cô đưa mắt nhìn con đường phía trước, bệnh viện, đúng rồi, cô phải tới bệnh viện.

Tâm trí rối loạn, Hiếu Lan Yên cứ như vậy mà chạy thực mạng tới bệnh viện thành phố, xe cũng không thèm thuê. Cô vốn bé nhỏ yếu ớt, thế nhưng trong tình huống này lại như có sức mạnh diệu kì, chạy không biết mệt, một lèo tới hành lang bệnh viện. Vừa tới nơi, lại tiếp tục tìm lễ tân hỏi phòng bệnh của Vương Hàn, nghe được đáp án lại một lèo chạy lên tầng hai. Cô không biết mình đã chạy trong bao lâu, chỉ biết rằng, khi cô tới bệnh viện, hấn đã được cấp cứu xong rồi, hiện nằm ở phòng hồi sức. Người của Vương Hàn đã đến từ khi nào, trong đó còn có cả bác Trần, vừa thấy cô liền lập tức mở cửa mời cô vào.

Phòng Vip bệnh viện điều hòa mát lạnh, nhưng Hiếu Lan Yên vừa chạy mồ hôi vã ra, bước vào phòng cảm tưởng lạnh như nhà xác vậy. Cô kịch liệt lắc đầu, muốn xua đuổi ngay cái suy nghĩ đáng sợ kia ra khỏi tâm trí. Lúc chạy thì sung sức, nhưng tới khi dừng lại mới thấy hai chân mình nhũn ra. Hiếu Lan Yên đau mỗi khụy xuống, thở dốc liên tục.

Vương Hàn nằm đó, hai mắt khép hờ, vải băng trắng quanh đầu. Hiếu Lan Yên trong lòng vô cùng sợ hãi, cắn chặt môi dưới, lê tới giường bệnh. Muốn mở miệng gọi tên hấn, nhưng cổ họng lại khô khốc mà trở nên vô lực. Hấn làm ơn đừng ngủ như thế mà, cô sợ lắm... Nếu... Nếu hấn không thể mở mắt nữa, làm sao cô có thể chịu đựng nổi? Hiếu Lan Yên lấy hết sức bình sinh, cuối cùng thốt ra được mấy chữ:

- Cậu chủ, dậy đi...

Nghĩ nghĩ, lại nói tiếp:

- Lỗi tại tôi... Cậu chủ...

- Cậu đừng ngủ nữa...

- Từ giờ tôi sẽ không dám lấy lương nữa đâu mà...

- Tôi có thể làm ô sin cho cậu cả đời cũng được...

- Cậu chủ ơi... tôi... tôi...

Hai chữ "yêu cậu" chỉ dám thốt ra khe khẽ, đầy ngập ngừng xấu hổ, nhưng lại vừa vắn trôi vào lỗ tai cái con người cao ngạo đang nằm trên giường bệnh kia. Vương Hàn từ từ mở mắt, nhìn thấy con nhóc đang gục bên sườn, miệng còn không ngừng lải nhải hồi hồi. Hắn bật cười, chỉ là xây xát nhỏ, mạng hắn lớn sao đã chết được. Nhưng cũng thật tốt, vì có vụ tai nạn này mà hắn mới có thể nghe được điều mình muốn nghe suốt bao lâu nay.

Vương Hàn yêu thương đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cô, nhưng miệng lại nổi lên hứng trên chọc, thích thú nói:

- Yêu ai? Nói lại xem nào.

Hiếu Lan Yên giật mình, ngẩng đầu lên thấy hắn đang mở mắt nhìn mình, còn tràn ngập ý cười đùa nữa. Vương Hàn! Vương Hàn bằng xương bằng thịt! Hắn chưa chết, thật sự chưa chết! Lẽ ra vui mừng phải cười lớn, nhưng nhìn thấy ánh mắt hắn, không hiểu sao cô lại thấy tủi thân mà long lanh khóe mắt. Rồi từ từ nước mắt liên tục nối nhau lăn dài trên má.

- Vì sao? Vì sao cứu tôi? Lỡ anh chết... tôi...

Vương Hàn nhìn thấy nước mắt cô, vừa xót xa lại vừa hạnh phúc. Cô nói yêu hắn, còn khóc vì lo cho hắn, hắn còn cần gì hơn thế nữa? Hắn tuy nói là

không việc gì, nhưng thực ra trong người vẫn có chút mệt, đành nằm đó, đưa bàn tay lau đi nước mắt trên gương mặt bầu bĩnh, an ủi Lan Yên:

- Khóc cái gì? Chồng của em mệnh lớn lắm.

Vương Hàn càng nói nước mắt Hiếu Lan Yên càng chảy, cô vẫn cứ quỳ trên nền đất lạnh, lại bối rối mà không biết phải đáp thế nào. Hẳn thấy cô khổ sở như vậy, yêu thương ngập tràn nơi đáy mắt, lại vô tình nhìn xuống cái hộp nhỏ rơi cạnh chân cô. Phải rồi, vừa nãy lúc qua đường cô cũng ôm chặt cái hộp này. Rốt cuộc nó chứa cái gì vậy?

Vương Hàn nhìn cái hộp, nhẹ giọng hỏi cô. Hiếu Lan Yên gạt nước mắt, nhặt cái hộp lên. Vừa nãy lúc chạy tới đây cô vẫn ôm hộp bánh, thế nhưng vì sóc quá mà hình thù cái bánh đã biến dạng rồi. Cô tiếc nuối đáp:

- Là bánh cà phê mua cho anh, nhưng lúc chạy bộ tới đây, nó nát mất rồi...

- Em chạy bộ tới đây?

Vương Hàn gắng gượng ngồi dậy, nhìn bộ dạng ngoan ngoãn gật gật đầu của Hiếu Lan Yên, xót xa cùng nhu tình không để đâu cho hết. Vợ nhỏ của hẳn, sao lại có thể ngốc ngếch và đáng yêu đến thế!

- Lại đây!

Hiếu Lan Yên nghe hẳn đứng dậy, lại thấy chân mỏi tới nhũn ra rồi, loạng choạng suýt ngã. Vương Hàn một tay cũng mang được cô ngồi lên đùi mình, xấu xa hôn lên vành tai run rẩy của cô, trầm giọng khiêu khích:

- Đẳng nào cũng mua bánh rồi, mở ra bón cho chồng em đi!

Hiếu Lan Yên sợ mất mật, cậu chủ ơi, đang ở bệnh viện mà, dù có là phòng riêng thì cũng không nên lộ liễu thế chứ!!! Nghĩ là vậy, nhưng tay

vẫn răm rắp mở hộp ra, lấy chiếc thìa nhỏ xắn một miếng bánh hơi nát đưa tới miệng Vương Hàn. Bánh kem thơm nồng mùi cà phê đen đắng, Vương Hàn thoải mái thưởng thức, lại nổi tính xấu muốn trêu cô:

- Bánh ngon lắm, em cũng thử đi.

Vậy cũng được sao? Hiểu Lan Yên đương nhiên cũng muốn một lần ăn thử bánh đắt tiền, đang định xắn thêm một miếng, lại bị tay cậu chủ nắm lấy cằm, xoay mặt lại mà chậm rãi hôn. Vương Hàn hứng thú đẩy kem trong miệng mình sang cho cô, lại thừa cơ hội mà luồn cả cái lưỡi tà ác của mình vào khoang miệng mật ngọt. Hương vị của cô làm hẳn lưu luyến mãi chẳng muốn rời, hết khuấy đảo, cuốn lấy lưỡi cô, lại liếm mút hai cánh môi thơm mọng. Hiểu Lan Yên bị hôn ngọt thở muốn chết, nhưng nụ hôn của cậu chủ lại quá mức mê hoặc đầu óc cô tới điên đảo. Kem cà phê rõ ràng đắng ngắt, nhưng vì sao lúc này lại ngọt ngào tới vậy... Nụ hôn này dường như không thể dừng lại, cũng giống như Hiểu Lan Yên, yêu Vương Hàn tới không còn lối thoát...

Cảm nhận được người trong lòng yếu tới không còn dưỡng khí, Vương Hàn mới buông ra cho cô hít thở, đồng thời tựa đầu vào bờ vai bé nhỏ, dịu dàng đặt lên đó một vài nụ hôn vụn vặt, sau đó lại thở vào tai cô một câu, làm Hiểu Lan Yên vừa run rẩy lập tức đơ như hóa đá:

- Bà xã, anh yêu em.

Hiểu Lan Yên biết mình hay mắc chứng ảo tưởng, nhưng ảo tưởng kiểu này thì đi xa quá rồi nha! Cô không dám quay sang nhìn Vương Hàn, sợ bắt gặp ánh mắt quyền uy ấy, cô sẽ lại hèn nhát mà cúi đầu, sẽ không dám hỏi rằng những điều cô vừa nghe là thật hay ảo. Vương Hàn như hiểu rõ tâm trạng của cô, lại tiếp tục nhả vào tai cô mấy chữ:

- Em cũng vậy mà, nói yêu anh xem nào...

Ông Trời ơi, cô hiền lành như vậy, sao lại có thể hành hạ cô đến thế chứ??? Cô phải làm sao bây giờ, hẳn cứ ở bên khung bố thế này, bảo cô làm sao có thể ngóc đầu lên đây? Mất nửa ngày, mới có thể rụt rè nói:

- Cậu chủ... đừng đùa như vậy...

Vương Hàn nghe cô nói xong, bỗng nhiên nổi lên mấy phần tức giận:

- Anh không đùa! Không phải vừa rồi em cũng nói không cần lương sao? Được, vậy từ giờ không có lương nữa, chuyên tâm làm vợ anh là được rồi.

Hắn nói... không đùa? Cô có nghe lầm không? Thật sự là không đùa? Thật sự là... yêu cô? Vương Hàn, một người như Vương Hàn, sẽ yêu cô hay sao? Nhưng còn người yêu hắn? Vương tiểu thư thì sao? Vương Hàn như nhìn thấu lo âu của cô, thầm nghĩ chuyện của Vương Thiên Nhi dài dòng, sau này sẽ trực tiếp nói rõ cho cô hiểu, còn bây giờ, vẫn là nên chấn an cô trước:

- Chỉ yêu em, ngoài ra không còn ai khác.

Còn chưa kịp hỏi gì thêm, cảm giác cổ tay có thứ gì đó vờng vờng. Vòng tay? Hẳn tặng vòng tay cho cô sao? Hiểu Lan Yên lắc lắc cổ tay, cái vòng lấp lánh xinh đẹp theo đó mà rung rung. Một bên Vương Hàn thiếu kiên nhẫn, lại tiếp tục hỏi cô, giọng nói vừa ép buộc lại vừa dịu dàng khác lạ:

- Yên Yên, nói đi, có yêu anh hay không?

- Cậu... chủ...

- Giờ là chồng em, không phải cậu chủ nữa.

- Em... em...

Hiếu Lan Yên tim đập loạn xạ thiếu chút nháy ra khỏi lồng ngực, thu gom dũng khí ba đời tổ tông mới có thể nhìn thẳng vào mắt Vương Hàn. Đến mức này, cô cũng không muốn giấu giếm nữa, có thể nói xong, hẳn sẽ chán ghét, khinh bỉ, hoặc vứt bỏ cô, nhưng như vậy thì sao chứ? Miễn rằng cô có thể nói ra, cuộc đời này như vậy xem ra cũng mãn nguyện rồi. Nghĩ vậy, Hiếu Lan Yên nắm chặt tay, quyết tâm thì lớn, nhưng giọng thì nhỏ như muỗi kêu:

- Em... em... yêu anh...

Hai má ửng đỏ, cô nhắm mắt chờ đợi kết cục của mình. Thế nhưng, trái với nỗi sợ mà cô đã chuẩn bị, Vương Hàn chỉ nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi cô, cứng chiều bao chặt vòng ôm như nâng niu trong lòng bảo bối:

- Anh biết, bà xã.

Tim Hiếu Lan Yên tan ra thành mật ngọt, lá gan lại lớn hơn một chút, rướn người hôn lại lên chóp mũi hẳn. Vương Hàn bất ngờ tới mức suýt thì giật mình, con mèo nhỏ hôm nay mạnh dạn tới vậy sao. Nếu không phải đang ở bệnh viện, hẳn thật sự đã muốn đè cô ra nghe cô rên rỉ rồi. [Tác giả: Hê hê đừng chửi tớ biến thái

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Phiên Ngoại 1

Ngoại truyện về cuộc sống hôn nhân của bạn Lan Yên =))

Chuyện là bạn Hiếu Lan Yên từ khi được Vương tổng thổ lộ tình cảm tới hay đã gần một tháng, cuộc sống vợ chồng dần dần đi vào "nề nếp", thậm chí Vương Hàn còn hết sức mạnh mẽ, gần như đêm nào cũng đem cô khẳng định chủ quyền. Thế nhưng vấn đề là Hiếu Lan Yên chẳng những không mạnh dạn thêm chút nào, mà thậm chí còn nhút nhát hơn cả ngày trước. Đáng nói là, lại còn rất hay tránh mặt hăn nữa, thử hỏi Vương Hàn làm sao lại không tức tối.

Buổi sáng ngủ dậy thì luôn là khoảng giường trống trơn, con nhóc bên cạnh đã biến mất không còn dấu vết. Hiếu Lan Yên cũng đâu có muốn vậy, cô phải dậy từ sáng sớm lấy cố đi chạy bộ rồi tới trường luôn quả thực cũng vất vả chết đi được. Nhưng vì không còn cách nào khác, mỗi lần đối diện với Vương Hàn, cô cảm thấy như mình đang... mơ ấy! Chính vì sợ rằng giấc mơ này sẽ tan biến, nên đành chỉ biết tránh mặt hăn mà thôi.

Vương Hàn đương nhiên không hiểu được tâm tư của cô trong việc này. Lâu dài biến thành vô cùng bức bối, có một lần ngồi vào bàn ăn, cô đơn thường thức bữa sáng, liền đem chuyện này hỏi bác gái Trần:

- Bác Trần, bác có thấy dạo này vợ cháu rất kì lạ không? Cô ấy có vấn đề gì khó nói sao?

Bác Trần nghe xong chỉ tùm tùm cười, nhẹ đáp:

- Tôi thấy cô chủ vẫn như vậy mà, cậu lo lắng điều gì?

Vương Hàn nhíu nhíu mi tâm:

- Rất hay tránh mặt cháu, cứ như là sợ bị ăn thịt.

Bác gái cố gắng nhin cười, chẳng đúng hay sao, mỗi lần cậu chủ nhìn thấy Hiếu Lan Yên, thì ánh mắt cứ như là muốn mang con bé nuốt vào bụng vậy, tràn đầy mùi chiếm hữu. Nhưng vẫn là cung kính nhìn hẩn trả lời:

- Đó là vì cậu không hiểu, đấy chỉ là cảm xúc chưa quen nên sợ hãi thôi.

- Chưa quen?

- Phải, vì cậu cầu hôn, cưới cô ấy quá nhanh, Hiếu Lan Yên lo âu cũng là chuyện thường tình thôi mà.

Vương Hàn "à" một tiếng khe khẽ, nét mặt rạng rỡ như đã hiểu ra vấn đề, nở nụ cười tà kị xấu xa. Gì mà chưa quen, không phải đêm nào cũng nằm dưới thân hẩn rên rỉ hay sao, nếu hẩn không thật lòng làm sao lại yêu chiều cô đến vậy? Xem ra cần phải "hà khắc" hơn, để con nhóc này hiểu chuyện một chút. Nghĩ đến ý định hắc ám của mình, trong lòng không thôi sáng khoái.

Kì thực Hiếu Lan Yên hiền lành nhút nhát, từ khi trở thành Vương phu nhân cũng không có đòi hỏi hay có hành động lời nói nào quá phận. Vẫn là một dạ hai vâng, ở nhà là đồ ngủ con nít hài hước, ra đường thì áo phong quần bò giản dị. Thật sự là chẳng có một chút gì thay đổi, thậm chí còn rất hay đối Vương Hàn gọi "cậu chủ". Vương Hàn mỗi lúc nhìn thấy cô, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến, chỉ thấy toàn là vui vẻ yêu thương. Tuy nhiên, việc cô cứ liên tục gọi "cậu chủ" như vậy, thật sự khiến hẩn rất khổ sở để tâm.

Tối đó Hiếu Lan Yên lên giường, định rằng sẽ ngủ trước, Vương Hàn hôm nay bận việc chưa xuất hiện, thậm chí còn không về nhà ăn trưa, giờ

phút này có khi đã đói lả ra rồi. Vừa thương hăn vừa chẳng biết nên làm gì, thôi thì vẫn là nên nấu cái gì đó mang lên phòng, trường hợp lát hăn về còn có cái mà ăn.

Vừa bê được bát cháo lên phòng ngủ, đang loay hoay đặt xuống bàn sofa, đột nhiên một vòng tay rộng lớn ấm áp, bất ngờ ôm chặt lấy eo cô. Hiếu Lan Yên giật mình suýt hét lên, lại bị Vương Hàn xoay cầm lại hôn tới tâm trí điên đảo. Hăn nghiêng đầu mơn trớn bờ vai cô, mái tóc tím thi thoảng lại cố ý dụi vào phần gáy nhạy cảm của cô, nhẹ nhàng hỏi:

- Sao không ngủ trước?

Hiếu Lan Yên cả người run rẩy, tuy những hành động thế này Vương Hàn làm không phải lần đầu tiên, tuy vậy cô vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nhưng cô càng ngược nghịu, lại càng làm nổi lên thú tính của Vương Hàn. Hăn ra sức mút vành tai cô, hai tay không an phận mà luồn vào trong áo ngủ rộng thùng thình, ra sức sờ mó, nhào nặn bắt cô phải lên tiếng.

- Cậu... cậu chủ...

Vương Hàn nghe tiếng cô gọi nức nở thì thật vừa giận lại vừa yêu, vờ hờn dỗi đáp:

- Cậu chủ? Gần một tháng rồi, đè em không biết bao nhiêu lần, cuối cùng vẫn chỉ là cậu chủ hay sao?

Hiếu Lan Yên nghe xong thực muốn rơi nước, vô sỉ, sao cậu chủ lại có thể vô sỉ đến thế chứ!!! Vương Hàn nhìn biểu cảm bối rối của cô, hài lòng xoay người cô lại, đưa tay qua eo đặt cô xuống giường. Áo sơ mi trắng vừa được thoát ra, thân hình kiện mĩ, khí thế áp đảo đã sừng sừng hiện ra trước mặt, làm Hiếu Lan Yên đang đê mê cũng muốn lóa cả hai mắt. Thôi xong, xem ra hôm nay cô không thể giả vờ ngủ như mọi khi rồi...

Nhưng trái với dự tính của Hiếu Lan Yên, Vương Hàn chỉ nhẹ nhàng hôn lên vầng trán mịn, tiếp đó lại hít hà mùi hương nơi mái tóc đen thơm ngát của cô. Chỉ cần dịu dàng như vậy thôi thực sự cũng làm cô run tới phát điên lên được, Vương Hàn hôm nay lại sao thế?

- Yên Yên, vợ à...

Những lời ngọt ngào hơn cả đường mật, khe khẽ trôi vào vành tai mẫn cảm, Hiếu Lan Yên run lên, lại như bị thôi miên mà ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt hấn.

- Gọi anh một tiếng ông xã đi...

Hức! Thật sự cô rất ngại mà. Cô cũng đâu muốn cứ suốt ngày gọi hấn là cậu chủ đâu, nhưng bởi lẽ ngoài ra, cô không còn đủ dũng khí để gọi hấn bằng những từ ngữ khác. Vương Hàn thấy được hèn nhát trong mắt cô, lại tiếp tục thủ thỉ:

- Đừng tránh mặt anh nữa, anh là chồng em, của mình em, cũng chỉ yêu em...

Hiếu Lan Yên nghe xong, vừa cảm động lại vừa trào dâng hạnh phúc. Hiện tại cô có thể xác nhận rồi, Vương Hàn thật lòng yêu cô, coi cô là vợ, chứ không phải một mình cô nằm mơ. Hai tay run run, Hiếu Lan Yên rụt rè ôm lấy cổ Vương Hàn, chân thành yêu thương hôn lên môi hấn. Nụ hôn nhanh và nhẹ như gió thoảng, nhưng lại rất thành công khơi lên dục vọng của hấn.

Vương Hàn trước hành động siêu cấp đáng yêu câu dẫn ấy làm sao còn có thể kiên nhẫn, rất nhanh nắm lên hôn lấy cằm cổ trắng mịn, giọng khàn khàn kêu gọi:

- Yên Yên, gọi anh đi...

Hiếu Lan Yên nở nụ cười, hai tay ôm lấy cổ hắn càng thêm chặt, gương mặt trắng nõn khẽ rúc vào mái tóc đẹp tới lấp lánh của hắn cọ cọ, đôi môi thỏ thỏ mấp máy:

- Hàn... ông xã...

Người ta nói: Lời nói ra không bao giờ có thể rút lại. Vậy đấy, giờ phút này Hiếu Lan Yên đã cảm thấy hối hận lắm rồi. Chỉ vì một tiếng "ông xã" thôi, mà Vương Hàn bình thường đã dũng mãnh, nay còn dai dẳng thêm mất phần, hại cô ngang với chết đi sống lại, thật vô vàn bi ai mà... Hắn làm việc còn chưa có ăn, vậy mà tại sao lại khỏe đến mức ấy chứ?

Thế nhưng cô không biết rằng, con sói già vốn đã ăn no, chỉ là cố gắng nán lại công ty thật muộn, để có thể lợi dụng sự lo lắng của cô mà thực hiện kế hoạch thôi!

*

End phiên ngoại 1

Tớ có một tin này, không biết là tốt hay xấu

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Phiên Ngoại 2

Ngoại truyện tiếp theo về cuộc sống hôn nhân của bạn Lan Yên =))

Chuyện là, bạn Hiếu Lan Yên hiền lành lương thiện, đến một ngày cũng có được một lần đảo chính. Cơ mà, khổ nỗi, chỉ là đảo chính "một nửa" thôi...

Lão công biến thái của cô, dạo này không hiểu công việc bận rộn tới mức nào, chỉ là mấy ngày liền không có về ăn trưa. Buổi sáng hẳn ăn uống vội vàng, cô toàn phải một mình đi xe buýt tới trường thôi, kể ra thì cô đơn chết đi được!

Hiếu Lan Yên từ trước theo thói quen, vẫn luôn thức khuya đợi hẳn về mới dám... giả vờ ngủ. Đôi ba cái trò mèo đó làm sao qua được mắt mãng xà. Vương Hàn đương nhiên hiểu cô sợ bị hẳn "đè" nên thường xuyên giả chết, có hôm hứng thú thì lập tức leo lên giường "lật tẩy" trò mèo đó của cô, còn hôm nào "tốt tính bất chợt", thì sẽ lẳng lẳng đi tắm rồi ôm cô vào lòng ngủ tới sáng.

Hiếu Lan Yên có lẽ lâu dần hình thành thói quen rồi, không có hơi hẳn sẽ trần trọc ngủ không nổi. Lúc nào cũng vậy, nhưng kì lạ là, mấy hôm nay hẳn về muộn lắm ấy, báo hại cô cứ gật gà gật gù, tới mức ngủ quên mất luôn. Thực ra có đêm cô vẫn nghe được tiếng hẳn về, nhưng rốt cục chỉ là nằm xuống ngủ mà thôi, cơ hồ còn không thềm động tới cô nữa. Hiếu Lan Yên nhiều lúc trần trọc lại không dám lên tiếng hay cự qua quạ quá nhiều. Cô biết hẳn làm việc rất vất vả, cơ mà còn không biết có mà ăn hay không, đành thở dài, nhìn bóng lưng trước mặt mà nặng nề khép mắt ngủ.

Thế nhưng, nhiều lần liên tiếp về muộn lại không thêm quan tâm gì tới cô, Hiếu Lan Yên đương nhiên chạnh lòng. Phải chăng là do hấn đã chán ghét cô rồi? Về tới nhà nhìn thấy bộ dáng của cô liền khó chịu nên liếc mắt cũng không thèm phải không? Đạo này thời gian cô nhìn thấy Vương Hàn càng ngày càng ít đi, giống như ông Trời đang ra dấu hiệu rằng những suy nghĩ của cô đều là chính xác ấy! Buồn bã cùng sợ hãi tích tụ, đến một mực giới hạn nào đó, chợt bùng nổ thành một thứ cảm xúc mà trước đây, có cho vàng cô cũng không dám có...

Đêm nay Hiếu Lan Yên lại chuyên chú ngồi đợi Vương Hàn. Vậy mà trái với niềm mong mỏi của cô vợ bé nhỏ, Vương Hàn bước vào phòng trong bộ dáng không hề ổn định chút nào, người nồng nặc mùi rượu, nồng tới cái mức Hiếu Lan Yên vừa ngủ đã muốn nôn ra bữa tối ngay lập tức. Hấn đã làm cái gì thế? Đang yên đang lành, cô cũng đâu có làm gì, hấn tức giận cái gì lại uống say tới mức này?

Hiếu Lan Yên nhìn bộ dáng cao ngạo của hấn, nay thêm mấy phần chật vật thì vừa thương lại vừa giận. Dù sao thì thương vẫn nhiều hơn là giận, đành phải lui hụi đi cởi giày, thay luôn cả quần áo, đắp chăn kê gối cho hấn. Ấy vậy mà cái con người không biết tốt xấu kia, trong cơn mê còn không ngừng đẩy cô, kêu cô tránh ra nữa chứ. [Tác giả: Nó chửi con khác không phải chửi vợ đâu

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Phiên Ngoại 3 (End)

Ngoại truyện cuối cùng về cuộc sống hôn nhân của bạn Lan Yên =))

Chuyện là, sau lần bạn Hiếu Lan Yên "ghen tuông vô độ" ấy, chẳng bao lâu sau, bụng đã to dần tròn dần.

Vương Hàn từ đấy từ một kẻ cuồng công việc, bắt đầu sinh ra cái tính "thèm trốn việc", nếu hôm nào không có cuộc hẹn quan trọng, sẽ lập tức bay về nhà để ở bên vợ. Hiếu Lan Yên thấy cái tính này của hấn phát sinh thì chỉ biết cười khổ, nhìn xem giờ hấn có khác gì con gà mái mẹ hay không?

Ngày sinh hay chỗ sinh đều đã được Vương Hàn chuẩn bị ổn thỏa, thậm chí phòng cho con cũng đã sắp xếp xong rồi. Hiếu Lan Yên có lần từng hỏi:

- Con chưa ra đời, anh đã vội xếp phòng rồi?

Vương Hàn chỉ nhếch mép xấu xa cười, ghé sát vào tai cô tuyên bố:

- Không có phòng, để sau này nó giành ngủ với em chắc.

Bạn Lan Yên đương nhiên nghe xong thì mặt đỏ bừng bừng, trước mặt bác gái cùng mẹ chồng cô mà hấn dám nói ra lời như vậy, nhờ có người nghe thấy thì sao? Vương phu nhân hôm nay tới thăm con dâu, vô tình nghe thấy câu nói đầy ẩn ý của thằng con trai trời đánh thì chỉ biết bất lực lắc đầu. Xem ra cháu đích tôn của bà sau này phải chịu thiệt thòi rồi, thôi thì cha nó đã phúc hắc như vậy, bà nên yêu thương chăm sóc nó nhiều một chút.

Chỉ có một điều không ai ngờ được, đó là Hiếu Lan Yên thể chất vốn yếu ớt, chưa đủ chín tháng mười ngày đã chuyển dạ đau đớn, đứa bé muốn chui ra ngoài.

Vương Hàn lo lắng, gấp gáp đến độ muốn bay lên trời, vội gọi xe đưa vợ hẳn vào bệnh viện. Hiếu Lan Yên đẻ mổ, được tiêm thuốc gây mê, thành ra không biết gì. Vương phu nhân cùng hẳn ngồi chờ ngoài cửa phòng mổ, nhìn con trai lần đầu tiên run như vậy, chỉ biết vỗ vai con động viên khe khẽ.

Kết quả là tiếng khóc "oa oa" hết sức trong trẻo vang lên. Cô y tá trẻ bước ra khỏi phòng mổ, tay bế theo một đứa bé nhỏ xíu, trong đầu còn không ngừng xuýt xoa ca ngợi. Là một bé trai! Vương phu nhân thật là vui vẻ muốn chết, cháu trai xinh xắn đáng yêu của bà, cho dù thiếu tháng một chút, nhưng vẫn rất khỏe mạnh, cân nặng không quá có vấn đề. Bà yêu thương đón lấy đứa bé trong vòng tay, chậm chậm đi tới chỗ Vương Hàn.

Vương Hàn lúc này lòng như lửa đốt, việc đầu tiên là hỏi tình hình của vợ, sau đó mới cúi đầu trìu mến nhìn gương mặt non nớt của con. Là con trai, con trai của hẳn, kết tinh tình yêu của hai người. Sau khi ổn thỏa, bác sĩ bước ra thông báo người nhà có thể vào thăm. Người nhanh chân nhất đương nhiên là Vương Hàn.

Nhìn Hiếu Lan Yên mệt mỏi bơ phờ nặng nề ngủ, Vương Hàn trong lòng xót xa không để đâu cho hết. Biết trước cô yếu ớt thế này, hẳn đã có sự chuẩn bị tốt hơn, về sau nhất định sẽ không để cô phải sinh đẻ thêm lần nào nữa. Bé con cũng ngoan ngoãn khép mắt ngủ bên cạnh cô, dù mới sinh ra nhưng nhìn thế nào cũng như đúc từ hình mẫu Vương Hàn mà ra. Hẳn ngắm nhìn con trai, yêu thương mà hôn lên cái trán nho nhỏ của con, sau đó hôn lên đôi môi mệt mỏi của vợ, thì thầm những lời cảm ơn trời đất.

Không biết là do ra đời thiếu thốn, hay là vì thích như vậy, mà bé Vương Ngôn năm nay đã lên 5 tuổi, cái gì cũng biết, thậm chí học tập phải được xếp vào loại thiên tài, thế nhưng có một điều làm Hiếu Lan Yên rất lo lắng, đó là thằng bé chẳng muốn tiếp xúc chơi bời với ai cả.

Tuy nhiên Vương Ngôn lại rất biết yêu thương cha mẹ. Dù cha nó có hơi phúc hắc xấu tính một chút, mẹ thì lại hiền lành ngốc nghếch luôn răm rắp theo cha, nhưng trái với dự tính cho sự "tranh giành" của Vương Hàn, con trai hẳn lại rất ngoan ngoãn nghe lời, không bao giờ tìm cách cãi lại. Vương Ngôn sau khi cai sữa mẹ đã bị cha bắt ra ngủ phòng riêng, đương nhiên lúc đó còn bé, có khóc vài buổi đầu, nhưng dần dần cũng thành thói quen, thằng bé lại thích ngủ một mình hơn là có người khác.

Tuy Vương Hàn rất hạnh phúc sáng khoái với điều đó, nhưng Hiếu Lan Yên lại rất lo lắng. Vương Ngôn cũng sắp vào lớp một, làm sao lại cứ mãi không chịu kết bạn như thế. Bao nhiêu thời gian rảnh, Vương Ngôn đều là học tập, không thì cũng lấy ipad ra chơi game. Đã có lúc Hiếu Lan Yên đã nghĩ rằng, có khi nào thằng bé bị mắc chứng tự kỉ hay không, là do cha mẹ chưa quan tâm đầy đủ?

Thế nhưng có lẽ Hiếu Lan Yên đoán sai rồi! Vương Ngôn càng lớn phong cách càng giống y hệt cha mình, không phải là tự kỉ, mà là... khinh người! Hiếu Lan Yên lúc phát hiện ra ánh mắt thằng bé dành cho các bạn cùng trang lứa, y hệt như ánh mắt của Vương Hàn ngày đầu tiên gặp mình, khổ sở tới đêm đêm khóc ròng thầm than trời đất. Vương Ngôn ơi là Vương Ngôn, con làm sao lại đi theo sự xấu xa đáng hận của cha con vậy chứ!

Dạo này Hiếu Lan Yên thay vì để Vương Ngôn do người làm lái ô tô đến đón, sẽ cùng đi để đưa con về nhà, lại vô tình phát hiện ra rằng: Cuối cùng thằng bé cũng có bạn! Lại còn là một bé gái nữa chứ. Con bé nhỏ nhắn xinh xắn, lại còn vẻ rất ngoan ngoãn nghe lời. Khởi nói cô vui tới mức phát khóc lên được. Có một lần, trên đường về nhà cô có hỏi con:

- Tiểu Ngôn, bạn nữ xinh xắn hay đi với con tên gì vậy?

Ai ngờ, thằng bé chỉ lạnh lùng quay sang đáp cô một câu:

- Con không biết.

Không biết??? Đến cái tên còn không biết, vậy mà lại luôn chơi cùng nhau sao? Kì lạ quá mà, nhưng thành bé đã nói vậy, cô hiểu dù có cậu miệng nó cũng chẳng nói thêm lời nào đâu.

Nhưng quả thực, Vương Ngôn không hề biết tên con bé đó, chỉ là thấy nó hiền hiền ngoan ngoan, lại không hề có thái độ kiêu căng như mấy đứa con nhà giàu khác nên tự nhiên sinh ra cảm giác dễ chịu thôi. Hơn nữa cậu nói gì con bé cũng nghe, không tọc mạch cũng không một chút xấu tính. Cậu bắt con bé chỉ được chơi với mình cậu nó cũng hiền lành nghe theo. Dù gì thì, cái cảm giác độc chiếm con bé cũng không khỏi làm cậu thấy vui thích. [Tác giả: Giống thằng cha mà =))]

Nhưng quả thực câu hỏi của mẹ hôm nọ, làm cậu ngồi trong lớp cứ nghĩ mãi không thôi. Trống tan trường vừa đánh, con bé bên cạnh đi tới cười cười, khe khẽ hỏi cậu, thái độ dè dặt như sợ cậu sẽ từ chối:

- Vương Ngôn, cậu có muốn tới nhà tớ thử đồ mẹ tớ nấu không?

Trời xui đất khiến thế nào Vương Ngôn liền gật đầu một cái. Cô bé thấy vậy vừa bất ngờ lại vừa vui vẻ, cười tới chói lòa đẹp mắt.

Thì ra nhà cô bé mở một quán ăn nhỏ, có vài món rất lạ và ngon. Vương Ngôn lặng lẽ nhìn, âm thầm kết luận mẹ cô bé chẳng qua chỉ là bán hàng cho vui thôi, vì căn nhà nhìn qua cũng thấy khá lớn và đẹp.

Ăn xong mấy món ngon trên bàn, Vương Ngôn âm thầm suy nghĩ, lần đầu tiên cảm thấy đắn đo một hồi, sau đó nhìn con bé đang cười tươi bên cạnh, hỏi một câu:

- Cậu tên gì?

Cô bé lúc đầu tất nhiên rất bất ngờ, nhưng về sau vẫn là hiền lành nói:

- Tớ tên là Tịch Hình Dao!

Vương Ngôn nghe xong cũng chỉ lẳng lặng tiếp tục uống nước. lát sau, một người phụ nữ xinh đẹp, có lẽ vẫn còn trẻ, hiền hậu bước ra, nhìn thấy cậu liền quan tâm hỏi:

- Tiểu Ngôn, ăn no chưa? Có muốn cô lấy thêm gì không?

Vương Ngôn chỉ lịch sự đáp lại rằng mình đã ăn no. Con bé bên cạnh nhìn thấy mẹ thì cười toe toét, kể lể đủ thứ ở lớp hôm nay.

Trình Thương dịu dàng vuốt mái tóc mềm mại như tơ của con gái, lại nhìn sang cậu bạn kiêu lời của nó, trong đầu thầm cười khở, khẽ cảm thán một câu: "Con gái ngọc của mình, sao lại vô tình kết thân với cậu bạn lạnh lùng này chứ, sau này kiểu gì cũng bị bắt nạt mà thôi..."

*

Toàn văn hoàn

Như vậy là truyện thực sự đã hết các cậu ạ :')

Bạn nào chỉ cần đọc truyện thì dừng lại ở đây được rồi, còn bạn nào muốn tâm sự thêm điều gì, thì các cậu hãy kéo xuống tiếp nhé, tớ còn đôi lời muốn nói

ÔNG CHỦ KHÓ TÍNH

Wee

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đôi Lời Tâm Sự

Chào các cậu! Tớ là Wee, con Au lười biếng của bộ truyện "Ông chủ khó tính" ^^

Vậy là tớ đã hoàn thành bộ truyện đầu tay này, bắt đầu từ những con chữ dòng truyện đầu tiên, còn chap chững và đầy thiếu sót :)

Từ khi quyết định viết, khoảng thời gian đầu tiên thật sự làm tớ chán nản đến phát khóc lên được =))) Cái cảm giác viết xong nhưng không có đến một lượt đọc, chứ đừng nói đến vote hay cmt. Liên tiếp nhiều tháng trời đều như vậy. Đó chính là lý do mà ban đầu tớ định chỉ dừng lại ở chap 10 hoặc 15.

Thế nhưng có 1 yếu tố cuối cùng cũng xuất hiện và làm tớ thay đổi, đó chính là các cậu đấy! Những độc giả tuyệt vời của tớ :) Các cậu sẵn sàng đọc và khen ngợi, động viên, luôn đồng hành cùng những thiếu sót hay tiến bộ của tớ. Cho tới nay, đã không biết bao lần tớ chỉnh sửa, edit, thêm bớt,... Chính vì thế, mà tớ cũng không ngờ được, tớ lại có thể mang "Ông chủ khó tính" tới tận chap 35

Chân thành cảm ơn các cậu! ♥

Điều tiếp theo, đó là tớ sẽ tiếp tục cho ra đời tác phẩm thứ hai của mình, tên nó là "Con bé nhà bên", và là truyện Việt nhé =)) Giới thiệu truyện tớ sẽ đăng vào một hôm nào đó, nhưng có điều, vào năm học tớ quyết định sẽ không dùng điện thoại nữa. Mà các cậu biết đấy, từ đầu tới giờ mọi chap truyện vẫn đều là do quả điện thoại cùi bắp này của tớ gây dựng

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Giới Thiệu

Chương 2: Rửa Bát Trả Nợ (1)

Chương 3: Rửa Bát Trả Nợ (2)

Chương 4: Phá Hỏng Chuyện Tốt

Chương 5: Chỉ Là Hoang Tưởng

Chương 6: Nếu Tôi Nói, Người Đem Đó Là Tôi

Chương 7: Ôsin Của Tôi

Chương 8: Chị Họ Bác Trần

Chương 9: Phu Quân Tương Lai

Chương 10: Cảnh Cáo

Chương 11: Người Hùng Của Lòng Tôi

Chương 12: Anh Bán Đậu Phụ Gần Nhà

Chương 13: Ngoại Truyện 1

Chương 14: Nụ Hôn Qua Cửa Ô Tô

Chương 15: Yêu, Cũng Là Anh Trước

Chương 16: Em, Là Của Tôi

Chương 17: Chưa Từng Trách Em

Chương 18: Chỉ Sợ Cậu Lo Lắng

Chương 19: Lấy Tôi!

Chương 20: Để Anh Che Chở Em

Chương 21: Chỉ Có Hình Bóng Hấn

Chương 22: Hấn Đang Ở Đâu?

Chương 23: Ngày Mai Chúng Ta

Chương 24: Về Với Anh

Chương 25: Rau Củ Hầm Móng Giò

Chương 26: Đừng Mong Thoát

Chương 27: Đặc Biệt Là Vì Anh

[Chương 28: Người Đàn Ông Đẹp Nhất Lễ Đường](#)
[Chương 29: Mình Tôi Là Đủ Rồi](#)
[Chương 30: Vẫn Là Lương Duyên \(Ngoại Truyện 2\)](#)
[Chương 31: Không Đáng Để So Sánh](#)
[Chương 32: Nói Yêu Lúc Này](#)
[Chương 33: Phiên Ngoại 1](#)
[Chương 34: Phiên Ngoại 2](#)
[Chương 35: Phiên Ngoại 3 \(End\)](#)
[Chương 36: Đôi Lời Tâm Sự](#)